

ONSDAGEN DEN 16 DECEMBER 2009

ORDFÖRANDE: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

Göran Färm (S&D). – (EN) Herr talman! I början av veckans sammanträdesperiod besvarade ni en fråga av min österrikiske kollega Jörg Leichtfried om de nya ledamöternas inträde i parlamentet till följd av Lissabonfördraget och när detta kunde ske. Ni svarade att detta nu är rådets sak. Jag håller med när det gäller inträde som fullvärdiga ledamöter, men jag är inte säker på att detta även gäller deras ställning som observatörer som ett första steg mot att bli fullvärdiga ledamöter.

Jag tolkar vårt beslut nyligen om David Martins betänkande om våra egna interna regler så, att vi faktiskt har möjlighet att låta dem börja arbeta som observatörer så snart de valts in och invalet har bekräftats av den aktuella medlemsstaten, och att vi som parlament själva kan besluta om villkoren för deras observatörsstatus.

Skulle ni vilja diskutera detta med föredraganden David Martin, så att vi kan komma fram till en lösning så snart som möjligt? Det vore orimligt om nya ledamöter, som redan är invalda och vilkas inval bekräftats av de nationella myndigheterna, tvingas vänta i månader innan de kan sätta i gång att arbeta. Många av dem är beredda att börja omgående.

Talmannen. – Som jag sade tidigare har jag förhört mig om rådets beslut, och utskottet för konstitutionella frågor ska också behandla och undersöka problemet. Det saknas fortfarande ett definitivt beslut om antalet nya mandat och från vilket land de ska komma. Det finns inget slutgiltigt beslut. Jag vet att beslutet ska fattas av Europaparlamentet, men det är inte slutgiltigt, och det är inte alldeles lätt att ta in observatörer utan att ha ett definitivt beslut om antalet och från vilket land de ska komma. Vi måste alltså avvakta. Jag funderar på det, och det ligger mig mycket varmt om hjärtat.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag håller med om att ärendet är svårlöst. Jag anser inte att det är omöjligt, men på min grupps vägnar vill jag, med anledning av diskussionen i Frankrike, framhålla att vi inte kan acceptera att observatörerna, oavsett status, samtidigt kvarstår som ledamöter av de nationella parlamenten. Vi anser att de som kommer hit som observatörer bör lämna sina nationella mandat.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman! I enlighet med artikel 110 i arbetsordningen har vi samlats här för att debattera resultaten av det svenska ordförandeskapet – jag välkomnar statsminister Fredrik Reinfeldt som har gett oss ett djärvt, ändamålsenligt och effektivt ordförandeskap – men vi är även här för att utvärdera resultaten av Europeiska rådets möte den 10 och 11 december.

Jag vill i detta sammanhang uppmärksamma kommissionens ordförande, som är fördragens väktare och ansvarig för deras tillämpning, på artikel 15.6 i fördraget om Europeiska unionen, där det föreskrivs att rådets ordförande ska lägga fram en rapport efter samtliga möten med Europeiska rådet.

Herman Van Rompuy, Europeiska rådets nye ordförande, verkar uppenbarligen inte komma hit, vilket jag beklagar. Han har faktiskt innehaft sitt ämbete sedan den 1 december 2009 och eftersom han har en aktiv diplomatisk funktion anser jag att hans första politiska handling skulle ha varit att komma hit och presentera sig för Europaparlamentet. Det var följaktligen hans sak att komma hit och lägga fram slutsatserna från mötet med Europeiska rådet den 10 och 11 december 2009.

Talmannen. – Låt mig få förklara. Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy och rådets tjänstgörande ordförande Fredrik Reinfeldt hade en överenskommelse om att ordförandeskapets sista månad skulle genomföras enligt de gamla principerna. Denna överenskommelse gäller fortfarande. Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy kommer att tillträda sin tjänst den 1 januari 2010.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman! Det är inte stats- och regeringschefernas ansvar att hantera tillämpningen av fördrag som folken har ratificerat.

Talmannen. – Jag ska förklara närmare. Beslutet att bjuda in och arbeta med Europeiska rådets ordförande och den tjänstgörande statsminister som företrädar det roterande ordförandeskapet ska fattas av samtliga parlamentsledamöter. Även vi kommer att få besluta om vem som ska bjudas in och i vilken ordning. Vi ska även komma överens om hur vårt samarbete ska se ut mellan institutionerna – Europaparlamentet och Europeiska rådet. För övrigt anser jag att era synpunkter kan anstå till senare.

En interinstitutionell överenskommelse måste komma till stånd. Även kommissionen har del i detta. Frågan är för tidigt väckt. Det är mycket viktigt att vi upprätthåller en lämplig balans mellan det nuvarande ordförandeskapet och den nuvarande regeringschefen och Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy. Ordförandeskapen växlar men ordföranden består, men vi måste även samarbeta med regeringscheferna. Vi behöver samarbete med regeringarna, eftersom vi är ett lagstiftande organ och därför måste stå i ständig förbindelse med regeringen i det land som innehar ordförandeskapet.

Hur samarbetet ska se ut och vem vi bjuder in är för övrigt också vårt beslut – givetvis i samråd med rådet. Detta är något vi ska diskutera. Jag vill understryka att det är alldeles för tidigt att göra detta. Under tiden ska Fredrik Reinfeldt avge rapport om det senaste halvårets verksamhet i rådet. Herman Van Rompuy deltog inte i detta arbete, eftersom han inte utnämndes förrän för några veckor sedan, och han kan alltså över huvud taget inte diskutera frågan i dag. Ärendet är solklart.

2. Genomförandeåtgärder (artikel 88 i arbetsordningen): se protokollet

3. Utvärdering av det svenska ordförandeskapet – Slutsatserna från Europeiska rådet av den 10 och 11 december 2009 (debatt)

Talmannen. – Jag vill varmt välkomna statsminister Fredrik Reinfeldt, som i nästan ett halvår varit rådets tjänstgörande ordförande. Jag vill också välkomna kommissionens ordförande José Manuel Barroso.

Nästa punkt är en gemensam debatt om

– uttalandet av rådet om resultaten av det svenska ordförandeskapet, och

– rapporten från Europeiska rådet och uttalandet av kommissionen om resultaten av Europeiska rådets möte den 10 och 11 december 2009.

Fredrik Reinfeldt, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Herr talman! Jag är tacksam över att jag fått tillfälle att än en gång tala i Europaparlamentet vid en så avgörande tidpunkt.

Företrädare för 193 länder sitter just nu samlade i ett konferenscentrum i Köpenhamn för att tala, argumentera, förhandla och försöka leva upp till förväntningarna från miljontals människor runt om i världen. Endast två dagar återstår av FN:s klimatkonferens. Snart kommer vi att kunna blicka tillbaka på ett möte som var av avgörande betydelse inte endast för EU utan för hela världen – ett möte av avgörande betydelse för dem som inte kan odla sina grödor på grund av vattenbrist, liksom för dem som förlorat sina hem i orkaner eller översvämningar och för dem som förgäves bygger vallar mot en havsvattennivå som stiger för varje år.

Vi vet vad som står på spel, så varför är det då så svårt att agera? Är det av rädsla för att vår livsstil ska förändras? Ändå vet vi att om vi fortsätter att utnyttja världens resurser som vi nu gör kommer vi inte längre att kunna behålla vår nuvarande livsstil, och vi kommer att ställas inför ännu mer drastiska förändringar. Vi har åtskilligt mer att frukta än vår vardagliga bekvämlighet.

Kampen mot klimatförändringen har stått allra högst på dagordningen under hela det svenska ordförandeskapet, vid alla möten med Europeiska rådet och under samtliga toppmöten med Europeiska unionens främsta partnerländer. Som ni säkert känner till tog vi under Europeiska rådets möte i oktober på oss ett mycket omfattande uppdrag om att bibehålla EU:s ledande ställning i klimatförhandlingarna. Vi enades om ett långsiktigt mål för minskning av utsläppen med mellan 80 och 95 procent senast 2050, och vi förnyade vårt erbjudande om att minska utsläppen – med 30 procent, under förutsättning att andra gör motsvarande insatser. Vi enades om utsläppsminskningar för internationella transporter, och trots motstånd från vissa håll satte vi ett pris på de övergripande finansbehoven i utvecklingsländerna för att de ska kunna bekämpa klimatförändringen. Förra veckan tog vi – efter flera veckors bilaterala överläggningar – ytterligare ett steg och lade fram ett gemensamt ekonomiskt paket på 7,2 miljarder euro som öronmärkts för en "rivstart" av åtgärder mot klimatförändringen i utvecklingsländerna under de kommande tre åren.

Jag vet att detta inte räcker. Jag måste därför understryka att även om jag gläder mig över att Europeiska rådet kunde gå med på denna åtgärd är tiden nu mogen för övriga industriländer att ansluta sig till oss.

Vad måste vi då göra i Köpenhamn? Vi måste få till stånd bindande åtaganden om att minska utsläppen av växthusgaser, både från industriländerna och utvecklingsländerna, och därmed se till att den globala uppvärmningen håller sig under det tvågradersmål som vetenskapen säger är nödvändigt.

Jag har suttit i samtal med Indiens och Kinas ledare. Jag vet vad de säger om detta. Varför ska de gå med på ren och grön utveckling när vi har förorenat världen i årtionden? Detta är ett sätt att se på saken, men problemet är att industriländerna inte ensamma kan lösa problemet. Det är bara en tidsfråga innan utvecklingsländernas utsläpp är högre än industriländernas. Vi måste därför samarbeta för att lösa problemet. För vår del kan vi kompensera för åratals ansvarslost beteende. Vi kan hjälpa till att finansiera klimatåtgärder i utvecklingsländerna. EU tog sitt ansvar i förra veckan. Det är inte formen som är avgörande i Köpenhamn utan innehållet. Vi kan vara nöjda om vi får en överenskommelse om utsläppsminskningar och finansiering och ett åtagande om att vidta omedelbara åtgärder, och vi kan, vilket är väl så viktigt, påbörja kampen mot klimatförändringen.

Förra året drabbades vi plötsligt av den allvarligaste finanskrisen sedan 1930-talet. Marken skalv bokstavligen under våra fötter. Plötsligt stod det klart hur sammanlänkade finansmarknaderna var och hur beroende av varandra vi alla var när det gällde att komma fram till en gemensam lösning. På bara några månader antog EU:s regeringar exceptionella stödåtgärder. Det var en snabb och imponerande insats, men den hade sitt pris. Vårt samlade underskott i de offentliga finanserna uppgår nu till 7 procent av bruttonationalprodukten (BNP) – mer än tre gånger så mycket som förra året. Tjugo medlemsstater är föremål för underskottsförfaranden. Uppföljningen av den ekonomiska och finansiella krisen har alltså helt naturligt varit en annan mycket viktig prioritering under hösten.

Låt mig i korthet nämna vad vi har gjort. I slutet av oktober enades vi om en finanspolitisk exitstrategi, och vid förra veckans möte i Europeiska rådet kom vi överens om exitstrategier från finansiella stödssystem. Vi enades dessutom om ett helt nytt system för finansiell tillsyn i Europa. När finansflödena är internationella kan tillsynen inte längre vara nationell. Nu är det Europaparlamentets sak att hjälpa oss att ta de sista stegen.

Vi insåg också att "bonuskulturen" inte kunde fortsätta på det sätt som människor vant sig vid. Det gläder mig att EU lyckades övertala G20-länderna att gå med på långtgående förändringar av denna politik. De nya bestämmelserna innebär att behovet av en koppling mellan resultat och belöning betonas.

Den ekonomiska och finansiella krisen drabbade oss hårt, men vi har visat handlingskraft, och vi har stärkt vårt motstånd. När vi väl har återhämtat oss kommer EU att stå starkare tack vare de åtgärder vi vidtagit.

Det svenska ordförandeskapet ägde rum under en period av institutionell förändring. När vi tog över den 1 juli hade nyval skett till Europaparlamentet. Vi hade ännu inte utsett någon ordförande för kommissionen. Utgången av den då förestående irländska folkomröstningen var osäker. Det var oklart om Lissabonfördraget skulle ratificeras av samtliga medlemsstater. Det var inte ens klart om det skulle kunna träda i kraft under det svenska ordförandeskapet.

Därefter löste den dramatiska situationen upp sig. I nära samråd med parlamentet utsågs José Manuel Barroso till ordförande för Europeiska kommissionen för en andra period. Ordförandeskapet hade nu en stabil motpart i kommissionen att samarbeta med. Resultatet av den irländska folkomröstningen blev en seger för Irland. Det blev en seger för det europeiska samarbetet. Det förde oss ett steg närmare Lissabonfördraget.

Sedan inträffade emellertid det oväntade. Sent omsider ställde den tjeckiske presidenten nya villkor för att skriva under. Vi var tvungna att hantera dessa krav på ett sätt som inte föranledde andra medlemsstater att ställa liknande villkor, och vi lyckades med detta vid Europeiska rådets möte i oktober. Några dagar senare skrev den tjeckiske presidenten under. Omedelbart efter undertecknandet inledde jag på nytt överläggningar med mina kolleger. Vi måste enas om de höga befattningarna – om posten som Europeiska rådets ordförande och om nomineringen till hög representant. Jag överdriver inte när jag säger att det var en lättnad när alla förberedelser var i hamn den 1 december. Lissabonfördraget kunde äntligen träda i kraft.

Nu kommer EU att bli mer effektivt. Unionen kommer att förfoga över bättre verktyg för att bekämpa klimatförändringen och påverka den globala ekonomiska dagordningen. Rådets nye ordförande kommer att trygga kontinuiteten. Den höga representanten kommer att garantera samordningen i våra yttre förbindelser. Vi kommer att få en mer demokratisk union, där Europaparlamentet och de nationella parlamenten kommer att vara mer delaktiga. Europeiska unionen har trätt in i en ny era.

När jag stod här inför er den 15 juli befann vi oss fortfarande mitt i den ekonomiska och finansiella krisen. Det rådde osäkerhet om övergången till det nya fördraget. Vi visste inte om vi skulle kunna enas och stödja andra på den inte så långa – men mycket slingriga – vägen till Köpenhamn.

I och med Europeiska rådets möte i förra veckan har det svenska ordförandeskapet uppnått resultat inom samtliga fem prioriterade mål: Ett starkt EU-mandat för klimatförändringen. En uppföljning av den ekonomiska och finansiella krisen. EU:s Östersjöstrategi. Stockholmsprogrammet för rättsliga och inrikes frågor. En förstärkning av EU som global aktör, vilket innefattar utvidgning och en ny utrikestjänst. Som jag sade tidigare innebär Lissabonfördraget att Europeiska unionen har trätt in i en ny era.

Jag vill avsluta med att tacka er alla. Ordförandeskapet behövde hjälp av Europaparlamentet med att ta sig an de utmaningar vi stod inför. Tack för att ni gav oss den hjälpen.

Jag vill även tacka kommissionen, och särskilt José Manuel Barroso. Jag har nog umgåtts mer med José Manuel den här hösten än vad som kan anses riktigt hälsosamt. Han har varit ett fantastiskt stöd för mig och det svenska ordförandeskapet.

Avslutningsvis vill jag tacka medlemsstaterna för deras vilja att lägga alla meningsskiljaktigheter åt sidan och börja kompromissa – med Europas bästa för ögonen – för att hitta lösningar som inte endast gynnar dem själva utan hela Europa. Enighet ger styrka.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman, herr statsminister! Under det senaste halvåret har vi sett ett nytt fördrag träda i kraft, som sätter punkt för nästan ett årtionde av debatt och innebär nya möjligheter för dagens nya utvidgade EU. Vi har fått de första bevisen på att beslutsamma åtgärder för att stabilisera den krisdrabbade europeiska ekonomin ger resultat. När vi nu går in i slutförhandlingen i Köpenhamn kan vi klart säga att EU har arbetat hårt och med obrutet engagemang för att få till stånd avgörande globala åtgärder mot klimatförändringen.

Jag vill således ge statsminister Fredrik Reinfeldt och hela det svenska ordförandeskapet ett mycket uppriktigt erkännande för ett synnerligen framgångsrikt ordförandeskap. Det är speciellt betydelsefullt att det svenska ordförandeskapet på ett så effektivt sätt har genomfört ratificeringen av Lissabonfördraget och hanterat övergången till det nya fördraget, samtidigt som man uppnått alla de övriga målen. Europeiska rådet har utnämnt sin förste ordförande och sin första höga representant, tillika vice ordförande för kommissionen. Vi får heller inte glömma – eftersom det ju var ett mycket betydelsefullt ögonblick för parlamentet efter rådets enhälliga utnämning – att parlamentet med kvalificerad majoritet utsett ordföranden för nästa kommission.

Europeiska rådet möttes under förra veckan för första gången som en fullfjädrad institution. Det var även första gången som den nya höga representanten och kommissionens vice ordförande Catherine Ashton närvarade. Europeiska rådets nye ordförande kommer att fullt ut vara i tjänst från den 1 januari 2010 och ha redogjort för hur han tänker sig rådets framtida organisation. Jag välkomnar varmt alla förslag till större stadga och bättre kontinuitet i rådets arbete. Jag välkomnar också tankarna på öppnare politiska diskussioner och korta, slagkraftiga slutsatser.

En rad andra frågor avhandlades vid mötet med Europeiska rådet. Jag vill nämna en enda mycket viktig sådan, nämligen utarbetandet av EU:s Östersjöstrategi, som kan bli en förebild för övrigt regionalt samarbete inom EU och med en del av våra partnerländer.

När det gäller ekonomin upprätthåller vi en rimlig balans mellan att behålla stimulansåtgärderna och förbereda exitstrategierna. Jag redogjorde för EU 2020-strategin. Jag hoppas att rådet kommer att prioritera diskussionen om den här mycket viktiga dagordningen för Europas framtid även i anslutning till diskussionerna under kommande möten, vid Europeiska rådets officiella möte i februari och vid rådets vårmöte. Jag vill här upprepa mitt erbjudande att komma till detta plenarsammanträde, så att parlamentet kan anordna en särskild debatt om denna viktiga fråga. Jag anser att det är oerhört viktigt att parlamentet och rådet är fullt insatta i EU 2020-strategin, eftersom det är här vår framtid kommer att avgöras.

När det gäller Stockholmsprogrammet har kommissionens förslag nu omsatts i en gemensam strategi för de kommande fem åren. Jag vet att många i parlamentet delar vår beslutsamhet att använda denna språngbräda för att utnyttja Lissabonfördragets möjligheter till en nyorientering när det gäller EU:s åtgärder för frihet, säkerhet och rättvisa. Detta var ett av huvudskälen till att jag beslöt att organisera om portföljerna på det här området i nästa kommissionskollegium. Det kommer att vara ett av de viktigaste områdena för EU:s arbete under de närmaste fem åren.

Rådet hade särskild betydelse för klimatförändringen. Under de gångna åren har EU utarbetat en konsekvent och målmedveten strategi för klimatförändringen. Jag är mycket stolt över att kommissionen har tagit initiativet till denna mycket långtgående dagordning. Det kommer kanske att dröja årtionden innan effekten av minskade utsläpp kommer att märkas, men vi tar redan nu konkreta steg och ser till att åtgärderna blir rättsligt bindande.

Låt oss tala klarspråk. Vissa partnerländer har tillkännagett sina avsikter i pressmeddelanden – vi däremot har tillkännagett våra avsikter genom lagstiftning, en lagstiftning som samtliga medlemsstater har ställt sig bakom. Den utvecklade världen måste agera, men den måste även hjälpa utvecklingsländerna att frikoppla tillväxt och utsläpp. Europeiska rådets möte förra veckan var med all rätt inriktat på hur vi kan utnyttja det globala ledarskapet för att uppnå en långtgående överenskommelse i Köpenhamn. Det handlar här om att utlova stöd till utvecklingsländerna – inte i någon avlägsen framtid utan redan nästa år – och se till att överenskommelsen är övergripande och innefattar kontrollmekanismer som gör att den får effekt. Det handlar också om en fortsatt beredskap att sätta målen ännu högre, men bara under förutsättning att också andra lägger fram långtgående åtaganden.

Jag anser att mötet med Europeiska rådet ledde till mycket viktiga resultat i två frågor. För det första lyckades rådet, när det gäller ekonomin, utarbeta ett finanspaket som kan sättas in snabbt och är större än väntat och, än viktigare, som stöds av samtliga medlemsstater. Naturligtvis har en del påstått att detta är otillräckligt för att komma från EU, men 7,2 miljarder euro, över 10 miljarder US-dollar i rådande läge och under tre år, är en mycket seriös satsning. Jag hoppas att pengarna nu verkligen finns avsatta och inte endast är en målsättning. Nu är det andras sak att göra motsvarande insats. Europeiska rådet upprepade även sitt åtagande om finansiering på medellång sikt för att se till att rådet ger det adekvata bidrag som krävs för EU 2020-strategin.

För det andra har klimatåtgärderna ibland gett upphov till meningsskiljaktigheter i rådet. Den här gången var emellertid stämningen annorlunda. Man var helt överens om att det ligger i allas intresse att EU tar sin del av ansvaret. Vi bör nu kunna skörda frukterna av de investeringar vi gjort som föregångare i den här frågan.

Något jag ansåg uppmuntrande rent allmänt var insikten om att EU måste stå enat. Låt oss hoppas att beslutsamheten inte sviktar under de kommande dagarnas påfrestningar.

Vad kan vi vänta oss under de närmaste dagarna? Danmarks statsminister Anders Fogh-Rasmussen kommer antagligen att lägga fram en text i dag – där en rad av de viktigaste frågorna emellertid är obehandlade. Ledarnas uppgift blir att få fram en överenskommelse. Därför reser jag till Köpenhamn omedelbart efter debatten. Statsminister Fredrik Reinfeldt och jag ska göra vårt bästa för att EU ska vara tongivande i debatten.

Som bekant är stämningen i Köpenhamn just nu inte den bästa. Vi vet också att detta ligger i sakens natur under en viktig förhandling. Att så många stats- och regeringschefer infunnit sig kommer emellertid att vara ett starkt incitament att nå en överenskommelse. Om överenskommelsen innehåller ett reellt åtagande från såväl industriländerna som utvecklingsländerna om att minska utsläppen, liksom ett konkret löfte om finansiering för att möjliggöra detta samt en överenskommelse om hur detta ska genomföras och kontrolleras – om överenskommelsen innefattar de olika punkterna i färdplanen från Bali och verkar ha förutsättningar att uppfylla tvågradersmålet anser jag att vi med all rätt kan hävda att detta är en fantastisk prestation. Än är vi inte där, men jag anser att en sådan överenskommelse är möjlig.

De närmaste dagarna kommer att utvisa om de målsättningar som vi så ofta har diskuterat i parlamentet kommer att förverkligas, men jag känner redan att det finns ett trängande behov av förändring och att vi helst ska nå framgång i Köpenhamn. Oerhört mycket står på spel. Vi måste naturligtvis göra en avvägning, men det finns också en bestämd känsla av att dagens generation är medveten om att denna utmaning inte kan nonchaleras. Jag anser att EU efter förra veckans möte med Europeiska rådet är väl rustat för att anta utmaningen. Jag hoppas att vi med europeiskt ledarskap ska nå framgång i Köpenhamn.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Barroso, herr Reinfeldt, mina damer och herrar! Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) ställer sig bakom det sätt på vilket ni, herr Reinfeldt, har skött det roterande ordförandeskapet enligt Nicefördraget. Vi ställer oss också bakom de senaste förslagen från Europeiska rådet, såväl när det gäller klimatförändringen och krisen som skapandet av ett säkert Europa, ett Europa som skyddar sina medborgare.

Min grupp stöder verkligen det hederliga och ansvarsfulla sätt att sköta EU:s angelägenheter som har varit utmärkande för det svenska ordförandeskapet. En hederlig ledning, för vid en tidpunkt när så många av våra vänner, grannar och släktingar har drabbats av krisen för att de har förlorat sina arbeten eller för att deras

arbeten fortfarande är hotade har EU inte gett dem falska löften. EU bygger framtiden, vår framtid, genom att se till att företagen än en gång får möjlighet att skapa, att finna nya vägar och på så sätt skapa arbetstillfällen.

En ansvarsfull ledning, för när det gäller klimatförändring och säkerhet men också sysselsättning och ekonomi håller EU på att genomföra modellen för social marknadsekonomi. Man lägger upp tidsplanen och åtgärderna för en gemensam och successiv, men också svår väg ut ur krisen. Man rensar upp bland de katastrofala metoder som vi har sett på finansmarknaderna under de senaste decennierna. Man stöder små och medelstora företag och stärker den sociala sammanhållning som är nödvändig för att uppnå något bestående.

Låt oss emellertid se upp så att vi inte upprepar misstagen från Lissabonstrategin, som med sina orealistiska mål har varit en större besvikelse än någonting annat. Låt oss noga se till att den nya ekonomiska strategi som kallas EU 2020 inte blir ännu ett komplicerat odjur. Herr Reinfeldt, herr Barroso, också när det gäller klimatförändringen visar EU prov på ansvarskänsla. Med sitt beslut att frigöra 2,4 miljarder euro till bistånd varje år under tre års tid föregår EU med gott exempel genom att stå för en tredjedel av det internationella bistånd som anslagits för de fattigaste länderna.

Jag förväntar mig nu att våra partner gör det samma. Från Köpenhamn förväntar jag mig balanserade åtaganden, åtaganden på kort och medellång sikt samt verifierbara åtaganden i kombination med ekonomiska påföljder om åtagandena inte uppfylls. Med andra ord förväntar jag mig att Köpenhamnsmötet inte ska föra Europa bakom ljuset.

Till sist stöder PPE-gruppen rådets riktlinjer för säkerhet enligt det nya Stockholmsprogrammet. Medborgarna vill ha en ökad trygghet, men också respekt för allmänna friheter. De vill skyddas i det dagliga livet, de vill veta vad de äter och vad de konsumerar, men samtidigt förväntar de sig – och det är helt naturligt – att få leva i ett rättvisare samhälle där man visar mer respekt för andra. Det är just det slags Europa som vi i PPE-gruppen värnar om och verkar för.

Mina damer och herrar! Nu när de akuta kriserna och de institutionella förändringarna är över är tiden inne att fatta stora beslut, och felmarginalerna är knappa. Om ett par dagar får vi se om EU:s djärva ståndpunkt när det gäller klimatförändringen har gett resultat. Vi får se om USA, Kina och de andra bara försöker vinna tid eller om de vill kvalificera sig för finalen och utses till världens ansvarsfulla aktörer.

Jag vill tacka det svenska ordförandeskapet för dess insatser och framför allt Fredrik Reinfeldt, nu när julen är här. Ni har arbetat hårt det senaste halvåret, och det har inte varit lätt som vi alla vet. Jag önskar också Herman Van Rompuy, som kommer att ta över i två och ett halvt år, lycka till, och jag ber rådet att inte glömma att från och med nu spelar rådet och parlamentet i samma division under något mer öppna förhållanden.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Begreppet övergång har nämnts flera gånger här i dag, och jag anser att det är ett passande uttryck för att beskriva det svenska ordförandeskapet. Det var ett ordförandeskap som innebar en övergång från ett fördrag, Nicefördraget, som hade visat sig vara helt oanvändbart, till Lissabonfördraget, som är belastat med alltför höga förväntningar som inte alla kan uppfyllas, enligt min uppfattning, eftersom Lissabonfördraget inte kan vara slutpunkten för den institutionella utvecklingen i EU. I detta avseende måste vi se upp så att vi inte förväntar oss att Lissabonfördraget ska uppfylla alla våra önskningar och innehålla alla lösningar på världens alla problem, för vi kan genom alla ordningsfrågor som har tagits upp se hur svårt det är att arbeta med Lissabonfördraget.

Jag vill börja med de institutionella problem som har skapats av detta fördrag. Vi har fortfarande den svenske statsministern här i dag. Vem kommer att företräda ordförandeskapet i rådet nästa gång? Herman Van Rompuy, det roterande ordförandeskapet i rådet, därefter kommissionens ordförande och sedan Catherine Ashton – om de alla talar kommer vi åtminstone då för första gången att under de fyra första anförandena slippa denna ständiga PPE-konferens, och vi kommer då att ha Catherine Ashton och alltså en riktig socialist som kommer att röra om i grytan. Det är utan tvekan en fördel.

(Häcklande)

Naturligtvis vet jag inte om det kommer att vara Herman Van Rompuy eller José Luis Rodríguez Zapatero som kommer att delta, men tack, herr Langen. Om ni redan vet att det är José Luis Rodríguez Zapatero som kommer att delta har ni för en gångs skull bidragit med ett värdefullt inlägg. Tack så mycket.

Det svenska ordförandeskapet var ett övergångsordförandeskap, men också ett ordförandeskap som än en gång fick uppleva hur Angela Merkel och Nicolas Sarkozy vägrade visa korten in i det sista, och därmed lät det nuvarande ordförandeskapet köra sitt lopp och tvingas betala priset för deras taktiska spel – medan

allmänheten sade "de vet inte vad som pågår, de kan inte göra någonting". Det har varit Fredrik Reinfeldts öde under de senaste månaderna. Gudskelov är det över nu. Det är de framsteg vi har gjort med Lissabonfördraget – insynen i våra institutionella strukturer har ökat något. Men vi har naturligtvis också fått något mer: Europaparlamentets makt har stärkts. Mer makt till Europaparlamentet innebär emellertid också att de andra institutionerna måste samarbeta med parlamentet. För Europeiska rådets ordförande innebär det att han måste samordna beslut som han vill förbereda i rådet – åtminstone lagstiftningsbeslut – med parlamentet. Han skulle göra klokt i att inte betrakta Europaparlamentets talman som en åskådare vid rådets möten, utan som företrädare för en institution som har fått mer makt. Det är vad jag till exempel förväntar mig av Herman Van Rompuy.

Det vore klokt av rådet, och även kommissionen, att med utgångspunkt från det nya fördraget försöka uppnå en majoritet i parlamentet som också kan möta de sociala, miljömässiga och finanspolitiska utmaningar som de själva formulerar i sina program, eftersom de för att kunna lagstifta i sista hand behöver kvalificerad majoritet i parlamentet om de vill driva igenom sina initiativ. Det vore därför klokt av kommissionen att försöka uppnå majoritet inom parlamentet i dess helhet, vilket kanske är någonting som inte går ihop med att ledamöter i kommissionen är ställföreträdande ledare för europeiska partier och därför bevis på ensidigheten när det gäller vissa politiska riktningar. Det är något som ni, herr Barroso, måste fundera mycket allvarligt på.

Det svenska ordförandeskapet har arbetat hårt. Det medger jag gärna här. I sista hand har det emellertid inte – och det är inte ert fel, herr Reinfeldt, utan systemets fel – haft något inflytande på de stora besluten, till exempel de som just nu fattas i Köpenhamn, för ett enskilt roterande ordförandeskap kan inte påverka mycket alls, det kan bara samordna och det är skillnad på att samordna och påverka. Att påverka övervakningen av finansmarknaderna, klimatförändringen, insatserna för ekonomisk återhämtning – det är saker som endast EU som helhet kan göra, med institutioner som samarbetar. Jag anser därför att Lissabonfördraget är ett steg framåt. Det faktum att det svenska ordförandeskapet till slut fick igenom det anser jag har varit den stora framgången för detta övergångsordförandeskap.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! För det första ska jag denna förmiddag inte tala om institutionella frågor som andra före mig har gjort. Vi kommer säkert att få tid att diskutera dessa frågor eftersom rådet antagligen kommer att genomföra ett protokoll som kräver en regeringskonferens. Vi måste fundera på om vi vill ha en konferens eller inte. Jag tror att vi i Europaparlamentet ändå kommer att ha ett antal synpunkter i denna fråga, för att se till att vi gör framsteg med den europeiska demokratin och uppväger bristen på insyn och demokrati i de koopteringar som har föreslagits.

Med detta sagt vill jag särskilt tacka ordförandeskapet, statsminister Fredrik Reinfeldt och Cecilia Malmström för de utmärkte relationer de har upprätthållit med parlamentet, och för att de på ett så utmärkt sätt har skött vad som när allt kommer omkring var mycket svåra frågor – jag talar naturligtvis om ratificeringen av Lissabonfördraget. Vi var till och med tvungna att övervinna "hindret Klaus". Hädanefter kommer vi att tala om hindret Klaus och det svenska ordförandeskapets utmärkte sätt att lösa det problemet.

För det andra anser jag att det näst viktigaste inslaget är Stockholmsprogrammet som har antagits och som nu måste genomföras. För er del, herr Reinfeldt, tar emellertid ordförandeskapet naturligtvis inte slut här, eftersom Köpenhamnmötet där ni måste vinna en del terräng fortfarande återstår.

Jag vill i dag, inför denna församling, framföra ett optimistiskt och målmedvetet budskap som i viss mån motsäger det vi läser i dagens press. Dagens press utmärks av pessimism: Kommer man att uppnå ett avtal eller ej? Jag anser att det är möjligt att få till stånd ett avtal eftersom det finns seriösa parter där ute, och vi måste försöka hitta och motivera dem.

Det faktum att president Barack Obama och Kinas premiärminister kommer i morgon och i övermorgon vittnar om deras vilja att uppnå ett avtal. Jag anser att vi måste följa en strategi. Men vilken, mina damer och herrar? Jag anser att vi måste följa en strategi där vi försöker inleda ett trepartssamarbete mellan USA, Kina och EU.

Om dessa tre inom de närmaste två dagarna uppnår ett inledande avtal kommer vi att ha en seriös grund för att övertyga de andra – Indien, Brasilien och de andra länderna – att ansluta sig. Jag uppmanar därför till ett proaktivt tillvägagångssätt. Det viktigaste är att sträva efter denna trepartsallians som är nödvändig för att uppnå ett avtal, och att från början föreslå en 30-procentig minskning av utsläppen. Det måste finnas en målmedvetenhet i detta förslag.

Enligt min åsikt måste vi i den avslutande fasen av förhandlingarna i Köpenhamn låta oss vägledas av Hegel, som sade att det inte är det omöjliga som driver oss till förtvivlan, utan det som var möjligt men inte uppnåddes. Jag är övertygad om att vi med det svenska ordförandeskapets uthållighet kommer att ha framgång vid Köpenhamnsmötet.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso, herr Reinfeldt! Efter att ha varit fyra dagar i Köpenhamn tycker jag att det är oerhört svårt att höra orden "EU:s ledande roll". Ledarskap – och det fick jag lära mig redan i förskolan – uppnås framför allt genom att vara ett gott föredöme. Nu vill jag därför fråga er, herr Reinfeldt och herr Barroso, om ni verkligen tror att vi med en strategi som bygger på lögn, självbedrägeri och en omfattande internationell bluff kan uppnå en ledande roll i en internationell process som den i Köpenhamn.

Ni borde veta, herr Reinfeldt – och José Manuel Barroso vet det säkert för han har varit med tillräckligt länge – att tvågradersmålet är ett omöjligt uppdrag om EU håller fast vid de bud som man hittills har lagt fram. Minskningens målet är otillräckligt. Samtidigt håller vi européer alla bakdörrar öppna för att undvika en minskningspolitik hemma. Det finns inte längre några gränser för flexibla mekanismer, s.k. off-sets. Överflödiga utsläppsrätter, s.k. hot air, har kommit att höra till vardagen inte bara för Polen utan också för Sverige. Att ta med skogarna som ni och er regering särskilt har förespråkats, herr Reinfeldt, är ännu ett bidrag från EU för att undvika en aktiv minskningspolitik.

Många experter i Köpenhamn har bedömt att vad ni själva hittills har föreslagit som det bästa vi kan göra inte skulle leda till att utsläppen i Europa minskade fram till 2020, utan att de ökade. Så, herr Reinfeldt, förklara därför hur vi ska uppnå tvågradersmålet om ni håller fast vid vad ni hittills har utlovat.

Till råga på allt tillkännagav en tysk tidning, *Financial Times*, i dag att ni har gett upp 30-procentsmålet för 2020 och nu vill lägga fram det för 2025 i stället. Om ni verkligen vill främja processen ber jag er att, så fort som möjligt, ta tillbaka det som har publicerats i tidningen i dag som EU:s linje.

Till slut ska jag säga en sista sak. Tusentals officiella observatörer kommer att stå utanför dörrarna till Bella Center under de närmaste dagarna – fastän de har ackrediterats till konferensen. Det är människor som har arbetat oerhört hårt för klimatpolitiken i årtal, somliga i decennier. Se till att dessa människor som plötsligt inte längre kan vara med, för den skull inte blir inspärrade eller måste sitta i timmar med bundna händer på den iskalla marken.

Det finns en massa ledande roller att förlora i Köpenhamn. Men sättet att presentera rättsstatsprincipen i EU där – jag bryr mig inte om stökiga folkmassor, inte ett dugg – och den oproportionerliga behandlingen av fredliga demonstranter – Cecilia Malmström är naturligtvis juridisk expert – är också något ni faktiskt måste förklara i Köpenhamn.

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Det är synd att ni talar om att hålla tiden just före mitt anförande. Jag ska försöka hålla tiden.

Herr Reinfeldt, ni förtjänar naturligtvis vårt tack. Som redan har sagts inföll det svenska ordförandeskapet vid en svår period av övergång och turbulens i samband med antagandet av Lissabonfördraget. Det ligger bakom oss nu, men ordförandeskapet inföll också under en ekonomisk kris. Jag vill inleda mitt anförande, som inte kommer att vara helt smickrande, med att tacka er för att det svenska ordförandeskapet undvek frestelsen till populism, som är så lätt att falla för i dessa svåra kristider.

Herr Reinfeldt, ni har visat att det inte finns några lätta svar på svåra frågor. Det svenska ordförandeskapet har visat att EU i kristider klarar av att söka efter goda och icke-populistiska lösningar som inte bara kan hjälpa Europa, utan hela världen, att ta sig ur den svåra situationen. Jag vill mycket uppriktigt tacka er för att ni har utfört det svåra arbetet, för er respekt för medlemsstaterna och också för den respekt ni har visat parlamentet. Det har varit en svår tid och jag anser att ni har klarat provet här. Ni kommer att kunna avsluta ert uppdrag om två veckor och vara fullständigt nöjda.

Jag tror inte att det var utan anledning som ni i ert anförande inte nämnde utrikespolitiken. Tyvärr måste jag i detta sammanhang säga några hårda ord. När det gäller utrikespolitiken anser jag inte att det svenska ordförandeskapet och det senaste halvåret kan betraktas som framgångsrika, särskilt inte på två områden.

För det första har det som jag anser var en helt onödig kris i samband med den beklagliga artikeln i en svensk tidning om israeliska soldater, och hela den onödiga försämringen av förhållandet mellan det svenska ordförandeskapet och Israel, kastat en skugga över det senaste halvåret. Jag vill säga att det var fel att ordförandeskapet inte entydigt fördömde artikeln i den svenska tidningen. Jag och hela min grupp anser att

israeliska soldater inte bara försvarar Israel utan hela vår civilisation. Jag anser att det under det senaste halvåret inte har funnits något tydligt stöd för vår viktigaste bundsförvant i Mellanöstern, Israel. Ett bevis på det är utfallet av Europeiska rådets senaste möte om Mellanöstern som, även om det enligt min åsikt är bättre än vad som föreslogs, inte ger oss en ledande roll i Mellanöstern. EU bör leda fredsprocessen och bör vara den viktigaste kraft som strävar efter fred i Mellanöstern. Om vi vill ha denna roll måste vi bortse från våra egna olikheter. Vi kan inte anta ensidiga pro-palestinska ståndpunkter. Det senaste halvårets utrikespolitik har tyvärr inte satt stopp för det.

Vi talade om detta i går under debatten om Georgien. Jag anser att den växande ryska imperialismen är ett av EU:s allvarigaste problem. Den är inte bara farlig för Rysslands grannar utan för hela EU. Jag vill i alla fall tacka er, herr Reinfeldt, för ert ledarskap och för den svenska ledningen av EU. Parlamentets roll är att peka på det som enligt vår åsikt inte alltid är det bästa. Jag anser att det svenska ordförandeskapet, trots mina negativa synpunkter, på det hela taget har varit positivt.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Jag vill fråga Michał Tomasz Kamiński om han anser att de israeliska soldaternas agerande i Gaza är en del av kampen för den mänskliga civilisationen. Det är ni som är partisk, för var och en som vill ha fred i detta område bör först och främst försvara palestiniernas rätt till en självständig stat, enligt FN:s resolutioner. Det är ni som med orätt uppmannar Sverige att svara för en ståndpunkt som man har antagit.

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Jag anser att Israel är den enda demokratin i Mellanöstern. När det gäller demokrati är Staten Israel ett lysande exempel för länderna i Mellanöstern. Krig är naturligtvis alltid en svår sak som alltid får smärtsamma följder. Därför är vi för fred. Enligt min mening är vår roll att stödja fredsprocessen i Mellanöstern och målmedvetet bekämpa terrorismen.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Min kollega, Eva-Britt Svensson, kommer att tala om det svenska ordförandeskapet. Jag vill lyfta fram två punkter från slutsatserna från det första toppmötet efter Lissabonfördragets ikraftträdande. För det första beklagar jag att Europeiska rådet inte förmedlade några tydliga budskap i fråga om EU:s framtida strategi. Man höll sig tvärtom till samma ståndpunkt som den gamla kommissionen som ville hålla fast vid de grundläggande principerna i den misslyckade Lissabonstrategin.

Men även om man har erkänt att det behövs en ny politisk strategi, var finns den? Jag har inte sett den. Med den nya kommissionen, det nya parlamentet och Europeiska rådets ordförande skulle det emellertid nu finnas en möjlighet att inleda en helt ny debatt. Naturligtvis har vi också det nya fördraget och möjligheten till medborgarinitiativ som ännu inte har genomförts.

Vår utgångspunkt är klar: vår främsta prioritering, som i synnerhet måste gå före vinstintressen, måste även i fortsättningen vara medborgarnas sociala och miljömässiga intressen. Det måste bli den nya grundläggande principen för EU:s strategier och lagstiftning, för först då kommer medborgarna att se att EU står för långsiktig utveckling.

Min andra punkt är att vi till vänster i parlamentet välkomnar att rådet till slut uppfyller önskemålet om en överlåtelseskatt. Det glädde oss att vid gårdagens debatt höra José Manuel Barroso lova att den nya kommissionen under hans ledning kommer att lägga fram lämpliga förslag inom en nära framtid. Vi kommer att fortsätta ta upp denna fråga, och vi anser fortfarande att EU kan och måste ta första steget i tveksamma fall. Att vänta på att någon annan i världen ska ta denna roll ifrån oss är inte något vi kan fortsätta med.

Mario Borghezio, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! När det gäller finanskrisen kan man absolut inte påstå att det svenska ordförandeskapet har uppträtt logiskt och intagit en klar och tydlig ståndpunkt.

Varför saknade ni modet att lämna ut för- och efternamn på de ansvariga för finanskrisen och med tydliga åtgärder hindra spekulation, eller säga rent ut till medborgarna i EU att våra banker och finansiella institut fortfarande tillhandahåller många av de finansprodukter som är föremål för spekulation och förstör marknaden?

Varför visade ni inte något tydligt stöd för realekonomin som framför allt företräds av alla de små- och medelstora företagen, av produktionslivet, av den sunda delen av den europeiska ekonomin som, jag säger det igen, behöver och alltid kommer att behöva få tecken på uppmuntran och verkligt stöd?

Den kanske viktigaste utmaning som det svenska ordförandeskapet ställdes inför handlade om frihet, säkerhet och rättvisa, och det gäller också genomförandet av Stockholmsprogrammet. Vilka slutsatser kan man dra av detta? Jag anser att ordförandeskapet inte har vidtagit tillräckliga åtgärder mot den olagliga invandringen, och att de åtgärder man har vidtagit har varit ytterst ineffektiva. Ordförandeskapet har inte aktivt bekämpat den olagliga invandringen, inte ens i fråga om integrationsprojekt och hantering av flyktingproblemet.

Det förefaller som att EU har uttalat sig kraftlöst inte bara när det gäller utrikespolitiken i allmänhet – och jag är helt överens med dem som har invänt mot detta – utan också när det gäller denna specifika fråga. EU har uppenbarligen saknat auktoritet när det gäller en sådan viktig fråga som invandringen hur man än ser på saken, oavsett om det är utifrån ståndpunkten hos människor som jag som är mycket bekymrade över den olagliga invandringen, eller utifrån perspektivet hos dem som bryr sig mer om genomförandet av integrationspolitiken.

Vi hyser stora förhoppningar om att det nya spanska ordförandeskapet kommer att genomföra de tankar som redan har avslöjats i vissa tongivande uttalanden, där det hävdats att EU inte får betrakta invandringen som ett problem som bara gäller de länder som gränsar till Medelhavet.

Det är självklart ett problem som gäller hela Europa, men på en punkt har regeringen i mitt land uttryckt ett tydligt önskemål som likväl har ignorerats. Man föreslog att EU skulle anta en seriös gemensam europeisk strategi för att bekämpa arvet från den organiserade brottsligheten, en strategi som har lett till utomordentliga resultat i Italien. Detta arv finns i hela Europa genom maffian, den organiserade maffian som har invaderat hela Europa och nästlat sig in i realekonomin, särskilt i den finansiella ekonomin.

Vi inväntar fortfarande en tydlig signal på att vi får se införandet av ett europeiskt rättsligt system som tar itu med detta slag av organiserad brottslighet som är så stark i flera länder – om än inte i alla länder i EU. Eftersom detta slags brottslighet kan verka alltför fritt har den utnyttjat våra friheter och flyttar som den vill mellan finansmarknader, skatteparadis och marknader för fastigheter och andra tillgångar. Det är exakt på denna punkt som vi hade behövt en mycket större tydlighet, en klarare handlingslinje från det svenska ordförandeskapets sida. Vi anklagar öppet det svenska ordförandeskapet.

Sedan kommer vi till uttalandena från vissa företrädare för detta ordförandeskap när det gäller en annan viktig och symbolisk fråga, nämligen den schweiziska folkomröstningen om minareter. Den svenske utrikesministern fastslog att ett "nej" till att bygga minareter var "ett uttryck för fördomar". Han gick till och med längre och hävdade att själva det schweiziska beslutet att ha en folkomröstning om en fråga som denna var diskutabelt. Så här har vi en fråga som ligger utanför ramen för en folkomröstning och det är frågan om huruvida man ska ha en folkomröstning eller inte.

Hur kan EU:s lagstiftare förmå sig att förebrå ett litet land som alltid ända sedan medeltiden har varit demokratiskt? Är det verkligen vi, slavar under en byråkrati som ingen har valt, som ska lära det schweiziska folket demokrati? Ska vi förneka dem rätten att ha en folkomröstning om en viktig fråga som alla har rätt att ha sin egen åsikt om?

EU borde tvärtom lära sig av den schweiziska demokratin hur man ska ta itu med de känsligaste frågorna genom att låta folket få säga sin mening, folket, folket, inte byråkratierna, lobbyerna och bankerna i denna europeiska supermakt som alltid fattar beslut om invånarnas liv utan att rådfråga dem!

Barry Madlener (NI). - (EN) Herr talman! Jag är glad att det svenska slappa och fega ordförandeskapet är slut.

(NL) Tack och lov är det svaga svenska ordförandeskapet slut, för det har inte kommit mycket gott från Sverige. Man har inte intagit någon hård linje mot Turkiet som fortsätter att orättmätigt ockupera Cypern. Sverige har lämnat Israel i sticket, och förslaget att dela Jerusalem visar hur naiva de är när det gäller den otäcka, barbariska ideologin islam. Det hade varit bättre om Sverige hade gett ett starkt stöd åt europeiska folkomröstningar i alla medlemsstater, som Schweiz när det gällde förbudet mot minareter. Det är vad den europeiska allmänheten vill.

Resecirkusen mellan Bryssel och Strasbourg har inte ens kommit upp på dagordningen, herr Reinfeldt. Vi bad er faktiskt om det, men det är tydligt att ni inte vågade gå med på det, utan tvivel avskräckta av Frankrike. Sedan slösar ni bort pengar på klimatpolitik i Köpenhamn fastän klimatförändringen inte är vetenskapligt bekräftad.

Nederländerna betalar ut stora summor. Vårt nettobidrag per capita är fortfarande två till tre gånger högre än vad andra rika länder bidrar med. Situationen måste rättas till så snart som möjligt. Vi hoppas att nästa ordförandeskap kommer att visa mer mod.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Herr talman! Jag har lagt märke till att ni har låtit en del av våra kolleger få nästan en minut längre talartid. Jag vill påminna er om att vi från små länder som nyvalda ledamöter bara har exakt en minut för "ögonkontaktsförfarandet", och denna tid har tagits från den tid vi har till förfogande att framföra våra åsikter. Respektera oss också.

Fredrik Reinfeldt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill framföra två korta kommentarer. För det första vill jag tacka ledamöterna för de vänliga orden – också andra ord, men framför allt vänliga ord och vänliga synpunkter.

Vi har nu ett nytt EU som bygger på Lissabonfördraget, och som inblandad i det roterande ordförandeskapet kan jag säga att för att få detta EU att fungera i framtiden behövs det en kombination av ansvarstagande från medlemsstaternas, kommissionens och parlamentets sida. Det kommer att vara mycket svårt att få detta arbete på rätt spår om inte alla parter tar sitt fulla ansvar.

Bara några ord om att försöka samordna 27 medlemsstater. Det tar tid, men om vi inte gör det får vi en situation där EU styrs av endast ett fåtal stater eller av någon annan. Vi har tagit den tiden. Jag vet hur mycket tid som krävs för denna samordning, och jag tror att det också kommer att bli tydligt för Herman Van Rompuy och även för det fortfarande pågående roterande ordförandeskapet.

Min andra kommentar gäller Köpenhamn. Jag hör ofta sägas att EU inte är ledande, och i mitt land säger oppositionen att Sverige inte är ledande. Vi vill vara kritiska mot oss själva. Men visa mig då vem som är ledaren. Jag skulle vilja veta det, för det skulle vara fantastiskt att få se den ledaren och följa de initiativen. Jag har ännu inte sett det. Vi åtar oss minskningar som är rättsligt grundade, tidigt framlagda och konkret finansierade, och det har jag inte sett från andra delar av den industrialiserade världen.

När det gäller Köpenhamn anser jag också att det är mycket viktigt att komma ihåg att vi måste hålla tvågradersmålet. Jag är inte säker på att vi kommer att kunna uppfylla det. Jag vet att EU har gjort sin del och är redo att gå vidare till 30 procent, men vi kan inte lösa problemet själva. Vi står bara för 13 procent av de globala utsläppen. Om detta ska bli en global lösning måste vi ha en global insats, och då måste också de andra som står för de största utsläppen göra större åtaganden.

Ett par ord om Sverige eftersom det nämndes. Jag anser att det är mycket viktigt efter att man har gjort detta slags åtaganden – oavsett om det är i Kyoto eller som nu ett avtal i Köpenhamn – att åka hem och göra sitt arbete. Vi uppdaterade så sent som i går siffrorna för den utsläppsminskning som har skett i Sverige sedan 1990. Vi är nu nere på minus 12 procent. Vi följer hur detta respekteras internationellt och hur det presenteras. Man kan alltid säga att det är fel sätt att sköta det, men det är det globala avtal som världen har. Med avseende på det har vi lagt fram siffror av detta slag.

Det är naturligtvis besvärande att vissa andra länder går åt andra hållet och de kritiseras för det. Så det är inte bara att ingå ett avtal. Det handlar också om att genomföra förändringarna i ekonomin genom handel med utsläppsrätter och andra medel för att få till stånd förändringarna. Det är också ett område där man ser många europeiska länder handla på ett sätt som saknar motsvarighet i andra delar av världen.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Bara två kommentarer: den första om Köpenhamn och den andra om det framgångsrika svenska ordförandeskapet. För det första när det gäller Köpenhamn är jag också mycket förvånad när jag ser många europeiska kolleger med en kontraproduktiv retorik. Om det finns ett område där vi kan vara stolta över EU:s ledande roll är det faktiskt just när det gäller klimatförändring. Visa mig en betydande aktör eller en grupp länder som har gjort så stora åtaganden som vi har gjort.

Som jag sade tidigare har en del andra tillkännagett sina avsikter genom pressuttalanden. EU har tillkännagett sina avsikter genom lagstiftning som redan är bindande. Det är lagstiftning som tillkommit på initiativ av Europeiska kommissionen och som fått stöd av Europeiska rådet och parlamentet, och EU har – ensidigt och villkorslöst – redan satt målet för minskningen av växthusgaser till 20 procent 2020. Ingen annan aktör har gjort något jämförbart hittills. Låt oss därför be andra att göra något som liknar vår satsning.

(Applåder)

Är detta tillräckligt för att uppnå tvågradersmålet? Nej, det är inte tillräckligt. Därför säger vi till andra att vi kan förhandla med varandra. Politiker och diplomater kan förhandla, men vi kan inte förhandla med vetenskapen, vi kan inte förhandla med fysiken. Låt oss därför få till stånd en global överenskommelse som gör att vi kan uppnå ett avtal som är förenligt med vad vetenskapen säger. Det kan inte EU göra på egen hand, för EU står för cirka 14 procent av de globala utsläppen och tendensen är sjunkande relativt sett. Så även om EU helt stoppar sina utsläpp av växthusgaser i morgon kommer det inte att lösa problemet.

Vi behöver därför amerikaner ombord, vi behöver kineser ombord, vi behöver indier ombord. Under detta halvår har vi tillsammans med statsminister Fredrik Reinfeldt talat med Barack Obama, vi har talat med Hu Jintao och Wen Jiabao, vi har talat med Manmohan Singh, vi har talat med Dmitrij Medvedev och vi har talat med Luiz Inácio Lula da Silva. Och jag kan säga att vid alla dessa möten var det vi som bad dem att komma med högre bud.

Det är vad vi gör nu i Köpenhamn – inte att förglömma – för ibland har människor en benägenhet att glömma det – att det inte bara är ett spel mellan dessa aktörer utan också med utvecklingsländerna: de fattigaste, de mest sårbara, de afrikanska länderna. Vi har också talat med Meles Zenawi från Etiopien och andra. Därför var EU först med att lägga pengar på bordet.

Så låt oss vara ärliga mot varandra. Vi kan alltid ha högre ambitioner och EU har visat sina ambitioner. Men låt oss också begära högre ambitioner från andra, för bara med denna strävan kan vi få till stånd ett avtal som är förenligt med våra ambitioner. Det är ett globalt problem och vi behöver en global lösning.

Låt mig till slut få säga ett ord till statsminister Fredrik Reinfeldt och det svenska ordförandeskapet. Det här är sista gången vi kommer att ha en ordförande för Europeiska rådet i bara ett halvår, så det var slutet på många års arbete i EU. Jag vill säga – och jag har sagt det till Fredrik Reinfeldt under detta halvår – att han är den elfte ordföranden för Europeiska rådet som jag har arbetat med, så jag välkomnar verkligen att vi nu kommer att få en ständig ordförande för Europeiska rådet.

Jag vill emellertid säga till Fredrik Reinfeldt att han är den elfte i ordningen som har arbetat med kommissionen, men han förtjänar verkligen en plats på prispallen som företrädare för ett av de bästa ordförandeskap för EU vi har haft under denna period. Tack för allt som ni och det svenska ordförandeskapet har gjort under detta halvår.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Öppenhet gentemot parlamentet lyfts mycket ofta fram nu när Lissabonfördraget är på plats. Finns det ett nytt förslag från Europeiska rådet för Köpenhamn med ett 30-procentsmål – ett högre bud än 20-procentsmålet – för 2025? Innehållet i ett dokument har läckt ut och cirkulerar i Köpenhamn och nu vill jag att kommissionen klargör om detta är rådets verkliga strategi. Berätta sanningen för oss.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Jag är tveksam till att uttrycka mig så här, för det låter inte särskilt blygsamt för att komma från en svensk, men jag anser att det är rimligt att säga att EU och Europa inte kommer att vara detsamma efter detta ordförandeskap. Det är ett annat EU – ett starkare och bättre EU – av olika skäl, och som svensk är jag mycket stolt över att nämna vissa av dem.

För det första förändrar naturligtvis det fördrag som nu är på plats den institutionella balansen i unionen, men det gör det också mer möjligt för oss att uppnå våra politiska mål. Jag vill peka på att vi har satt i gång utvidgningsprocessen genom avtalet mellan Slovenien och Kroatien, vilket är viktigt för Kroatien, men också ur västra Balkans perspektiv när det gäller deras pågående framtida utvidgningsprocess. Detta är en av EU:s starka sidor, men det är också en möjlighet för oss alla.

Jag anser också att det är viktigt att peka på att under detta ordförandeskap och medan vi står här är EU för första gången en ledande global aktör i en av de viktigaste internationella frågor som mänskligheten står inför. Det är nytt och det innebär ett stort ansvar i framtiden, för det är tydligt att EU, vad som än uppnås i Köpenhamn, har spelat en viktig och avgörande roll för att fastställa dagordningen för det vi ska uppnå. Hur väl vi än lyckas kommer arbetet inte att vara slutfört utan det understryker EU:s stora ansvar.

Sedan har vi den ekonomiska återhämtningen med stränga regler för att få ordning på de offentliga finanserna och för att hindra protektionism. Jag är svensk, så jag är kanske lite subjektiv i denna fråga, men jag tror att vi alla har anledning att vara stolta över vad vi har åstadkommit under denna period. Men vi bör också i all blygsamhet komma ihåg att dessa bedrifter ger oss ett stort ansvar för framtiden.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA*Vice talman*

Åsa Westlund (S&D). - Herr talman! Jag vill börja med att säga att ordförandeskapet har levt upp till de höga förväntningarna på ett effektivt och diplomatiskt maskineri. Det har uppskattats, inte minst på grund av det kaos som delvis rådde under det tjeckiska ordförandeskapet. Man har också hanterat de avslutande turerna med Lissabonfördraget på ett sätt som är mycket positivt. Till slut kunde också rådets ständiga ordförande och EU:s nya utrikesminister presenteras.

Det politiska avtrycket på frågor som har direkt betydelse i människors vardag är dessvärre mindre. Europas löntagare har inte fått något stöd i att stoppa lönedumpningen i spåren av Lavaldomen. Inte heller har de sett några nya initiativ för att bekämpa arbetslösheten och skapa fler jobb.

Miljörörelsen är besviken över att Sverige inte har stått upp för miljöfrågorna. Sverige har snarare tagit ett steg tillbaka i stället för att utnyttja tillfället att driva på för högre ambitioner på miljö- och klimatområdet.

Att Sverige inte har fått någon tyngre roll vid det just nu pågående klimatmötet i Köpenhamn beror dock snarast på att statsminister Reinfeldt själv, av partitaktiska skäl, i ett tidigt skede spelade ner förväntningarna inför mötet. Det bröt mot EU:s förhandlingsstrategi och retade upp en hel del av de andra europeiska ledarna. Men allvarigare än så är att det undergrävde möjligheterna till ett bra klimatavtal.

Slutligen vill jag nämna Stockholmsprogrammet, en av de få saker som kommer att leva vidare efter det svenska ordförandeskapet. Som stockholmare är jag orolig över att min hemstad kan komma att förknippas med ett politiskt program som mer går ut på att bygga murar runt Europa än att garantera mänskliga rättigheter.

Vi svenska socialdemokrater är i alla fall glada över att ni till sist delvis lyssnade på våra och parlamentets krav på att ta med mer av kvinnors och barns rättigheter i detta program. Vi har stora förväntningar på att Cecilia Malmström kommer att göra sitt yttersta för att förstärka de delarna ytterligare i sin nya position.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). - (DE) Herr talman, herr Barroso, herr Reinfeldt! Ert lugna och stabila ordförandeskap har varit en framgång. Ni har haft svåra politiska frågor att lösa och på det hela taget har ni gjort ett bra arbete. De personer som ni valde till de nya viktiga EU-posterna kan nu utforma dessa utan att styras av några förutfattade meningar, eftersom de hittills till stor del är okända för de flesta européer. Som en parentes, om jag så får säga, sitter ert bästa beslut på er högra sida.

Trots det, herr Reinfeldt, kan jag inte ge ert ordförandeskap högsta betyg. Det finns två anledningar till det. För det första drev ni på utvecklingen mot att göra Europeiska rådet till ett slags "superregering" för EU. Dess omfattande rättskipningsområde håller på att utökas, från miljö till finanspolitik. Samtidigt stänger ni dörrarna allt mer. Så här ser inte öppna debatter med företrädare för medborgarna ut.

Den andra anledningen är följande: genom att driva igenom Swift-avtalet i rådet endast några timmar innan Lissabonavtalet trädde i kraft visar ni en tydlig brist på respekt för Europaparlamentet, och därmed en brist på respekt för medborgarna.

Trots det vill jag tacka er för det senaste halvåret.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Herr talman! Det svenska ordförandeskapet har fungerat bra, praktiskt och institutionellt sett. Det har varit som en väloljad fin motor, men den har gått på tomgång. Vart har den sociala lagstiftningen tagit vägen? Antidiskrimineringsarbetet har fastnat. Förslaget om införande av en eurovinjett för att stoppa utsläppen från lastbilstrafiken har fastnat, liksom klimatpolitiken. Ledarskapet i dessa frågor har övertagits av forskarna och Europaparlamentet – rådet har misslyckats!

Rådet fungerar som ett kryphål för skogsindustrin, sjöfartsindustrin och flyget i klimatförhandlingarna. Var är pengarna till utvecklingsländerna, de konkreta 30 miljarder som parlamentet krävde? Var är utsläppsmålen? Parlamentet krävde minskningar på 32–40 procent. Nu får vi höra att de dokumentet rådet arbetar med försvagar våra utsläppsmål ytterligare. Rådets klimatpolitik förefaller lika grovmaskig som ett fisknät avsett för fångst av blåval, eller ännu värre!

Till sist – Vattenfall. Stoppa Vattenfalls rättsprocesser! De motverkar klimatarbetet. Ni har makten över detta företag. Se därför åtminstone till att Vattenfall sköter sig och sluta att ifrågasätta EU:s och Tysklands miljölagstiftning.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag gratulera den svenska regeringen till ordförandeskapet för rådet. Ni tillträdde ordförandeposten med en mycket tung dagordning och har lyckats åstadkomma en hel del som vi i stor utsträckning välkomnar.

Jag har vid upprepade tillfällen här i kammaren talat om behovet av att blåsa nytt liv i Lissabonstrategin. EU har alltför länge strävat efter politisk och institutionell reform med en energi och beslutsamhet som man helt enkelt inte har kunnat uppbåda för ekonomisk reform. Ändå hotas vår ställning på världsmarknaden, vår relativa ekonomiska vikt och vår internationella konkurrenskraft. Jag välkomnar därför kommissionens initiativ EU 2020, som nu godkänts av Europeiska rådet, och jag gratulerar särskilt José Manuel Barroso till hans del i detta.

Medborgarnas framtida välbefinnande är beroende av en dynamisk ekonomi, som kan skapa arbetstillfällen och välbefinnande genom att frigöra den kreativa energin hos entreprenörer och genom att stimulera utvecklingen av framgångsrika företag. En del av denna ekonomiska pånyttfödelse är att göra våra ekonomier mer miljövänliga, och vi hoppas alla att ett avtal i Köpenhamn denna vecka kommer att innebära en realistisk ram för att ta itu med klimatförändringen, samtidigt som ekonomisk tillväxt och utveckling främjas.

När det gäller antagandet av Stockholmsprogrammet stöder vi principen att unionens medlemsstater måste samarbeta mer för att bekämpa de problem som hör samman med invandring, gränsöverskridande brottslighet och terrorism. Men detta är också områden som utgör kärnan i det nationella självbestämmandet. Att försvara lagarna, värna om säkerheten och skydda allmänheten är bland de viktigaste uppgifterna för en demokratisk stat. Vi måste därför väga behovet av gemensamma åtgärder mot respekten för medlemsstaternas rättigheter. I delar av Stockholmsprogrammet lyckas man helt enkelt inte med att finna den rätta avvägningen. En del av förslagen kommer helt enkelt att innebära att makten centraliseras, onödiga utgifter skapas och ytterligare byråkrati införs utan att något större mervärde tillförs. Våra prioriteringar måste vara inriktade på konkurrensförmåga, avreglering, innovation och skapande av sysselsättning. Det är det minsta medborgarna i EU förtjänar.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Herr talman! Det svenska ordförandeskapet får också av mig organisatoriskt ett mycket högt betyg. Den svenska statsförvaltningen har levt upp till alla förväntningar. Tyvärr kan jag inte vara lika positiv när det handlar om den politiska utvärderingen.

Framför allt två områden måste kritiseras. För det första när det gäller öppenhet och offentlighet. Sverige brukar anses vara ett föredöme på området men nu har vi istället sett passivitet – och det är särskilt allvarligt när kommunikationsfriheten för medborgarna hotas. Jag vill nämna datalagringsdirektivet, Telekompaketet osv. och det hemliga ACTA-avtalet. Krav har ställts på att ordförandeskapet ska agera för att handlingarna ska bli tillgängliga, vilket är möjligt sedan 2001 års ändring av öppenhetsförordningen, som kräver att "allmänheten ska ha tillgång till alla handlingar som rör pågående internationella förhandlingar". Varför har inte det svenska ordförandeskapet agerat i en sådan fråga?

Det andra området handlar om klimatet och, vill jag påstå, det svek mot fattiga länder som det innebär att använda biståndspengar till att åtgärda de värsta skadorna den rika världen har stått och står för. Trots att klimatkonventionen, Baliplanen och Kyotoprotokollet säger att pengar till klimatfinansiering ska vara nya. Återigen är det de mest utsatta som får stå för notan för den rika världens agerande. Det är de som saknar rent vatten, de som hotas av malaria, de hiv-drabbade och framför allt världens fattigaste kvinnor och barn som nu får stå för notan. Det är en politik som är skamlig mot den fattiga världen.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Det svenska ordförandeskapet nalkas nu sitt slut – utan några större katastrofer, men enligt mig även utan några större framgångar. I varje fall kunde man inte uppnå det ambitiösa målet att få den ekonomiska krisen under kontroll. Vi har pumpat in miljarder i ett system som bara några få har nytta av, samtidigt som allmänheten måste bära riskerna och kostnaderna. Det är oacceptabelt att de europeiska skattebetalarnas surt förvärvade pengar hamnar i bankdirektörernas bonuskassar.

Om vi redan anordnar ett klimattoppmöte så behöver vi även, enligt mig, äntligen en sannare beskrivning av kostnaderna och en gnutta ärlighet i debatten om kärnreaktorer. Om vi söker efter lösningar på klimatskyddet behöver vi även stoppa humbugen med utsläppsrätter.

När det gäller Swift-förhandlingarna har det svenska ordförandeskapet, enligt mig, låtit sig i viss mån kommenderas av USA i frågan om avslöjande av bankuppgifter. Som en följd av detta och av Stockholmsprogrammet blir medborgarna allt lättare att manipulera och utsätts för allt mer insyn.

Med Sverige förlorar även Turkiet en förespråkare för turkisk anslutning. Enligt mig är det dags att stoppa anslutningsförhandlingarna och erbjuda Turkiet privilegierat partnerskap.

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman! Först av allt vill jag tacka. Trots många problem har det svenska ordförandeskapet gjort ett strålande jobb. Sverige är ett medelstort land i EU och vi bör betrakta detta som något positivt på alla sätt. Jag vill tacka er och hela er regering, Fredrik Reinfeldt. Med klimatfrågorna, finansmarknadskrisen, Lissabonfördraget och den nya kommissionen har ni haft verkligen svåra uppgifter och frågor att hantera. Jag vill lyfta fram två frågor.

Den första är finansmarknadskrisen. Det är ytterst positivt att Sverige tillsammans med kommissionen stod fast i fråga om enskilda medlemsstaters konsolideringsarbete. Jag stöder helhjärtat att ni inte befriade Grekland från dess ansvar inom euroområdet.

Det andra området är klimatpolitiken. Vi har hört kritiken från kommunisterna och de gröna. De har inget riktigt ansvar någonstans i EU. Vi kan driva miljöpolitiken i samma stil som Kina eller USA genom att göra storslagna proklamationer men inte uppnå några resultat. EU har uppnått resultat. Jag förkastar anspråket på att Greenpeace ska vara måttstocken för EU:s klimatpolitik. Vi måste fortfarande vara realistiska! Även i fråga om detta uppnådde det svenska ordförandeskapet tillsammans med kommissionen förvånande nog mycket goda resultat under sin mandattid. Jag vill uppriktigt tacka även för detta.

När det gäller Lissabonfördraget: Martin Schulz är inte här för närvarande. Han sade att kommissionen påverkas av att den består av ställföreträdande ledare för europeiska partier. Jag förvånas över att ordföranden för en politisk grupp vill göra stor affär av det politiska engagemanget hos enskilda kommissionsledamöter. Vad är poängen med det? Jag kan bara förkasta det argumentet.

Slutligen vill jag, på samma sätt som jag gjorde i början av mandattiden, uppmana er att äntligen ansluta er till euroområdet. Törs jag säga "Sverige *ante portas*", Fredrik Reinfeldt?

Adrian Severin (S&D). – (EN) För att vara rättvis anser jag att det svenska ordförandeskapet kan vara nöjt med sin insats. Jag anser att Sverige kan vara stolt över det svenska ordförandeskapets prestation. Men som alltid med de kortvariga ordförandeskapen lämnar de oss, när de är lyckade, med en bitter känsla av ett på något sätt oavslutat arbete.

Därför anser jag att den viktigaste frågan nu är: hur och vad kan vi göra som fortsättning på det svenska ordförandeskapets insatser? Det första är genomförandet av Lissabonfördraget. Ett fördrag räcker aldrig för att lösa ett problem. Det krävs alltid politisk vilja för att göra det verkligt effektivt. I detta fallet tror jag dock att vi behöver mer än politisk vilja. Vi behöver mod och fantasi – fantasi för att fylla i mellanrummen eller klargöra tvetydigheterna i fördraget. Därför hoppas jag att det svenska ordförandeskapet med utgångspunkt från den erfarenhet det har samlat på sig även fortsättningsvis kommer att medverka i att stödja uppbyggnaden av den nya institution som har skapats genom Lissabonfördraget, nämligen den permanenta – eller långvariga – ordföranden i Europeiska rådet samt den höga representanten för utrikes frågor och säkerhetspolitik.

En av det svenska ordförandeskapets prioriteringar var självfallet hanteringen av den ekonomiska och finansiella krisen. Detta var mycket viktigt. Mot denna bakgrund anser jag att två företeelser som är rätt hotfulla har iakttagits: för det första lockelsen med nationell protektionism och nationell egoism, och för det andra de ekonomiska och sociala olikheterna mellan våra medlemsstater samt bristen på ekonomisk, social och territoriell sammanhållning inom EU.

Bör vi ifrågasätta det kloka med utvidgningen? Verkligen inte. Dessa olikheter fanns där redan tidigare, och vi är ömsesidigt beroende inte bara inom unionen utan även globalt. Därför kunde dessa olikheter undergräva eller äventyra hela kontinentens och unionens stabilitet. Därför anser jag att utvidgningen gjorde det möjligt för de nya medlemsstaterna att bättre tackla dessa olikheter inom unionen, till gagn för alla unionsmedlemmar.

Men slutsatsen är avslutningsvis följande. Jag anser att nästa steg är att driva en djärvare och mer substantiell politik inriktad på territoriell, ekonomisk och social sammanhållning i EU – inte att satsa mindre på detta – parat med djärva reformer, finansiella och ekonomiska reformer som skulle göra det möjligt för oss att undvika liknande kriser i framtiden, och tillsammans med en politik för återhämtning efter krisen. I detta sammanhang bör det senaste uttalandet av kommissionen om ekonomiskt stöd till östländerna samt José Manuel Barrosos beredvillighet att diskutera 2020-strategin lovordas.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman! Jag vill också tacka det svenska ordförandeskapet i Europeiska rådet, men det kvarstår ett problem. I torsdags fattade Europeiska rådet beslutet att bevilja 7,2 miljarder euro som finansiering av en delanpassning till klimatförändringen i utvecklingsländerna, vilket är gott och väl.

Enligt mig bör detta belopp ges utöver det utvecklingsstöd som EU har lovat att öka till 0,7 procent av bruttonationalinkomsten fram till 2015. Varför? Låt oss anta att dessa 7,2 miljarder euro tas från det paket som redan har tilldelats som officiellt utvecklingsstöd. Då kommer inte denna summa att räcka till för att finansiera millennieutvecklingsmålen. Det skulle vara som att bestjäla en för att kunna betala någon annan.

Vi väntar på ett klargörande från Europeiska rådet och kommissionen i denna fråga. Minsta oklarhet kring den kompletterande karaktären hos det belopp som tillkännagetts av Europeiska rådet den 10 och 11 december skulle undergräva EU:s trovärdighet vid Köpenhamnskonferensen, som vi inte tvekar att beteckna som avgörande för mänsklighetens framtid.

(Applåder)

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag företräder Europeiska fria alliansens del i min grupp, som innefattar självständighetspartierna i Wales, Flandern, Katalonien och Skottland. Vi strävar efter självständighet så att våra nationer kan bidra till Europeiska rådets möten och till världshändelser som klimatkonferensen i Köpenhamn.

Skottlands regering och parlament har antagit världens mest ambitiösa klimatlag för att minska utsläppen med 42 procent fram till 2020 och med 80 procent fram till 2050. Detta är mål som vi tänker uppnå. Ändå vägrade Storbritanniens regering att tillmötesgå en rimlig begäran om att en skotsk minister skulle delta i de officiella förhandlingarna i Köpenhamn. Ett sådant agerande understryker bara det faktum att endast ett självständigt, regelrätt självständigt Skottland kan bidra på riktigt till det internationella samfundet. Jag hoppas att Europeiska rådet mycket snart kommer att diskutera EU:s inre utvidgning, med Skottland i spetsen.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Vi behöver en demokratisk revolution. Genom att jag beundrar så många svenska traditioner blev jag desto mer besviken över det sammantagna resultatet av svenskarnas verksamhet. Tyvärr var det inte ett folkets ordförandeskap, utan snarare ett rådets eller storinvesterares ordförandeskap i Margot Wallströms anda snarare än Cecilia Malmströms.

Cecilia Malmström, jag kommer väl ihåg er från er tid som parlamentsledamot här. Under detta ordförandeskap har ni inte varit er lik. Jag hoppas verkligen att ni, när ni återvänder, kommer att ta vid där ni var sist, nämligen inspirerad av det parlamentariska systemet. Varför antog ni Swift i ett så sent skede? Varför har vi nu en sorts styrelse på EU-nivå – ett av svenskarnas mål, just svenskarna som är kända för sin öppenhet? Återvänd till era rötter i framtiden.

János Áder (PPE). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Under de senaste två och en halv timmarna av denna debatt har en hel del sagts om Köpenhamn och Köpenhamnsförhandlingarna. Jag måste konstatera att det svenska ordförandeskapet i detta avseende inte har varit helt framgångsrikt, eftersom EU inte har någon gemensam ståndpunkt att lägga fram i Köpenhamn. Detta är inte nödvändigtvis det svenska ordförandeskapets fel, utan snarare kommissionens. Vad är det som händer och varför finns det ingen gemensam ståndpunkt? Det saknas en gemensam ståndpunkt i åtminstone två frågor. En av dessa frågor är om koldioxidkvoter ska kunna överföras efter 2012 och om de i så fall även ska kunna säljas.

Europeiska kommissionen kritiserar denna ståndpunkt på ett obegripligt, kortsynt och inskränkt sätt. Ungern, Polen, Rumänien och andra tidigare kommunistländer har fullgjort sina åtaganden från Kyoto. De har i själva verket inte bara fullgjort dem utan till och med överträffat dem. Vi har rätt att sälja överflödiga kvoter. Kommissionen vill dock ändå beröva oss denna rätt. De vill med andra ord bestraffa avtalsenlig efterlevnad, vilket även Ungern har uppvisat. Andra har inte fullgjort sina åtaganden och till och med ökat sina skadliga utsläpp, men ingen vill straffa dem. Hur kan vi efter detta förvänta oss att undertecknarna ska följa ett nytt avtal, det vill säga om Köpenhamn leder till en fortsättning på Kyoto?

Jag uppmanar enträget kommissionen, och om han vore här skulle jag på samma sätt uppmana och vädja till ordförande José Manuel Barroso att förändra den inskränkta hållning han har visat hittills och inta en ståndpunkt som följer det i dag gällande Kyotoprotokollet. Jag vill även uppmärksamma något som vi inte får glömma, nämligen att EU-15 utan de nya medlemsstaterna inte skulle ha kunnat fullgöra sitt åtagande om 8 procents utsläppsminskning. Utan dem skulle EU ha haft en mycket sämre och svagare förhandlingsposition i Köpenhamn.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Herr talman, herr ordförande, herr minister! Det svenska ordförandeskapet har haft sina historiska ögonblick: Lissabonfördragets ikraftträdande, utnämningarna av den förste ordföranden i Europeiska rådet och av den höga representanten, men även klimatkonferensen och utnämningen av den nya kommissionen, samt, om ni tillåter detta korta omnämnande, telekompaketet.

Dessa händelser har ingett hopp. Sammantaget kvarstår dock ett eller två blandade resultat. Eftersom Europaparlamentet har tagit ställning för ett införande av EU-tillsyn av finansmarknaderna välkomnade parlamentet för det första förslagen från de Larosière-gruppen som ett avgörande steg. Ekofinrådets slutsatser av den 2 december når dock inte på långa vägar upp till denna realistiska ambitionsnivå.

Jag vill nämna här att parlamentet för att göra finansmarknaderna stabilare kommer att se till att återställa lite balans i de förslag som har hänskjutits till det. Det samma gäller de finansiella åtaganden som har lovats länderna i söder för att hjälpa dem att bekämpa klimatförändringarna. Trots att de fattiga länderna kräver verkliga åtaganden i Köpenhamn när det gäller långsiktig finansiering har rådet endast kunnat utlova 7,2 miljarder euro över tre år. Det är sant att detta är ett första steg, men det motsvarar inte på långa vägar kraven, särskilt som det delvis har åstadkommits genom en omkastning av medel.

På finansområdet välkomnar vi till sist viljan att genomdriva regler och agera med kraft när det gäller både tillsyn och beskattning. Jag noterar i rådets slutsatser särskilt omnämnandet av en global skatt på finansiella transaktioner. Detta är något som vi socialdemokrater har hoppats på och önskat i mer än tio år. Det återstår fortfarande en del att göra. Sökandet efter nya finansiella medel för främjande av sysselsättningen, solidaritet inom och utanför EU samt finansieringen av kampen mot klimatförändringarna är stora utmaningar. Eftersom det snart är jul uppmanar jag rådet att skänka oss ett beslut om egna medel under kommande år.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Det är märkligt att höra en del gnällspikar, bland annat svenska kollegor, kritisera det svenska ordförandeskapet. Vad jämför Carl Schlyter med? Är det med Tjeckien eller något annat storvulet ordförandeskap?

Att få ett högt betyg av Mario Borghezio är heller ingenting ni ska förvänta er. Att få ett dåligt betyg av Borghezio är faktiskt ett gott betyg.

Mycket har gjorts. Lissabonfördraget har kommit på plats. De två högsta posterna inom EU är besatta. En rad viktiga förslag har manglats fram: Stockholmsprogrammet, den framtida finanstillsynen och inte minst telekompaketet. Också klimattoppmötet i Köpenhamn kan gå åt rätt håll om också vi i Europaparlamentet vill det.

På minussidan vill jag sätta misslyckandet om patientrörligheten. Det betyder fortsatt rättsosäkerhet och onödigt lidande i vårddöer.

Men sammantaget, heder åt statsminister Fredrik Reinfeldt, EU-minister Cecilia Malmström och alla andra i ordförandeskapsteamet. Ni har alla förtjänat ett Gott nytt år!

Judith Sargentini (Verts/ALE). - (NL) Herr talman! Fredrik Reinfeldt, det finns en stor fläck på ert ordförandeskap. Det är besluten som fattades om Swift. Lissabonfördraget trädde i kraft den 1 december. Den 30 november trumfades ni och era stats- eller regeringschefskollegor igenom en ordning genom vilken våra bankuppgifter lämnades ut till Förenta staterna. Om detta är en fingervisning om Stockholmsprogrammets framtida utveckling – ett program som är avsett att garantera våra medborgerliga rättigheter, säkerhet och frihet – så är mitt intryck att ett genomförande av detta program verkligen kommer att fälla utslaget och hota friheten och de medborgerliga rättigheterna.

Detta är en fläck på ert ordförandeskap. Jag anser även att det befläcker Lissabonfördraget, genom vilket Europaparlamentet ges fler rättigheter, och jag skulle vilja få er försäkran om att ni i framtiden kommer att visa större respekt för de medborgerliga rättigheterna, medborgarna och parlamentet.

Zoltán Balczó (NI). - (HU) Herr talman! Vi skulle vilja utvärdera resultaten av det svenska ordförandeskapet som det kommer att te sig om 10–20 år. Den viktigaste händelsen som kommer att nämnas är Lissabonfördragets ikraftträdande. Genom detta fördrag upprättas den rättsliga ramen för en överordnad stat där 500 miljoner människors liv kontrolleras centralt och nationalstaterna tynar bort. Vägen till detta var antidemokratisk. I tre folkomröstningar förkastades denna idé fram till dess att den framtvingade andra irländska folkomröstningen och förvärvet av en underskrift från Václav Klaus öppnade vägen. En majoritet av EU:s befolkning förkastade denna idé, och de vill behålla nationalstaten. Därför är jag övertygad om att historieskrivningen kommer att skildra denna period som ett misslyckat försök till upprättande av ett imperium.

Othmar Karas (PPE). - (DE) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! I debatter om rådets ordförandeskap talar vi ofta som om ordförandeskapet är liktydigt med EU. Rådets ordförandeskap är inte EU. Det är en viktig chef för en EU-institution. Jag uppmanar därför samtliga att vara en smula ärligare och lugnare.

Rådets ordförandeskap har gjort ett bra jobb under de senaste sex månaderna. Det har bidragit till att inleda ett nytt kapitel i EU:s framgångshistoria. Ingen av oss vill dock ha ett regeringarnas EU. Vi strävar efter ett medborgarnas EU och efter större samarbete mellan institutionerna och de olika delarna av EU. Var och en av oss är en del av EU.

Den institutionella debatten har avslutats, den nya posterna har tillsatts och inom ett par viktiga områden har rådet gått i ställning på ett sätt som gör att vi kan fortsätta arbetet. Låt oss blicka mot framtiden. Någon sade att vi har ett allvarligt problem, eftersom Lissabonfördraget ännu inte har tagits med i beräkningen i rådets arbetsmetoder. Rådet har fler möjligheter att påverka Europaparlamentet och parlamentsutskotten än parlamentet har att påverka arbetsgrupperna och rådsmötena. Även i detta avseende kräver vi att de två institutionerna behandlas på likvärdigt sätt, eftersom vi har samma ställning som lagstiftare.

Ja, det var ett misstag att trumfa igenom Swift före ändringen av parlamentets medbeslutandebefogenheter en dag senare. Innehållet kan diskuteras. Beslutet om tillsyn av finansmarknaderna har ännu inte godkänts. Vi behöver göra förbättringar, vi behöver genomförandebefogenheter, vi behöver större EU-tillsyn när det gäller gränsöverskridande institutioner och vi behöver bättre samordning mellan medlemsstaterna, kommissionen och Europeiska centralbanken i Baselkommittén, för annars kommer det att uppstå en parallell struktur.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill gratulera det svenska ordförandeskapet till dess arbete, särskilt när det gäller frihet, säkerhet och rättvisa.

Lissabonfördragets ikraftträdande är ett kvalitativt steg och kräver att de kommande ordförandeskapen – det spanska, belgiska och ungerska – fortsätter det svenska ordförandeskapets arbete med Stockholmsprogrammet vid utarbetandet av handlingsplanen.

När det gäller det samarbete som enligt Lissabonfördraget krävs mellan Europeiska kommissionen, rådet och parlamentet samt de nationella parlamenten i medlemsstaterna (artikel 17 i EU-fördraget och artikel 295 i EUF-fördraget), vill jag uppmärksamma betydelsen av tre punkter som har betonats av det svenska ordförandeskapet.

Den första gäller tvetydigheten kring samordnaren för kampen mot terrorism och olaglig människohandel samt i vilken utsträckning denna befattningshavare är beroende av kommissionen och omvänt föremål för kontroll av Europaparlamentet.

Den andra punkten gäller den yttre dimensionen av de grundläggande rättigheterna, som nu kommer att vara en övergripande dimension i EU-politiken. Även om det finns en kommissionsledamot för grundläggande rättigheter och rättvisa har EU även en avdelning för yttre åtgärder som måste engagera sig för de mänskliga rättigheterna och ett starkt försvar av de grundläggande rättigheterna.

Den tredje punkten gäller Schengenområdet för fri rörlighet för personer. Vi anser att den betydelse man har fäst vid utvärdering och övervakning av den europeiska pakten för invandring och asyl samt vid den yttre gränskontrollpolitiken (asyl, invandring och förebyggande av organiserad brottslighet) framgångsrikt kommer att skapa detta område av fri rörlighet för personer och mänskliga rättigheter. Därigenom kommer den inre marknaden att fullbordas och EU-projektet förverkligas.

Lena Ek (ALDE). - Herr talman! Det är aldrig lätt att bygga broar. Särskilt svårt är det att bygga broar som 27 medlemsländer och 500 miljoner människor ska kliva över, från det gamla EU till – med det nya Lissabonfördraget – ett öppnare, mer transparent och mera demokratiskt EU, eftersom Europaparlamentet nu får ett mycket större inflytande.

Under hösten har vi haft både en klimatkris och en jobbkris att hantera. Trots det har det svenska ordförandeskapet lyckats få en del oerhört viktig eko-effektiv lagstiftning på plats. Särskilt tycker jag att det är roligt att EU:s energimärkning av hushållsprodukter nu är införd. Andra exempel på lagstiftning som nu är införd är energieffektivitetskrav för byggnader och miljömärkning av bildäck.

Jag skulle slutligen vilja tacka regeringen för ett effektivt och sammanhållet ordförandeskap. Jag vill särskilt betyga min respekt för ambassadör Ulrika Barklund Larsson som så hastigt togs ifrån oss under hösten. Hon gjorde ett fantastiskt arbete och vi saknar henne mycket.

Nu återstår slutförandet av klimatmötet i Köpenhamn – den sista, största och mest långsiktiga uppgiften. Lycka till!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, Fredrik Reinfeldt, mina damer och herrar! Det finns ett antal punkter i slutsatserna som kan dras av det senaste Europeiska rådets möte vilka vi bör kunna enas om och vilka vi kan beteckna som uppmuntrande för den närmaste framtiden.

För det första invandringen: behovet att göra tillträdet till EU:s territorium mer effektivt för att garantera medborgarnas säkerhet lyftes fram. I detta syfte behöver vi en integrationspolitik. Vi behöver med andra ord finna rätt balans mellan medlemsstaternas behov och det mänskliga dramat, invandrarnas produktiva potential.

Vidare nämndes ett EU som tar ansvar och visar solidaritet i fråga om invandring och asyl. I denna mening uppmuntras jag av det sätt på vilket rådet betonade det akuta behovet att bekämpa den illegala invandringen, vilket i första hand berör medlemsstaterna i gränsområdena, särskilt i söder. Detta innebär att vi måste dela med oss av resurser och gemensamt ta itu med problem. Tyvärr överskuggas allt för ofta denna aspekt av självskhet och brist på mod.

Den andra aspekten som jag anser vara en prioritet under dessa ekonomiska kristider när vi fortfarande inte kan se ljuset i slutet av tunneln, är nystarten för Lissabonstrategin. Vi måste så fort som möjligt åter bli förmögna att konkurrera med tillväxtekonomierna på finansiell och kommersiell nivå. Endast ett toppmodernt forsknings- och informationssystem gör det möjligt för oss att ta detta steg, som är så viktigt för oss och framför allt för kommande generationer.

Jag hälsar med tillfredsställelse att den nya metod som åberopas av rådet är inriktad på att stärka kopplingen mellan nationella åtgärder och EU-åtgärder samt stärka det nationella egenansvaret genom en mer aktiv medverkan av arbetsmarknadens parter samt regionala och lokala myndigheter vilket kan sammanfattas med ordet subsidiaritet.

Jag anser fortfarande att vi måste göra mer i denna riktning. Familjen, människor och mellangrupper måste stå i centrum för EU:s ekonomiska återhämtning. Endast människor, endast män och kvinnor besitter den ursprungliga dynamiska kraft som kan återuppliva samhällslivets olika områden, som i dag är nedtyngda av en pessimism som allt för ofta härstammar från institutionerna.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Herr talman! Först av allt vill jag berömma ordföranden för antagandet av EU:s strategi för Östersjöregionen, som är mycket viktig för mitt hemland. Jag vill dock utveckla tre punkter på det finansiella området lite mer ingående.

Först vill jag tacka för insatserna i riktning mot en reglering av det transeuropeiska finansiella systemet och uppmana Europaparlamentet att ge största möjliga stöd till detta.

För att kontrollera den finansiella krisen har EU och dess medlemsstater för det andra genomfört ett stort antal undantagsåtgärder, vilket är mycket positivt. Det är redan möjligt att iaktta en ekonomisk stabilisering. Samtidigt håller jag med rådet om att situationen ännu inte är tillräckligt säker för att vi ska kunna upphöra med stödåtgärderna. Vad krisen betyder för mig är helt klart att bankerna är nödvändiga och att tjänsterna de tillhandahåller är nödvändiga. Det är därför onödigt att bestraffa dem för hårt. Bankverksamheten bör dock vara grundad på vad som händer i den reala ekonomin, inte på en virtuell marknad mellan bankerna, vilket var huvudorsaken till krisen. Samtidigt måste vi överväga utbetalningarna av bankdirektörernas bonusar, vilket är en fråga som har blivit ett särskilt hett ämne i Estland.

I förhållande till detta stöder jag, för det tredje, uppmaningarna till Internationella valutafonden att överväga införandet av en avgift på globala finansiella transaktioner – Tobinskatten – för att återföra pengar till samhället under goda tider. Jag menar att det är nödvändigt att förnya de ekonomiska och sociala avtalen mellan finansinstituten och det samhälle de tjänar, samt öka bidragen till samhället under goda tider och skydda det mot faror.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera det svenska ordförandeskapet, särskilt statsminister Fredrik Reinfeldt, både för Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och för den portugisiska delegationen inom PPE-gruppen.

Vår bedömning av det svenska ordförandeskapet är att det har varit en nästan fullständig framgång, huvudsakligen inom fyra grundläggande områden. På det institutionella området var för det första det svenska ordförandeskapets bidrag till Lissabonfördragets ikraftträdande, till det mycket framgångsrika valet av kommissionens ordförande och till allt som har att göra med ratificeringen ytterst professionellt och på nivå av bästa praxis i EU. För att land som Portugal, som spelade en avgörande roll för antagandet av Lissabonfördraget, var självfallet det svenska ordförandeskapets bidrag ovärderligt.

Min andra punkt är klimatagendan, där kommissionens insatser naturligtvis också har varit ytterst viktiga. Enligt mig och enligt många av mina kolleger i PPE har EU varit mest framgångsrikt på klimatförändringsområdet. EU står i bräschen för den globala kampen. Detta är på grund av det svenska ordförandeskapets och särskilt kommissionsordförandeskapets insatser. Vi anser att även dessa resultat är mycket positiva.

Min tredje punkt rör regleringen av finansmarknaderna. Särskilt det senaste rådsmötet har inneburit ett steg framåt som vi betraktar som avgörande och som kan ha stor inverkan på hur vi tar oss ur krisen. Jag vill därför även förmedla våra gratulationer till att enighet har uppnåtts på detta område. Till sist vill jag nämna ett område som är mycket viktigt för mig personligen: Stockholmsprogrammet och därmed frihet, säkerhet och rättvisa. Jag följde både Tammerforsprocessen och därefter särskilt Haagprocessen. Jag betraktar Stockholmsprogrammet som absolut nödvändigt och vill gratulera det svenska ordförandeskapet och statsminister Fredrik Reinfeldt till det.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Herr talman! Resultaten av det svenska ordförandeskapet är verkligen positiva. De sammanfaller med Lissabonfördragets ikraftträdande, vilket innebär slutet på den mellanstatlighet som har orsakat problem under så många år och början på en mer integrerad och sammanhållen politik.

Det svenska ordförandeskapet kännetecknas även av upprättandet av Stockholmsprogrammet och besluten under den finansiella krisen, som är verkligt viktiga, centrala punkter för den fortsatta utvecklingen av dessa insatser.

Samtidigt är valet av Europeiska kommissionens ordförande och de genomförda utnämningarna enormt viktiga för utvecklingen av arbetet inom ramen för Lissabonfördraget. De är dessutom särskilt viktiga och intressanta för Europaparlamentet eftersom de är positiva och påtagliga aspekter.

Europaparlamentet håller på att ta på sig en ny roll som lagstiftande organ tillsammans med Europeiska rådet. Detta utgör ett nytt skede i utvecklingen och innebär att vi alla måste anstränga oss mer och genom mer sammanhållna insatser.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag gratulerar det svenska ordförandeskapet till dess berömvärda ledarskap under de senaste sex månaderna.

När det gäller Stockholmsprogrammet vill jag betona att man genom detta försöker ge ny kraft åt den eftersträvade gemensamma invandringspolitiken. Vissa centrala frågor har dock förpassats till underordnad ställning.

Under 2008 utfördes 515 terroristattacker i elva av EU:s medlemsstater. Kampen mot terrorismen och skyddet av offren måste därför ingå i prioriteringarna för vår politiska agenda och måste utgöra en separat, avgränsad kategori inom ramen för Stockholmsprogrammet.

För det andra lever åtta miljoner illegala invandrare inom området för frihet, säkerhet och rättvisa. I detta hänseende måste vi stärka utvecklings- och samarbetspolitiken gentemot ursprungs- och transitländerna. EU måste verka för återvändnings- och återtagandeavtal med länder som Marocko, Algeriet och Libyen. I Stockholmsprogrammets framtida handlingsplan, som ska läggas fram i mitten av juni 2010, måste man ta hänsyn till dessa aspekter.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Jag vill också tacka det svenska ordförandeskapet och Fredrik Reinfeldt personligen för hans prestation och för det utmärkta sätt genom vilket han har uppnått ordförandeskapets prioriteringar.

Det som är särskilt viktigt för EU:s medborgare är naturligtvis åtgärder inriktade på att mildra följderna av den ekonomiska och finansiella krisen. Detta står i relation till stödet till företagssektorn i syfte att återskapa arbetstillfällena och skapa villkor som gör att små och medelstora företag kan utvecklas samt avlägsna krisens orsaker, särskilt inom finansmarknaderna, så att de inte upprepas i framtiden. Mitt intryck är att EU:s tillsyn på detta område är otillräcklig och att vi som demokratiskt vald institution här även måste påverka de etiska standarder som följs av dem som utövar tillsyn gentemot banker och finansinstitut.

När det gäller toppmötet i Köpenhamn stöder jag helt José Manuel Barrosos linje. Här finns verkligen ett behov av partnerskap mellan andra viktiga ekonomiska aktörer för att toppmötets resultat ska kunna uppnås.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag var föredragande för direktivet om byggnaders energiprestanda, som jag förhandlade om i andra behandlingen med det svenska ordförandeskapet i Europeiska unionens

råd. Detta är ett ytterst viktigt betänkande för EU:s framtid och kampen mot klimatförändringarna. Det är även av betydelse för Köpenhamnkonferensen, men särskilt för de 2,7 miljoner arbetstillfällen som kan skapas i denna sektor fram till 2020.

I fråga om kommittéförfarandet har förhandlingar inletts enligt Lissabonfördraget om ett institutionellt avtal om de befogenheter och förfaranden som delegeras av kommissionen. Med tanke på att Lissabonfördraget skapar en ny grund både för klimatpolitik och gemensam energipolitik hoppas jag – och det förväntar vi oss även av kommissionen – att ni, José Manuel Barroso, lägger fram ett arbetsprogram för de kommande fem åren, så att de kommissionsledamöter som presenteras för oss kan ta itu även med dessa utmaningar.

Till sist vill jag nämna avlägsnandet av hindren för arbetskraftens fria rörlighet när det gäller arbetstagare från de nya medlemsstaterna, vilket bör vara en sista insats av det svenska ordförandeskapet.

Talmannen. – Jag ber Zigmantas Balčytis och Petru Constantin Luhan om ursäkt: jag kan inte gå med på deras begäran eftersom vi har många fler talare och vi inte har tid att låta alla yttra sig. De får spara det till ett annat tillfälle. Jag ber än en gång om ursäkt.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Jag vill gratulera det svenska ordförandeskapet till att ha lett EU på ett rättvist och ansvarsfullt sätt vid en tid av institutionell förändring samt ekonomisk och finansiell kris. Ni kan dock under denna period ha missat att främja en bredare debatt i EU om en annan socioekonomisk modell än den som orsakade krisen. Sverige vet mycket mer om detta än flera andra länder.

Ni har också bittert fått inse begränsningarna med EU när det gäller enat agerande, särskilt då vi valde EU:s ledarskap. Ni har uppställt ett par nya standarder på det utrikespolitiska området, exempelvis i Mellanöstern, och jag gratulerar er till denna prestation. Jag tackar även för den uppmärksamhet ni har ägnat åt EU:s utvidgning och för att ni tillsammans med kommissionen tog hand om vissa olösta problem som hindrade denna process. Bra gjort!

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman, José Manuel Barroso, Fredrik Reinfeldt! Jag vill höra er åsikt, Fredrik Reinfeldt, om trojkans slutsatser, eftersom stats- och regeringscheferna beslutade att införa denna trojkaprinzip för att skänka kontinuitet åt ordförandeskapet. Eftersom ni dessutom avslutar trojkan med Frankrike, Tjeckien och Sverige undrar jag vad ni anser om detta instrument och vilka slutsatser ni drar om det?

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Vi träffas här i parlamentet var sjätte månad för att sammanfatta ännu ett lands insatser i slutet av dess EU-ledarskap.

Det svenska ordförandeskapet kommer att gå till historien eftersom man under dess mandatid drev igenom den EU-författning som vissa hade propagerat för i nästan tio år och som i sin nuvarande form är känd som Lissabonfördraget. Detta drevs igenom mot många nationers vilja. Resultaten av folkomröstningar i Frankrike, Nederländerna och Irland avfärdades demonstrativt. Principen om demokratiskt underskott infördes, vilket möjliggör toppstyrning, skenbart för att förbättra EU:s administrativa mekanismer. De första förändringarna rörande valet av personer för nya poster i unionen har för närvarande lett till organisationsmässigt kaos och orsakat allmän munterhet i Europa och övriga världen. Det svenska ordförandeskapet lämnar i själva verket EU i ett tillstånd av osäkerhet och kaos.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera det svenska ordförandeskapet till visionen i Stockholmsprogrammet av ett EU inriktat på medborgarna. Vi kan aldrig tillräckligt betona den historiska betydelsen av att äntligen ha en vision som tar hänsyn till våra medborgares oro över säkerheten och på samma gång respekterar den enskildes rättigheter. Nu kan vi äntligen gå vidare med ett EU för medborgarna, av medborgarna.

Jag vill även välkomna byrån för samarbete i asylfrågor, som är ett viktigt och konkret steg i riktning mot att ta hänsyn till oron hos de länder som vill bekämpa den illegala invandringen samtidigt som de vill utforma en mänskligare invandringspolitik. Stockholmsprogrammet kommer att följa oss åt under fem år, och jag hoppas att vi kan genomföra det. Jag tackar det svenska ordförandeskapet. Ordförandeskapets verkningar kommer att följa oss under fem år.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Det svenska ordförandeskapet har gjort ett utmärkt arbete. Jag vill gratulera statsministern till detta. Slutförandet av Lissabonfördragets ratificering löste den beklagliga och skandalösa minikrisen med den tjeckiske presidenten Václav Klaus. Situationen var en följd av det politiska misstag som EU begick vid utvidgningen, då unionen inte tidigare förklarade att de tretton diskriminerande

Benešdekreten är moraliskt ohållbara. Den andra större händelsen är att EU lyckades inta en enad ståndpunkt inför klimatförhandlingarna. USA och Kina har ännu inte insett detta, men EU inser klart att framtiden tillhör den som går i bräschen för grön ekonomisk utveckling. Låt oss inte glömma bort att det enda skälet till att EU kunde uppnå sina mål var att de nya medlemsstaterna avsevärt hade minskat sina utsläpp. Slutligen var den tredje större händelsen att anslutningsförhandlingarna med Serbien kom i gång, och att viseringskravet slopades för Serbien, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Montenegro. Jag vill tacka det svenska ordförandeskapet för att det skapade en utmärkt möjlighet för den spansk-belgisk-ungerska ordförandetrojkan.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Herr talman, José Manuel Barroso, Fredrik Reinfeldt! Först vill jag gratulera det svenska ordförandeskapet till sex månaders hårt och mycket ambitiöst arbete, särskilt genom att det tillsammans med stats- och regeringscheferna och inom ramen för G20 uppnådde en gemensam och ambitiös ståndpunkt i finansregleringsfrågor.

Även när det gäller Köpenhamnskonferensen ser vi att EU har en ambitiös, mycket upphöjd och förebyggande ståndpunkt där man arbetar gemensamt. Jag stödjer därför dess ståndpunkter och beslut. EU har varit en motor i förslaget till förhandlingarna om och slutförandet av viktiga avtal rörande den finansiella kris som berör hela Europa.

Förra veckan uttalade sig också Europeiska rådet om den nya finansiella tillsynsstrukturen. Förhandlingar med Europaparlamentet har inletts, eftersom parlamentet från och med nu kommer att dela ansvaret för att övervaka genomförandet av besluten från Pittsburgh.

Den finansiella krisen har blottlagt de svaga punkterna i vårt finansiella tillsynssystem. Tanken var att säkerställa bättre samordning men även förnya och stärka EU-myndigheternas befogenheter. Dessa är brådskande krav.

Jag hoppas – och jag riktar mig här till kommissionen – att vi förblir vaksamma och upprätthåller denna ambitionsnivå vid genomförandet av besluten.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Denna förmiddag vill jag för Nordirlands fiskeindustris räkning uttrycka min enorma besvikelse över ytterligare en inskränkning för denna industri. Gårdagskvällens meddelande från rådet om att fisket av havskräftor ska minskas med 9 procent i område 7A är ett kännbart slag för fiskeindustrin i Nordirland.

Industrin är bräcklig på grund av återhämtningsplanen för torsk och på grund av begränsningar av antalet dagar till sjöss. Det är en industri som har varit hänvisad till havskräftor. Minskningen med 9 procent kommer att få katastrofala följder. Det är särskilt allvarligt eftersom forskarna i år skulle ha kunnat få kommissionen att tänka om.

Jag anser att Spaniens prioritet för nästa mandattid måste bli en reform av den gemensamma fiskeripolitiken och säkerställande av att beslut som detta fattas på regional nivå av lokalt ansvariga personer, inte av byråkrater i Bryssel.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Under det svenska ordförandeskapet har vi uppnått en hel del goda resultat inom EU trots att vi gått igenom en besvärlig period med kriser och förväntningar beträffande godkännandet av Lissabonfördraget. Men jag delar inte uppfattningen att vi har ett annorlunda EU eller ett nytt EU. Jag anser att vi på sin höjd har ett förnyat EU. Fördragets generella bestämmelser måste kompletteras, inte bara med detaljerat innehåll utan också med specifika praktiska lösningar. Det är viktigt att klargöra uppdelningen av behörigheter mellan nyckelposter och hur vi upprättar kontakter mellan EU:s institutioner, samt Europaparlamentets nya roll.

Mina farhågor har väckts av eventuella begränsningar i att ordförandeskapet innehas i tur och ordning av medlemsstaterna. Ledarskapet är något som medlemsstaterna förbereder sig för och genomför med stor beslutsamhet. Om vi, vid sidan av den permanenta ordföranden för Europeiska rådet, inte också har ledaren i det land som för närvarande innehar ledarskapet och som rapporterar här, skulle EU vara ofullständigt och förlora något av sin mångfald. De länder som leder måste fortfarande på ett kreativt sätt inspirera till nya ageranden och den permanenta ordföranden för Europeiska rådet måste säkerställa samordning, kontinuitet och sammanhållning i unionens arbete.

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK*Talman*

Fredrik Reinfeldt, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Herr talman! När den här debatten avslutas, börjar vi också närma oss slutet på det sista presidentskapet enligt rotationsprincipen, såsom nämnts tidigare. José Manuel Barroso och jag ska snart resa till Köpenhamn, så jag vill bara säga några ord om ekonomiska resurser, eftersom jag förmodar att det kommer att vara hjärtefrågan i de diskussioner som vi kommer att ha med utvecklingsländerna.

Vi har kunnat lägga upp en summa på bordet – 2,4 miljarder euro per år mellan 2010 och 2012. Det är viktigt för oss att kunna säga att summan är avsedd för just de åren och öronmärkta för 2010 till 2012, och att den också kommer att finnas tillgänglig för att ge stöd till klimatskydd.

Det är viktigt att diskutera hur vi ska kunna uppfylla millennieutvecklingsmålen. Jag vill framhålla att medlemsstaterna har samtyckt till att vi ska förbinda oss att tillsammans betala 0,56 procent av EU:s BNI senast 2010, det vill säga redan nästa år, och under 2015 nå upp till FN:s procentuella nivå på 0,7 som offentligt utvecklingsbistånd.

Det här vilar i hög grad på medlemsstaterna. Det ska inte behöva framhållas att många av medlemsstaterna ligger under dessa siffror i dag. Sverige tillhör en mycket exklusiv grupp, nästan ensamt med ett utvecklingsbistånd på 1 procent av BNI. Men när vi diskuterar nivåerna ska vi också ha för ögonen att det finns skillnader mellan länderna.

Vi har gjort det frivilligt för medlemsstaterna att bidra med de resurser de har förmåga att ge. Jag är glad över att kunna rapportera att samtliga 27 medlemsstater har bidragit till dessa igångsättningsresurser. I några fall har det varit mycket små bidrag, men EU:s röst har gjort sig hörd i den meningen att alla har bidragit.

Jag vill också tacka er för det samarbete vi har haft med parlamentet. Det här är fjärde gången under det svenska ordförandeskapet som jag talar i parlamentet i egenskap av statsminister. Det är inte ens i närheten av Cecilia Malmströms antal sammanträden med parlamentet. Hon har varit här 25 gånger för att tala med er. Sammanlagt har ordförandeskapet talat till parlamentet i plenum vid 43 tillfällen under vår mandattid och vi har deltagit i utskott vid 44 olika tillfällen.

Det är också viktigt med diskussioner om öppenhet och gott samarbete mellan institutionerna. Vi insåg vikten av att ha goda förbindelser med Europaparlamentet. Vi förberedde oss på att vara närvarande, att finnas på plats, att kunna svara på frågor och vi vill tacka er för detta mycket goda samarbete.

Talmannen. – Statsminister Reinfeldt! Om två veckor kommer ert ordförandeskap i Europeiska unionen att avslutas. Tack för det ni utfört och för er handlingskraft. Vi är medvetna om att det inte varit något lätt ordförandeskap. Men som vi har hört från medlemsstaterna och de många synpunkter som uttalats, har det varit ett framgångsrikt ordförandeskap. Jag vill rikta ett personligt tack till er och till hela den svenska regeringen. För första gången i historien har vi under de gångna veckorna sett nya relationer uppstå som resultat av Lissabonfördraget.

Tack för ordet. Vi kommer att minnas ert ordförandeskap.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill svara på några konkreta frågor från de parlamentsledamöter som fortfarande är närvarande.

Adrian Severin talade t.ex. om ekonomisk, social och territoriell sammanhållning och jag vill stryka under det han framförde. Under det första åsiktsutbytet i Europeiska rådet om EU:s strategi fram till 2020, kom man överens om – se punkt 18 i slutsatserna – att vi skulle göra allt vi kan för att säkerställa ekonomisk, social och territoriell sammanhållning liksom jämställdhet mellan könen. Jag anser att det är viktigt att ha med detta från början när vi diskuterar Europeiska unionens strategi fram till 2020. Betoningen ligger förstås på konkurrenskraft och att vi måste bemöta de globala utmaningar som vi står inför, men vi ska göra det samtidigt som vi främjar ekonomisk, social och territoriell sammanhållning inom EU. Det här håller på att bli mycket viktigt, inte bara för att fastställa strategin, utan också för de kommande ekonomiska perspektiven.

Beträffande de europeiska tillsynsmyndigheterna har en annan konkret fråga tagits upp av Othmar Karas och likaså av Rachida Dati. Jag vill vara tydlig i den här frågan. Vi välkomnar det faktum att Europeiska rådet har kunnat uppnå en enhällig överenskommelse. För någon tid sedan hade det uppriktigt sagt varit otroligt att samtliga medlemsstater skulle komma överens om en text om tillsyn av finansmarknaden på EU-nivå. Jag vill dock tillägga att jag anser att kommissionens text har blivit en smula för tunn, även om jag vet och

respekterar att några av de frågor som behandlas i våra förslag är mycket känsliga. I förslaget hade kommissionen tänkt sig en enkel och hanterbar skattemässig säkerhetsklausul, just för att det är en mycket känslig fråga. Men jag beklagar ändå att man tagit bort de föreslagna myndighetsbefogenheterna, för att rikta beslut direkt till enskilda finansiella institutioner i två av tre fall där kommissionen hade föreslagit detta.

Jag beklagar att frågan om nödsituationer har politiserats genom att vi gett rådet ansvar för att deklarerat att en nödsituation föreligger och jag beklagar också att den möjliga omfattningen av direktövervakning av EU:s tillsynsmyndigheter har begränsats till endast kreditvärderingsinstitut. Jag hoppas att Europaparlamentet under nästa förhandlingsfas kommer att förstärka och på nytt balansera bestämmelserna inom dessa områden.

Beträffande Köpenhamnkonferensen vill jag framföra följande: Det var mycket viktigt att Europeiska rådet bekräftade de tidigare åtagandena som anger att vi är beredda att sträcka oss till en 30-procentig minskning fram till år 2020, jämfört med nivåerna 1990, under förutsättning att övriga industriländer är beredda att göra jämförbara utsläppsminskningar och att utvecklingsländerna bidrar på lämpligt sätt i förhållande till sitt ansvar och med hänsyn till förmåga.

Vi fortsätter nu att bedöma övriga länders planer på att lindra riskerna och fattar detta beslut vid lämpligt tillfälle i Köpenhamn. I Europeiska rådet har jag tagit upp möjligheten att vårt erbjudande skulle kunna anpassas något, dvs. möjligheten att dra upp några framkomliga vägar för efter 2020. Den här diskussionen handlar ju inte bara om 2020; den gäller också efter 2020. Vi bör alltså ha en viss flexibilitet när det gäller de vägar som vi kan fastställa efter 2020. Med detta i åtanke far vi till Köpenhamn, inte bara för att komma fram till en mycket ambitiös överenskommelse utan också för att uppnå en verkligt global överenskommelse.

Talmannen. – Ordförande Barroso! Tack än en gång. Tack också till premiärminister Fredrik Reinfeldt, minister Cecilia Malmström, tidigare ledamot av Europaparlamentet, och hela svenska regeringen för deras mycket aktiva samarbete med parlamentet.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (Artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag gratulerar det svenska ordförandeskapet till att programmålen genomförts på ett konstruktivt och effektivt sätt. Sverige har lagt ned mycken möda på att säkerställa Lissabonsfördragets ikraftträdande den 1 december innevarande år, och det betyder att Europeiska unionen kommer att bli mer demokratiskt, mer effektivt och mer insynsvänligt. Jag är säker på att fördraget kommer att förbättra kontinuiteten och stärka EU:s roll på den internationella arenan.

EU:s strategi för Östersjöområdet har bekräftats under det svenska ordförandeskapet. Jag är glad över att ett ekonomiskt stöd har öronmärkts för att genomföra EU:s strategi för Östersjöområdet. Som litauisk medborgare är jag mycket medveten om de utmaningar som Östersjöområdet står inför. En av dessa är hur man bäst kan lösa det angelägna och svåra problemet med att skydda miljön i och kring Östersjön. En annan utmaning är hur man ska kunna förändra Östersjöområdet till en starkare motor för ekonomisk tillväxt och utveckling.

Vi har redan i dag preliminära svar på dessa frågor genom att EU:s strategi för Östersjöområdet har antagits under det svenska ordförandeskapet. Det är den första av flera europeiska makroregionala utvecklingsplaner, genom vilka vi hoppas förbättra områdets miljö och stärka dess konkurrenskraft. Stockholmsprogrammets strategi är en av de viktigaste prioriteringarna som Sverige har uppnått. Det här femårsprogrammet kommer att skapa villkor för att ytterligare utveckla ett område för frihet, trygghet och rättvisa

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det svenska ordförandeskapets sex månader under statsminister Reinfeldt har varit mycket framgångsrika och kännetecknas av kompetens.

Det svenska ordförandeskapet har haft en avgörande roll för Lissabonfördragets ikraftträdande. Detta har avslutat nästan tio år av debatt och institutionellt dödläge och öppnat dörrarna för nya möjligheter för Europeiska unionen.

Kampen mot klimatförändringen är ett ämne som alltid stått överst på EU:s agenda. EU är ledare inom området, vilket framgår av det ambitiösa förslaget att skära ner utsläppen med 80 procent och 95 procent fram till år 2050. Man har också kommit överens om att avsätta 7,2 miljarder euro som bidrag till utvecklingsländerna under de närmaste tre åren.

Det svenska ordförandeskapet har mött den ekonomiska krisen och finansiella oron med kloka och realistiska åtgärder. Vi står inför den svåraste ekonomiska kris som drabbat Europa sedan 1930-talet och EU har snabbt infört särskilda stödåtgärder. Arbetet med att "förebygga" kommande kriser har också genomförts med hjälp av en ny tillsynsstruktur för den finansiella sektorn.

Det svenska ordförandeskapet har bidragit till lösningar på krisen och gjort Europa starkare. EU kan nu fortsätta att arbeta för fred, framgång och modernisering.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Under det svenska ordförandeskapet har viktiga institutionella förändringar genomförts, i synnerhet har Lissabonfördraget trätt i kraft efter en process med påtryckningar och utpressning av det irländska folket för att ändra ståndpunkt under den andra folkomröstningen som de tvingades hålla.

Men inte ens för den som verkligen önskar en alltmer nyliberal, militaristisk och federalistisk form för europeisk integration, är det acceptabelt att han inte hade ett ord att säga om den förfärliga sociala situation som råder inom EU, och som tydligt kan ses i att arbetslösheten har ökat med mer än 5 miljoner människor på bara ett år, så att det nu finns mer än 23 miljoner arbetslösa inom EU.

Det var rätt symptomatiskt att strålkastarljuset sattes på starten för debatten om EU:s strategi för 2020 och att man helt glömde bort utvärderingen av den så kallade Lissabonstrategin, som godkändes för tio år sedan och som utlovade en oas inom EU. Det gjordes utan tvivel för att man inte skulle behöva nämna orsakerna till den största ekonomiska och sociala krisen på flera decennier, som byggts på genom liberalisering och flexibilitet på arbetsmarknaden, och som har skapat otrygga och dåligt betalda arbeten och ökad arbetslöshet.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Herr talman! Det svenska ordförandeskapet har gett ett mycket positivt resultat. Den största framgången var givetvis att processen med Lissabonfördragets godkännande kunde slutföras. Som ledamot av utskottet för rättsliga frågor, betraktar jag också den kompromiss beträffande EU-patent och det integrerade domstolssystemet för patent, som man kommit fram till i rådet, som en framgång.

Debatten om gemensamma patent för hela EU har pågått under lång tid. Det är hög tid att etablera specifika regler om detta, eftersom bristen på enhetliga regler utgör ett hinder för utveckling av europeiska affärsföretag och försvårar deras samarbete med exempelvis amerikanska företag. Under de gångna åren har vi många gånger insett hur svårt det är att förena alla medlemsstaters intressen i frågan om EU-patent, och därför är jag särskilt tacksam mot det svenska ordförandeskapet för den kompromiss som uppnåtts, även om det för närvarande bara är på politisk nivå.

Lissabonfördraget ger EU en rättslig grund att lagstifta om immaterialrätt och föreskriver att lämpliga standarder ska antas under det ordinarie lagstiftningsförfarandet. Under det kommande spanska ordförandeskapet kommer vi därför att få en intressant debatt i parlamentet beträffande den kompromiss som utarbetades i december 2009.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Lissabonfördraget har fått grönt ljus och det har skapat alla nödvändiga förutsättningar för institutionella reformer. Det svenska ordförandeskapets roll var att bana väg för genomförandet av bestämmelserna i Lissabonfördraget. Det svenska ordförandeskapet antog utmaningen. Uppgiften för nästa ordförandeskap är att se till att de nya strukturerna fungerar effektivt. I detta sammanhang måste vi göra allt för att säkerställa ekonomisk, social och territoriell sammanhållning, samt jämställdhet mellan könen. Jag anser att det är viktigt att understryka att stadgan om grundläggande rättigheter blir bindande genom fördraget, och att det nu blir lättare att stödja frågorna om mänskliga rättigheter (inklusive jämställdhet mellan könen) och antidiskrimineringsfrågor genom lagstiftning.

Ytterligare en framgång var utarbetandet och antagandet av Stockholmsprogrammet, som är inriktat mot vissa centrala frågor, och som kan betraktas som en pragmatisk handlingsplan för ett tryggare och öppnare Europa, baserat på gemensamma värderingar och ageranden.

Jag vill understryka att även om jämställdhet mellan könen inte har varit en prioriterad fråga, har det svenska ordförandeskapet också haft betydelse för att öka antalet kvinnliga kommissionsledamöter och i utnämningen av en kvinna till EU:s utrikesrepresentant.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Lissabonfördraget har stärkt parlamentets roll i den europeiska beslutsprocessen och i förlängningen institutionens legitimitet i EU-medborgarnas ögon. Jag gratulerar det svenska ordförandeskapet till de utomordentliga insatser som utförts för att få det nya fördraget att träda i kraft. Jag välkomnar också utvecklingen inom området rättsliga och inrikes frågor. I Stockholmsprogrammet,

som utarbetats under de senaste månaderna och som var föremål för omröstning i Europeiska rådet den 10–11 december, drar man upp riktlinjer för det nya referensramverket inom detta område för perioden 2010–2014. Slutligen konstaterar jag med tillfredsställelse att rådet har beaktat parlamentets rekommendationer. Jag hänvisar särskilt till Schengenområdets utvidgning till samtliga EU-länder, vilket nu blir en prioriterad fråga för EU:s interna politik, efter de ändringsförslag som vi lade fram.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag vill gratulera det svenska ordförandeskapet för sex månader av ambitiöst arbete som utförts i en svår situation med ekonomisk och finansiell kris, förberedelser för toppmötet i Köpenhamn och antagande av Lissabonfördraget. Tack vare Lissabonfördraget har vi nu till slut ett tydligt institutionellt ramverk för att ta itu med alla utmaningar som vi står inför. Det nya fördraget ger EU möjlighet att ta på sig en banbrytande roll i kampen mot klimatförändringarna, liksom en ställning som global aktör, inte bara i förhållande till USA och Ryssland utan också i förhållande till tillväxtmarknadsländerna. Den nye ständige ordföranden för Europeiska rådet och EU:s utrikesrepresentant kommer att säkra kontinuiteten i EU:s utrikespolitiska agerande, vilket markerar ett framsteg för att konsolidera EU:s roll på världsscenen. Genom alla dessa institutionella förändringar kommer EU att bli mer effektivt och få tillgång till många olika slags metoder för att lösa de stora problem som det internationella samfundet står inför, t.ex. bekämpning av terrorism, anpassning till klimatförändringarna, tryggad energiförsörjning och motverkande av den ekonomiska krisens och finanskrisens effekter. Jag är övertygad om att det spanska ordförandeskapet kommer att motsvara förväntningarna och på ett framgångsrikt sätt gå vidare med de åtgärder och verksamheter som initierats av det svenska ordförandeskapet.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Jag gratulerar det svenska ordförandeskapet till dess arbete, särskilt inom de områden som faller under utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Utmaningarna var enorma: det skulle ske en övergång från Nicefördragets rättssystem till det som föreskrivs av Lissabonfördraget; dessutom skulle nästa flerårsprogram utarbetas, vilket ska fastställa de prioriteringar som ska ges till området frihet, säkerhet och rättvisa under de kommande fem åren. Jag vill också ge en eloge för Stockholmsprogrammet som förstärker de ambitiösa politiska insatserna för att förbättra detta område fram till 2014. Det återstår emellertid en hel del som måste göras, särskilt inom de frågor som rör asyl. Jag välkomnar också inrättandet av Europeiska byrån för samarbete i asylfrågor, eftersom medlemsstaterna måste närma sig varandra, inte bara i lagstiftningsfrågor utan också i fråga om praxis. Övriga förslag i asylpaketet måste också antas så snabbt som möjligt för att vi inte ska behöva utveckla en tredje fas i det gemensamma europeiska asylsystemet. Med de viktiga institutionella förändringar som införts genom Lissabonfördraget, kan vi nu se fram emot ett nära förestående antagande av rättsliga instrument med större ambitioner och högre kvalitet under de kommande ordförandeskapen.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Det svenska ordförandeskapet har betytt framsteg genom tre viktiga åtgärder: valet av EU-ordförande och EU:s höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik efter att Lissabonfördraget trätt i kraft; antagandet av det fleråriga ”Stockholmsprogrammet för perioden 2010–2014”; förberedelserna och samordningen inför COP 15-förhandlingarna i Köpenhamn om klimatförändringarna. Jag välkomnar rådets beslut om att EU och dess medlemsstater är beredda att bidra med en snabb inledande finansiering på 2,4 miljarder euro per år under perioden 2010–2012 för att stödja utvecklingsländernas anpassning till klimatförändringens effekter. Jag kommer emellertid att vända mig till kommissionen för att hitta någon lämplig mekanism för att den ekonomiska bördan ska fördelas mellan medlemsstaterna efter vars och ens ekonomiska förmåga.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) 2010 års strategi anger kursen för unionens verksamhet och dess viktigaste prioriteringar under de närmaste 10 åren. När vi närmar oss slutet av Lissabonstrategin är det viktigt att vi hittar verk samma metoder för att utjämna den ekonomiska krisens följder, samtidigt som vi bibehåller våra nuvarande sociala och ekonomiska prioriteringar.

Låt mig lyfta fram två saker när det gäller de samråd som för närvarande genomförs om den framtida strategin: dels förbättringen av utbildningsväsendet i Europa, och dels jämställdheten mellan könen på arbetsmarknaden. Utbildningsväsendet i Europa behöver förändras. Det går inte att bygga upp en modern, kunskapsbaserad ekonomi utan tillgång till ung, välutbildad arbetskraft. Vi bör se till att befintliga EU-program som Erasmus, Erasmus Mundus och Leonardo da Vinci får bättre finansiella villkor, och inrätta nya initiativ som gör det lättare för unga människor att utbilda sig och skaffa sig erfarenhet utomlands, och som dessutom ger dem de finansiella och administrativa möjligheter som krävs för att de ska kunna utnyttja detta stöd när de arbetar i sina hemländer.

Vid prioriteringen av medborgarnas behov bör EU införa ett program som helt och hållet går ut på att främja jämställdheten mellan könen, i synnerhet vid bekämpandet av arbetslösheten. När vi planerar den nya

strategin bör vi fästa särskilt avseende vid att öka andelen sysselsatta kvinnor. Eurostat har gjort undersökningar som visar att krisen har drabbat kvinnor hårdare än män, bland annat för att de arbetar i yrken med betydligt sämre anställningstrygghet. Diskriminering på arbetsmarknaden är fortfarande ett allvarligt problem, som den nya strategin behöver angripa.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Trots de besvärligheter som beror på att Lissabonfördragets ikraftträdande har dröjt så länge, kan det svenska ordförandeskapet visa upp flera viktiga framgångar. Hit hör paketet för energieffektivitet, telekompaketet, inrättandet av en systemrisknämnd, enigheten om 2010 års budget och i synnerhet om finansieringen av den ekonomiska återhämtningsplanen, Östersjöstrategin och sammanjämkningen av ståndpunkter inför klimatkonferensen i Köpenhamn nu i veckan. Spanien, som övertar ordförandeskapet 2010, kommer att fortsätta på den inslagna vägen och främja sysselsättningen genom stimulansåtgärder och åtgärder som främjar Europas ekonomi. Man kommer också att ta itu med andra stora utmaningar, exempelvis klimatförändringen och regleringen av finansmarknaden. Portugal står geografiskt och historiskt nära Spanien, och behöver till fullo utnyttja de möjligheter som säkert kommer att yppa sig. Det gäller i synnerhet randregioner som Madeira, där man ser fram emot att se hur det spanska ordförandeskapet hanterar sitt uppdrag. Det första toppmötet någonsin mellan EU och Marocko är exempelvis ett sammanhang som lämpar sig utomordentligt väl för att slå ett slag för ett europeiskt-afrikanskt atlantiskt samarbetsområde, som omfattar Madeira, Azorerna, Kanarieöarna och ett antal angränsande länder, främst Marocko.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Herr talman! Besluten vid toppmötet signalerar att EU och de borgerliga regeringarna trappar upp sin gräsrotsfientliga politik och brutala behandling av arbetarklassen och samhällets gräsrotter. Syftet är att göra de europeiska monopolerna mer lönsamma och flytta fram deras positioner, såväl inom den inre marknaden som i den internationella, imperialistiska konkurrensen. EU-strategin för 2020 är en fördjupad version av Lissabonstrategin. Dess prioriteringar är att öka tempot i de kapitalistiska omstruktureringarna och att montera ned arbetarnas återstående lönemässiga, arbetsrättsliga och sociala rättigheter. Hörnstenen i EU:s strategi för att ta sig ur kapitalismens kris är att tvinga fram dramatiska förändringar i socialförsäkringssystemen, att höja pensionsåldern och att drastiskt skära ned löner, pensioner och sociala förmåner. Budgetunderskott, statsskuld och åtgärder för att övervaka ekonomin i ett antal medlemsstater, däribland Grekland, blir vapen som används för att terrorisera arbetare ideologiskt. EU:s gräsrotsfientliga politik bär PASOK:s och Nea Dimokratias signum. Dessa är fortsatta anhängare till den kurs som kapitalet stakat ut, samtidigt som de flyttar över de belastningar som krisen orsakar på arbetarna. Greklands kommunistparti uppmanar arbetarklassen att organisera sin motoffensiv, att fördöma de partier som står bakom den europeiska enkelriktade politiken och att gå man ur huse och delta i manifestationen mot arbetslösheten den 17 december, som organiseras av det militanta fackliga nätverket PAME:s klasstyrkor.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

4. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

4.1. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Sverige/Volvo - Österrike/Steiermark - Nederländerna/Heijmans (A7-0079/2009, Reimer Böge) (omröstning)

– Efter omröstningen om ändringsförslag 2:

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Under omröstningen om ändringsförslag 8 visades fortfarande ändringsförslag 7d på den lilla skärmen – åtminstone här borta – och på skärmen till vänster. Jag vill bara förvissa mig om att rösterna har registrerats korrekt.

4.2. Förslag till Europeiska unionens ändringsbudget nr 10/2009 för budgetåret 2009, avsnitt III - kommissionen (A7-0081/2009, Jutta Haug) (omröstning)

4.3. Valprovning (A7-0073/2009, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

4.4. Utsikterna för utvecklingsagendan från Doha efter Världshandelsorganisationens sjunde ministerkonferens (omröstning)

- Angående ändringsförslag 2:

Harlem Désir (S&D). – (FR) Herr talman! Jag ville bara säga att om jag har förstått vår ledamotskollega Georgios Papastamkos ändringsförslag rätt, så handlar det om att ta tillbaka den utfästelse som samtliga WTO-medlemmar gjorde i Hongkong om att avskaffa allt exportstöd. Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet stöder därför faktiskt ändringsförslaget, i motsats till vad som felaktigt står i våra röstsedlar.

4.5. Begränsande åtgärder som påverkar individens rättigheter efter Lissabonfördragets ikraftträdande (omröstning)

5. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Böge (A7-0079/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Jag röstade emot Reimer Böges betänkande om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter därför att förfarandet – särskilt när det gäller Österrikes ansökan – är så extremt osystematiskt, vilket yttrar sig i en stödnivå per person som saknar historiskt motstycke. Om det ska utgå ett tidsbegränsat individuellt stöd för att hjälpa arbetstagare som blir uppsagda på grund av globaliseringen, bör sådant stöd anpassas till den enskilda personens verkliga behov och till det verkliga ekonomiska sammanhanget. Så sker emellertid inte – tvärtom har förfarandet för att fastställa om stödet ska beviljas varit ett godtyckligt lotteri. Jag anser därför att det behöver fastställas tydliga kriterier. Om medlen används på det här viset, så löser det inga problem, utan är faktiskt ett slöseri med skattemedel.

- Resolutionsförslag: Utsikterna för utvecklingsagendan från Doha efter WTO:s sjunde ministermöte (RC-B7-0188/2009)

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! Vi är nog många som intresserar oss för handelsfrågor därför att vi faktiskt vill hjälpa människorna i de allra fattigaste länderna att ta sig ur sin fattigdom. Vi vet att ett av de bästa sätten att hjälpa dem att ta sig ur fattigdomen är att stödja entreprenörskap i fattiga länder. Det finns ett skriande behov av stöd och öppna marknader bland entreprenörerna i många fattiga länder, och det är viktigt att vi hjälper dem.

Men vi behöver också titta på situationen innanför våra egna gränser, och ta reda på hur vi själva förhindrar att handeln med fattigare länder underlättas. Fattiga länder anser ofta att handelsbestämmelser missgynnar dem. De syftar då på sådant som den gemensamma jordbrukspolitiken, bomullssubventioner, hygien- och växtskyddsföreskrifter och tullar på dyrare importvaror. Det är viktigt att vi visar dem att handelssystemet verkligen är öppet, och att vi hjälper de fattigaste länderna att utrota fattigdomen så långt det går.

Nirj Deva (ECR). – (EN) Herr talman! Vi behöver en utökad världshandel för att minska fattigdomen i världen. Om den nuvarande finanskrisen får oss att göra ett protektionistiskt vägval, kan resultatet bara bli ett – nämligen att det dröjer ännu längre för miljontals människor att ta sig ur sin fattigdom, med miljontals människors död som följd. Om vi inte omedelbart reagerar på utmaningen och ser framåt, bortom den nuvarande krisen, lämnar vi efter oss ett så ohyggligt arv att en miljard människor berövas sina överlevnadsmöjligheter.

Det krävs stödinsatser av oss på grund av livsmedelskrisen, klimatförändringen, växthuseffekten, översvämningar, jordbävningar och alla möjliga katastrofer. Det enda sättet att göra en insats som gagnar alla är att faktiskt utöka världshandeln, och jag uppskattar verkligen att den nye tillträdande kommissionsledamoten för handelsfrågor lyssnar på mig.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Min uppfattning om den här resolutionen om WTO går stick i stäv med föregående talar. Det som garanterar att mindre än en miljard människor dör eller är undernärda är inte den internationella handeln, utan självförsörjande jordbruk. På detta sätt nås målet långt snabbare än med internationell handel.

Jag höll redan tidigare under debatten ett anförande om den här frågan. Jag har röstat emot resolutionen enbart därför att man har förkastat ändringsförslaget om offentliga tjänster, och om behovet av att ge regeringarna möjlighet att utöva tillsyn över grundläggande offentliga tjänster på exempelvis vatten- och energiområdet.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Böge (A7-0079/2009)

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi är inga *laissez faire*-kapitalister. Vi tror på statligt stöd till arbetstagare som blivit uppsagda utan egen förskyllan. Vi hade ju föredragit att det var suveräna stater som tillhandahöll detta stöd till sina egna arbetstagare. För oss framstår förvisso inte ens EU-medlemskapet som en god idé. Men Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter finns och har fått sig pengar tilldelade.

Fonden är ett ovälkommet surrogat för stöd från medlemsstaterna. Hade någon föreslagit att fonden skulle stödja brittiska arbetstagare, skulle jag givetvis ha röstat ja. Således måste jag efter viss tvekan säga ja till att stöd från fonden utgår till svenska, nederländska och österrikiska arbetstagare. Om förslaget röstades ned, skulle pengarna inte återbetalas till skattebetalarna, utan behållas av EU, för att sedan kanske användas i något mycket mindre behjärtansvärt sammanhang.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades för att ge kompletterande stöd till arbetstagare som drabbas av effekterna av större strukturella förändringar i världshandelsmönstren. Portugal, Tyskland, Spanien, Nederländerna, Sverige, Irland och Österrike har redan lämnat in ansökningar till fonden, vilket visar att problemet drabbar medlemsstater med olika geografiskt läge och olika ekonomiska modeller och vägval.

Sådana situationer inträffar oroväckande ofta. De fordrar att beslutsfattarna noga tänker igenom Europas ekonomiska och sociala modell, hur hållbar den är och vilken framtid den har. De innebär också att det är helt avgörande att främja metoder som gör att det skapas nya kvalitetsarbeten. För att detta ska lyckas måste vi tillhandahålla stöd, undanröja belastningar och avskaffa onödig byråkrati för dem som, alla svårigheter till trots, ändå är villiga att ta risken att starta nya företag eller delta i innovativa projekt.

Hur mycket stöd vi än ger arbetstagarna, är allt förgäves om företagen läggs ned ett efter ett och vi inte hittar ett botemedel mot investeringsaversionen i Europa.

De aktuella ärendena, som har mitt stöd, avser Sverige, Österrike och Nederländerna. De har också fått ett brett stöd i de berörda parlamentariska utskotten, både när det gäller framläggandet av resolutionsförslaget och utfärdandet av yttrandet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi behåller vår kritiska syn på Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, eftersom vi anser att det hade varit viktigare att redan från början vidta åtgärder för att förhindra uppkomsten av arbetslöshet. Icke desto mindre har vi röstat för att fonden ska utnyttjas för att ge kompletterande stöd till arbetstagare som drabbas av följderna av omstruktureringar i näringslivet eller avregleringen av den internationella handeln.

I det här fallet handlar det om att för Sveriges, Österrikes och Nederländernas räkning utnyttja cirka 16 miljoner euro för att stödja uppsagda arbetare i bilsektorn och byggsektorn.

Detta är femte gången som fonden har utnyttjats under 2009. Sammanlagt har 53 miljoner euro använts av de totalt 500 miljoner euro som budgeterats. Det är ganska talande att bara drygt 10 procent av det budgeterade beloppet har utnyttjats trots att vi befinner oss mitt i en djupgående social kris. Det minsta man kan säga är att detta indikerar behovet av att se över föreskrifterna för hur fonden ska användas.

Françoise Grossetête (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Reimer Böges betänkande om utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Dess syfte är att slå vakt om arbetstillfällen och hjälpa arbetstagare som blivit uppsagda på grund av förändringar i de internationella handelsmönstren, och på grund av den globala finansiella och ekonomiska krisen, att ta sig in på arbetsmarknaden igen.

Det har nu gått tre år sedan fonden inrättades 2006. I skuggan av dagens globala ekonomiska och finansiella kris har det varit av största vikt att mjuka upp kraven något för att denna europeiska fond ska få utnyttjas. I dag riktas dessa effektivare och snabbare åtgärder till Sverige, Österrike och Nederländerna, och jag ser fram emot att det blir lättare för samtliga medlemsstater i EU att få tillgång till dessa medel. Fondens årliga takbelopp är kopplat till budgetramen 2007–2013 och får därför uppgå till högst 500 miljoner euro. Det är emellertid avgörande att dessa resurser används helt och hållet, vilket inte är fallet i dag.

EU måste utnyttja alla till buds stående resurser för att hantera följderna av den ekonomiska krisen.

Jörg Leichtfried (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstar för betänkandet om att tillhandahålla 15,9 miljoner euro i stöd till Österrike, Sverige och Nederländerna. På grund av den globala ekonomiska krisen har sammanlagt 744 arbetstagare hos underleverantörer till biltillverkare sagts upp enbart i Steiermark. Österrikes ansökan om sammanlagt 5 705 365 euro i stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är välunderbyggd. EU har nu godkänt denna ansökan.

Det är ett helt riktigt beslut, eftersom Österrike har drabbats särskilt hårt av det försämrade exportläget. Exporten av vägfordon och personbilar har exempelvis minskat med 51,3 procent respektive 59,4 procent. Krisen slår mot bilbranschen i dess helhet, eftersom företagen där är så sammanflätade med varandra och i många fall har en låg diversifieringsnivå.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Svenska, österrikiska och nederländska arbetare offras på globaliseringens altare. Vi framhåller än en gång hur starkt vi vänder oss emot den filosofi som fonden bygger på, och som gör arbetstagarna i Europa till försumbara "anpassningsvariabler", till ett smörjmedel för en typ av nyliberal globalisering som aldrig ifrågasätts. I dag får unionsmedborgarnas intressen stryka på foten till förmån för intressena hos jättar som amerikanska Ford, den nuvarande ägaren till Volvo Cars, som redovisade en vinst på nästan en miljard dollar under tredje kvartalet 2009, eller Aviva, Axa och BlackRock, huvudägarna till Heijmans NV. Fonden bidrar till denna utplundring.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU är ett område för solidaritet. Det är i den andan som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har inrättats. Fonden tillhandahåller ett avgörande stöd till arbetslösa och människor som drabbas då företag utnyttjar globaliseringen genom att flytta sin verksamhet. Detta blir ännu mer betydelsefullt när vi får klart för oss att allt fler företag förlägger sin verksamhet till länder där arbetskraften är billigare, särskilt Kina och Indien. Ofta sker detta till priset av social, arbetsmarknadsmässig och miljömässig dumpning.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Globaliseringens följder måste än en gång lindras genom utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Den här gången har tyvärr också Steiermark drabbats hårt. De senaste månaderna har sammanlagt 744 personer på nio företag sagts upp, och delstaten Steiermark har därför vänt sig till EU och ansökt om stöd. Precis som vid handläggningen av tidigare ansökningar har ärendet utretts mycket noggrant, och det glädjer mig att invånarna i Steiermark uppfyller samtliga krav. Vi får nu än en gång, under den rådande finansiella och ekonomiska krisen, en mycket tydlig påminnelse om vilka skadliga följder globaliseringen får.

I det perspektivet blir det ännu mer obegripligt hur parlamentet i dag har kunnat anta en resolution till stöd för ytterligare avreglering och borttagande av handelshinder, och således ytterligare globalisering. I väntan på ett intellektuellt paradigmskifte i EU kan vi bara arbeta för att lindra globaliseringens skadeverkningar i de länder som berörs. Jag har därför utan förbehåll röstat för att stöd ska utgå från fonden.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Jag har röstat för utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, eftersom arbetsmarknadssituationen nu är sådan att vi behöver göra något för arbetstagarna. Tidigare kriser utmärktes av att de drabbade specifika regionerna var koncentrerade till enstaka områden. De som sagts upp eller drabbats av ekonomiska problem kunde i dessa fall söka sig utomlands för att hitta arbete, eller kanske ha flera anställningar. I dag är finanskrisen global och därför har dessa möjligheter försvunnit.

Läget på finansmarknaderna gör att vi nu behöver hjälpa miljontals människor som mist sina jobb under året som gått. Jag avser förstås inte bara hjälp med att hitta ett nytt arbete, utan också med att utnyttja arbetsmarknadens tänjbahet – att hjälpa arbetstagare att skaffa sig nya kvalifikationer, att anordna lämpliga utbildningsinsatser, som datorkurser och liknande, eller att ge yrkesvägledning. Pengarna i Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter bör främst gå till att främja entreprenörskap och hjälpa människor att bli egna företagare. Att bli egenföretagare och skaffa sig en inkomst på egen hand ger nämligen den som blivit uppsagd en chans att hålla sin ekonomi på rätt köl och att utvecklas.

Det finns ett stort behov av program som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, eftersom deras åtgärder utlöses i specifika situationer och ger omedelbar hjälp till dem som drabbats hårdast av krisens följder.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig börja med att gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är ett verktyg som Europaparlamentet använder alltmer, på grund av den olyckliga ekonomiska utveckling som råder på hela vår kontinent.

Det visar att Europaparlamentet har klarat av att reagera på krisen genom att genomföra politiska åtgärder som, genom att utnyttja synergier från en rad breda politiska målsättningar, gagnar de medborgare vi företräder. Jag röstade därför för fonden, eftersom jag är övertygad om att den blir ett grundläggande verktyg för att yrkesmässigt, och därmed också socialt, integrera uppsagda arbetstagare.

Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig. – Sverige* har ansökt om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter med anledning av uppsägningarna inom bilsektorn i Sverige.

Vi är övertygade om att frihandel och marknadsekonomi gynnar ekonomisk utveckling och är därför i princip emot ekonomiska stöd till länder eller regioner. Den här ekonomiska krisen är dock djupare än någon annan kris Europa upplevt sedan 1930-talet och har drabbat biltillverkare i Sverige särskilt hårt, och i synnerhet Volvo Cars.

De uppsägningar som Volvo Cars genomfört anses, enligt kommissionen, ha "betydande negativa konsekvenser för den lokala och den regionala ekonomin" i Västsverige. Volvo Cars har stor betydelse för sysselsättningen i Västsverige. Om Europaparlamentet inte agerar skulle arbetstagarna vid Volvo Cars och dess underleverantörer drabbas mycket hårt. Risken är stor för social utslagning och ett permanent utanförskap, vilket vi som liberaler inte kan acceptera. Vi känner starkt med alla som drabbats av arbetslöshet i och ser gärna utbildningsinsatser för dem.

Sverige är en nettobetalare till EU och därför är det viktigt att även anställda vid företag verksamma i Sverige får stöd från EU när den ekonomiska krisen drabbar dessa personer.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Jag lade ned min röst vid omröstningen om ett ytterligare utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Omröstningen avser bland annat två utbetalningar om sammanlagt nästan 24 miljoner euro till bilsektorn i Sverige och Österrike. En annan ansökan avser ett nederländskt byggföretag.

Bilsektorn är fondens främsta förmånstagare, trots att den oavbrutet lägger ned fabriker, flyttar sin tillverkning, säger upp en betydande del av sina medarbetare och försätter sina underleverantörer i ett prekärt läge. Den har vidare fått andra former av finansiellt stöd från medlemsstaterna inom ramen för olika ekonomiska återhämtningsplaner, och dessutom andra typer av stöd som beviljats specifikt i samband med olika åtgärder för att bekämpa klimatförändringen.

Dessa medel ska användas för att fortbilda personer som blivit arbetslösa, vilket krävs om de ska kunna hitta ett nytt arbete. Medlen beviljas inte i utbyte mot att den europeiska bilsektorn lovar att inte säga upp fler arbetstagare.

Det kan aldrig bli aktuellt för mig att ställa upp på en sådan här politik, som faktiskt utgör ett stöd för företag som flyttar sin verksamhet.

- Betänkande: Haug (A7-0081/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Ändringsbudgeten visar hur motsägelsefulla EU:s budgetar är. Å ena sidan är dess sammanlagda belopp låga, jämfört med behoven för den ekonomiska politiken och politiken för social sammanhållning. Å andra sidan har dessa medel inte använts, eftersom de länder som hade störst behov av pengarna fick svårt att hitta budgetresurser för den obligatoriska medfinansieringen.

Ändå avvisade de vårt förslag om att mjuka upp kraven på medfinansiering, i synnerhet nu i denna krissituation. Dessa motsägelsefulla och irrationella gemenskapspolitiska företeelser gynnar bara de rikaste och mest utvecklade länderna, och förvärrar till syvende och sist klyftorna i samhället och mellan regionerna. Det är orsaken till att vi röstade nej.

Ändringsbudgeten i sig stöder vår ståndpunkt genom att framhålla följande: "För varje medlemsstat finns det olika förklaringar till att utgiftstakten varit oväntat långsam. För det första har det nuvarande ekonomiska läget i vissa fall gjort det svårt att tillhandahålla den nationella medfinansieringen. För det andra har landsbygdsutvecklingen under 2009 genomförts på ett mycket mindre dynamiskt sätt än under det relevanta året i föregående programperiod. Detta beror dels på att vissa program godkändes så sent, och dels också – i fallen Rumänien och Bulgarien – på avsaknaden av tillräcklig tidigare erfarenhet av att genomföra program för landsbygdsutveckling."

- Resolutionsförslag: Utsikterna för utvecklingsagendan från Doha efter WTO:s sjunde ministermöte (RC-B7-0188/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade emot förslaget, eftersom det på det hela taget främjar marknadernas avreglering och ett handelssystem som konsekvent missgynnar fattiga länder och utvecklingsländer, och inte visar någon äkta omsorg om planetens ekologiska behov. Jag anser att vi bör förkasta avregleringen av handeln, vars katastrofala följder har bidragit till den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen, till klimat- och livsmedelskriserna och till arbetslöshet, fattigdom och avindustrialisering. Jag har också röstat emot förslaget eftersom det inte garanterar regeringarnas rätt att reglera och tillhandahålla grundläggande tjänster, särskilt när det gäller offentliga varor och tjänster på områden som sjukvård, utbildning, kultur, kommunikation, transporter, vatten och energi.

Tyvärr förkastades de ändringsförslag som framlagts av gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster. Vi kommer att kämpa för en äkta reformering av det internationella handelssystemet, med målet att införa bestämmelser om rättvis handel som följer internationella normer för social rättvisa, respekt för miljön, livsmedelssuveränitet och livsmedelssäkerhet, hållbart jordbruk, hållbar tillväxt och kulturell mångfald.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade emot det gemensamma resolutionsförslaget om utsikterna för utvecklingsagendan från Doha efter WTO:s sjunde ministermöte. Det beror dels på allmänna överväganden, eftersom det helt uppenbart saknas en vision för hur utvecklingsländer ska utvecklas och respekteras, och dels på mer specifika skäl. Det är visserligen avgörande att framgångsrikt slutföra Doharundan, men inte till vilket pris som helst. Europa har en historisk tradition av samarbete med de fattigaste länderna, och detta behöver beaktas i den internationella handeln. När det sedan gäller jordbruket och avregleringen av tjänstesektorn, kan jag inte ställa mig bakom det tillvägagångssätt som resolutionen rekommenderar – i synnerhet inte när inte alla de ändringsförslag som kunde ha gjort texten balanserad har antagits. Det kommer till exempel inte på tal att utöka förhandlingarna på tjänsteområdet för att öka avregleringen.

Avslutningsvis beklagar jag att resolutionen uttalar sitt stöd för tanken att stärka bilaterala frihandelsavtal. Det är en form av avtal som ofta starkt missgynnar utvecklingsländerna. När de tvingas att på egen hand konfrontera EU, får de ett mycket sämre förhandlingsläge och blir ofta inträngda i ett hörn.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Doharundan är, som jag ser det, av grundläggande betydelse för den internationella handeln, och kan utgöra ett viktigt bidrag för att minska fattigdomen i utvecklingsländerna och fördela globaliseringens vinster på ett rättvisare sätt. Därför är det viktigt att denna effekt beaktas i utvecklingsagendan från Doha, så att agendan verkligen bidrar till att uppfylla millenniemålen.

Det är avgörande att WTO:s medlemmar fortsätter att undvika protektionistiska åtgärder, som kan skada världsekonomin mycket allvarligt. Jag är övertygad om att det faktum att vi inte har vidtagit protektionistiska åtgärder har gjort det lättare för oss att ta oss ur den nuvarande ekonomiska krisen, även om det går trögt.

Det är därför av största vikt att WTO:s medlemsländer i framtida avtal bekämpar protektionismen i sina bilaterala och multilaterala förbindelser.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag ser positivt på att EU är en ledande aktör i de pågående WTO-förhandlingarna, så att Doharundan kan slutföras på ett sätt som beaktar nya globala utmaningar som klimatförändringen, säkerhet och livsmedelssuveränitet. Förhoppningsvis leder resultatet till att det växer fram nya marknadsmöjligheter, och till skärpta bestämmelser för multilateral handel, så att handeln blir ett verktyg för hållbar utveckling. WTO borde kunna hantera globaliseringen bättre. Jag inser dock att bestämmelser och åtaganden inom ramen för WTO under den nuvarande ekonomiska krisen i stor utsträckning har avhållit WTO-medlemmarna från att vidta handelsbegränsande åtgärder, och fått dem att anta ekonomiska återhämtningspaket.

WTO-medlemmarna måste förbli engagerade och aktiva antiprotektionister. Jag hoppas på ett bättre samarbete mellan WTO och andra internationella organisationer och organ, exempelvis FN:s livsmedels- och

jordbruksorgan (FAO), Internationella arbetsorganisationen (ILO), FN:s miljöprogram (UNEP), FN:s utvecklingsprogram (UNDP) och FN:s konferens om handel och utveckling (UNCTAD). Jag röstade därför för förslaget.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Resolutionen understryker att parlamentet har en nyliberal syn på Doharundan, som inleddes 2001, låt vara att man flikar in någon hänvisning till sociala frågor och till millennieutvecklingsmålen.

Framför allt går resolutionen emellertid ut på att det är viktigt att hela världshandeln avregleras. Det finns ingen förståelse för att det är dags för en kursomläggning i den internationella handelspolitiken, dags att säga nej till frihandeln därför att dess skadliga effekter har fördjupat den finansiella, ekonomiska och sociala kris, och livsmedelskris, som nu drabbar människor genom allt större arbetslöshet och fattigdom. Frihandeln gagnar bara de rikaste ländernas intressen, och de tongivande ekonomiska och finansiella grupperingarna.

De som avvisade våra ändringsförslag sade nej till ett paradigmskifte i förhandlingarna, i riktning mot en prioritering av utveckling och socialt framåtskridande, skapandet av arbeten med rättigheter, och kampen mot svält och fattigdom. Det är bedrägligt att deras dagordning inte toppas av avskaffandet av skatteparadisen, tillsammans med främjandet av livsmedelssuveränitet och livsmedelssäkerhet, stöd för offentliga tjänster med god standard, och respekten för regeringarnas rätt att skydda sina ekonomier och sina allmänna tjänster, i synnerhet på områden som sjukvård, utbildning, vatten, kultur, kommunikationer och energi.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Nej, global frihandel löser inte den nuvarande krisen, utan är tvärtom en av dess främsta orsaker. Förhandlingarna i Doharundan har misslyckats från första stund. De har stått stilla i ett år på grund av ett grundläggande problem, nämligen att systemet är näst intill outhärdligt för alla parter – för utvecklade länder, tillväxtländer och minst utvecklade länder. Det senare är den internationella jargongbeteckningen på fattiga länder som tvingas att integrera sig i världshandeln, där de försvinner i den stenhårda konkurrensen. Tillvaron för oss europeer följer en oföränderlig paradox, som den styrande pseudoeliten ligger bakom för att göra oss alla både rika och fattiga på en gång. Fattiga, eftersom vi måste vara underbetalda, så att vi kan konkurrera i handelskriget mot låglöneländerna – och rika, så att vi kan konsumera överflödet av billiga och ofta bristfälliga importvaror som översvämmar våra marknader.

En fransman, som fick ekonomipriset till Alfred Nobels minne, kom för några decennier sedan på den uppenbara lösningen: Frihandel är möjligt och önskvärt enbart mellan länder eller aktörer som står på samma utvecklingsnivå. Då är den till ömsesidig nytta för alla berörda parter. I övriga fall behöver handeln regleras, oavsett om detta faller ultraliberalismens profeter på läppen eller ej.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag hoppas att Doharundan utmynnar i att vi skapar rättvisa och rimliga handelsförbindelser. Jag har därför stött de ändringsförslag som min grupp har lagt fram, och som syftar till att förbättra resolutionen på följande sätt: Genom att förstärka kraven på utveckling; genom att kräva att offentliga tjänster inte ska ifrågasättas vid förhandlingarna om tjänstesektorn; genom att, vad industritullarna beträffar, kräva att behovet erkänns av att beakta utvecklingsnivån i varje land, och inte plötsligt konkurrensutsätta dessa sektorer; och, avslutningsvis, genom att behålla särbehandlingen av vissa typer av jordbruksproduktion.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det finns en rad obalanser i det internationella handelssystemet som underblåser orättvisorna genom att förstärka asymmetrier mellan kontinenterna. Alla åtgärder som bidrar till att korrigera de rådande obalanserna gagnar samtliga, och främjar definitivt inrättandet av ett multilateralt system som bygger på rättvisare och rimligare bestämmelser. Härigenom får vi ett rättvist handelssystem som alla har nytta av. Det är andan bakom utvecklingsagendan från Doha.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Efter 30 års marknadsfundamentalism genomgår världsekonomin nu sin värsta kris sedan den stora depressionen på 1930-talet. I WTO:s nyliberala program ingår avreglering, marknadsliberalisering och privatisering av tjänster. För flertalet människor i världen, både i utvecklingsländer och i industriländer, har detta förvärrat fattigdomen. Min politiska grupp har alltid avvisat avregleringen av handeln, som har förödande följder och är en av orsakerna till den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen, och till klimat- och livsmedelskrisen.

Detta är motivet till att jag röstade emot parlamentets resolution om ministermötet om WTO, och till att min politiska grupp har föreslagit att vi ska kräva ett nytt mandat för WTO-förhandlingarna. Ett sådant mandat måste anpassas till den aktuella situationen i världen. Dess syfte måste vara att få till stånd en verklig reformering av det internationella handelssystemet och att se till att rättvisa handelsbestämmelser antas,

som respekterar internationella avtal och enskilda länders bestämmelser på områdena social rättvisa, miljö, livsmedelssuveränitet och hållbart jordbruk.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det gemensamma resolutionsförslag om utvecklingsagendan från Doha och WTO som lagts fram av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), gruppen Europeiska konservativa och reformister och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa fullföljer den globala tendensen att avreglera samtliga delar av ekonomin. Det är ingen tvekan om att undanröjandet av handelshinder, och utökad handel, ökar välbefindandet på vissa områden. Vi har också kunnat konstatera att frihandel har positiva effekter, i synnerhet frihandel mellan länder på likartad utvecklingsnivå.

Men om det rör sig om handelspartner på mycket olika utvecklingsnivå, uppstår ofta negativa följder för båda parter. När utvecklingsländernas marknader öppnas fullständigt för industriländernas exportvaror, förstör detta ibland den lokala ekonomiska strukturen och förvärrar invånarnas fattigdom. Detta får i sin tur fler människor att vilja emigrera till länder i västvärlden. Samtidigt översköljs Europa av billiga varor från Fjärran Östern, som ofta tillverkas på ett sätt som exploaterar arbetskraften. Hemmaproduktionen har flyttats eller lagts ned, vilket orsakat arbetslöshet i Europa. I det perspektivet är det bara förnuftigt att ha vissa handelshinder, som exempelvis syftar till att värna Europas livsmedelssuveränitet. Vi får inte glömma att avregleringen av den finansiella tjänstesektorn har spelat en oerhört viktig roll för uppkomsten av den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen. Eftersom resolutionsförslaget ändå argumenterar för att avregleringen ska fortsätta, och för att WTO ska få en viktigare roll i den nya globala världsordningen, har jag röstat emot det.

Evelyn Regner (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstade i dag emot resolutionen om utvecklingsagendan från Doha, eftersom jag är motståndare till alla former av avreglering av offentliga tjänster. Här avser jag främst avregleringen av vattenförsörjningen, sjukvårdstjänster och tjänster på energiområdet. För att det ska finnas sammanhållning i ett samhälle är det helt nödvändigt att alla medborgare har tillgång till offentliga tjänster. Dessa tjänster måste vara av god kvalitet, tillgängliga för alla och, framför allt, vara överkomligt prissatta. Här bör de nationella myndigheterna också ha gott om spelrum för egna beslut, och väl tilltagna möjligheter att gestalta tjänsteutbudet.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) I denna globaliseringens tidevarv är det mer relevant än någonsin att ha verk samma regleringsmetoder på handelsområdet. Detta är en uppgift för WTO, som inrättades 1995 som en efterträdare till GATT. Vid lunchtid röstade jag för det gemensamma resolutionsförslag som lagts fram av de borgerliga politiska parlamentsgrupperna, och som framhåller att WTO spelar en viktig roll för att hantera globaliseringen bättre och fördela dess vinster på ett rättvisare sätt. Helt klart siktar protektionismens anhängare, som tycker att vi ska vända oss inåt, på fel mål när de utser WTO till den ohämmade avregleringens dödliga vapen. Det var ju FN-organets dåvarande generaldirektör, Pascal Lamy, som 1999 pekade ut en motsatt färdriktning, nämligen en kontrollerad globalisering.

För att fortsätta på denna väg föreslår Europaparlamentet några konkreta lösningar: tull- och kvotfritt marknadstillträde för de minst utvecklade länderna, ett framgångsrikt slutförande av Doharundan för utvecklingsländerna, krav på antagande av miljömässiga och sociala normer samt ett förhandlingsmandat till kommissionen på jordbruksområdet. Samtidigt som vi föreslår dessa lösningar påpekar vi också att EU behöver prioritera sina politiska mål, och inte uteslutande inrikta sig på målen på handelsområdet.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Med stor glädje välkomnar jag resolutionen om WTO, eftersom detta för närvarande är ett mycket viktigt problem. Krisen är global till sin natur och vi har alla intresse av att komma ur den så snart som möjligt. Jag anser att ett sätt att effektivt begränsa krisen är att utvidga världshandeln. Det är lättare att begränsa reformen av ekonomin till en regional eller nationell nivå, men i längden är detta inget bra sätt att bekämpa krisen, som är global till sin omfattning, och för att begränsa den krävs det gemensamma instrument som används i världsomspännande skala. Vi bör därför göra allt för att skynda på förhandlingarna inom ramen för Världshandelsorganisationen, eftersom vi genom dessa förhandlingar liberaliserar handeln. Samtidigt måste vi anta sunda konkurrensprinciper. I dessa principer är produktkvalitetsnormer och produktionsförhållanden särskilt viktiga och i samband därmed gäller det att bekämpa klimatförändringarna och minska koldioxidutsläppen. För mycket känsliga varor som jordbruks- och livsmedelsprodukter krävs en exceptionellt sund strategi. I framtiden bör vi tänka på om vi inte, jämsides med liberaliseringen av handeln med jordbruksprodukter inom ramen för WTO på världsnivå, också bör införa standardisering av vissa delar av jordbrukspolitikerna på världsnivå. Hänsyn bör också tas till jordbrukssektorns specifika natur – dess beroende av klimatförhållanden, kvalitetsfrågor som är knutna till livsmedelssäkerhet, produktionsförhållanden och problemet med att trygga livsmedelsförsörjningen i världen. Under WTO-förhandlingarna måste vi visa större förståelse för andra och mer god vilja.

- Restriktiva åtgärder som påverkar individens rättigheter efter Lissabonfördragets ikraftträdande (B7-0242/2009)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot förslaget därför att det endast bygger på doktrinen och politiken om "krig mot terrorism" som fortfarande används för att rättfärdiga begränsningar mot rättigheter och friheter och för att legalisera militära ingripanden och åtgärder som införs i enlighet med Lissabonfördraget. Dessutom har Europaparlamentet i slutändan avstångts från samarbetet vid lagstiftning, granskning och kontroll av åtgärder som gäller individuella rättigheter och antiterrorismpolitik och därigenom försvagat sin roll i avgörande frågor. Slutligen vill jag betona att, bortsett från allt annat, ett ändringsförslag olyckligtvis antogs varigenom rollen för icke-statliga organisationer snedvreds och varigenom de förvandlades till leverantörer av information och till ett verktyg för de olika säkerhetstjänsterna för "antiterrorism", i stället för hjälpare inom de samhällen där de är verksamma.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Allmänhetens tillgång till handlingar är en viktig faktor för att se till att det finns demokratisk kontroll över institutionerna och att de arbetar effektivt och därigenom ökar medborgarnas förtroende. Inom ramen för Stockholmsprogrammet bekräftade rådet åter vikten av öppenhet och uppmanade kommissionen att undersöka bästa sättet att garantera öppenhet i beslutsprocessen, tillgång till handlingar och god förvaltningssed, med tanke på de nya möjligheter som erbjuds genom Lissabonfördraget. Jag betvivlar inte att den rättsliga grunden för förordningen om tillgång till handlingar behöver ändras, i likhet med den rättsliga ram där den bör fungera, framför allt med hänsyn till förhållandet mellan unionens institutioner och medborgarna.

Förbättringar behövs också i faktiska termer, som till exempel när det gäller något jag anser vara grundläggande, dvs. parlamentets förmåga att utöva sin rätt till demokratisk kontroll genom tillgången till känsliga handlingar. Öppenhet, vare sig den gäller i förhållande till allmänheten eller i interinstitutionella termer, är en grundläggande princip för EU. De åtgärder som vidtas och de beslut som fattas av alla EU-institutioner, organ, avdelningar och byråer måste styras av största möjliga efterlevnad av principen om öppenhet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Frågan som behandlas gäller Lissabonfördraget, framför allt hur man ska förena artiklarna 75 och 215 med hänsyn till parlamentets behörighet i förfarandet för att vidta restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter.

Medan man i artikel 215 verkar utesluta parlamentet från beslutsprocessen fastställer man i artikel 75 det ordinarie rättsliga förfarandet och följaktligen parlamentets deltagande, när det gäller att vidta åtgärder för att förhindra terrorism och därmed förknippad verksamhet.

Eftersom den logiska grunden för de restriktiva åtgärderna i artikel 215 ofta är just kampen mot terrorismen är det viktigt att avgöra om detta är ett undantag till artikel 75 och, om så är fallet, huruvida parlamentet accepterar att systematiskt avstångas från förfarandet att vidta sådana åtgärder.

Jag anser att det framgår att lagstiftaren avsåg att uteslutande anförtro genomförandet av sådana åtgärder till rådet. Denna åtgärd kan vara baserad på orsaker som har att göra med snabbhet och enighet i beslutsfattandet. Trots allt anser jag att det i varje icke brådskande situation skulle vara en fördel att rådfråga parlamentet om sådana åtgärder ska vidtas.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Kampen mot terrorismen används än en gång som en ursäkt för att införa restriktiva åtgärder och sanktioner mot regeringar i tredjeland, fysiska eller juridiska personer, grupper eller icke-statliga enheter. Detta är oacceptabelt, eftersom man i själva betänkandet erkänner att det i praktiken är svårt att skilja mellan olika former av hot, även om man där gör vissa försök att göra det.

Vi inser att det behövs en annan ram för efterlevandet av den internationella lagstiftningen. Vi accepterar inte politiken med dubbla normer när det gäller regeringarna i tredjeland, fysiska eller juridiska personer, grupper eller icke-statliga enheter, utvärderade enligt Förenta staternas intressen eller enligt de europeiska stormakternas intressen. Det finns ingen brist på exempel. För att bara nämna några har vi fallen med den illegala ockupationen av Västsahara, Aminatou Haidar och andra västsaharier som hålls fängslade i Marocko och Turkiets åtgärder mot kurderna och mot Cypern.

Vi har därför röstat mot detta betänkande, trots att vi håller med om vissa av punkterna, framför allt där man ber om klargörande från kommissionen.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) I sin resolution pendlar parlamentet hela tiden mellan behovet av att vidta vissa åtgärder mot terroristorganisationerna och de stater som stöder dem, till exempel genom att frysa

deras tillgångar eller införa diplomatiska och ekonomiska sanktioner, och av att respektera individernas och organisationernas rätt att försvara sig mot sådana anklagelser och sanktioner.

Parlamentet har tydligen valt att prioritera de misstänkta rättigheter framför försvaret av nationerna. Men om demokratierna inte kan bekämpa terrorismen genom att förneka sina egna värderingar kan de heller inte tillåta sig att ge intryck av att vara slappa eller svaga. Jag fruktar att detta är det intryck man får av denna resolution. Därför, bortsett från de institutionella aspekterna, har vi röstat mot resolutionen.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag har röstat för denna resolution eftersom det är viktigt för oss parlamentsledamöter att utöva vår kontrollmakt över beslut att införa sanktioner, både mot personer som har anknytning till al-Qaida och talibanerna och mot personer som utgör ett hot mot rättssäkerheten i Zimbabwe och Somalia. Den rättsliga grund som har valts är oacceptabel. Vi ber om att bli rådfrågade enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet om utvecklingen av det arbete som utförs av FN:s sanktionskommitté. När det gäller denna fråga beklagar jag slutligen mycket den i hög grad administrativa infallsvinkel som rådet håller fast vid, trots att vi här talar om åtgärder som gäller individuella rättigheter.

Timothy Kirkhope (ECR), skriftlig. – (EN) ECR-gruppen är de starkaste anhängarna av åtgärder mot terrorister i EU och anser framför allt att de nationella regeringarna i EU måste samarbeta för att hantera det ständiga terroristhotet. ECR-gruppen har trots detta beslutat att avstå från att rösta om denna resolution av två skäl: För det första motsätter vi oss all lagstiftning som innebär att vi rör oss mot en gemensam europeisk utrikes- och säkerhetspolitik, men för det andra vill vi i stället se att samordningen och samarbetet mellan EU och de nationella regeringarna förbättras och stärks, och vi är mycket besvikna över att denna resolution inte återspeglade detta i tillräckligt hög grad.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det sunda förnuftet med avseende på de frågor som har ställts sträcker sig längre än en enkel utvärdering av doktrinen och överensstämmelsen mellan de uttalade avsikterna och tolkningen av dem. Det finns också en praktisk konsekvens som har samband med det gamla talesättet att den som kan göra något större kan också göra något mindre, och det har att göra med följande: Vilket är skälet till att en organisation som har behörighet när det gäller straffrättsliga frågor och för att förhindra och bekämpa terroristattacker genom att vara delaktig i ett medbeslutandeförfarande sedan utestängs på förhand när andra åtgärder står på spel som, genom att de berör medborgerska rättigheter, även kan vara viktiga i detta sammanhang?

Det är av grundläggande betydelse att sättet på vilket Lissabonfördraget tolkas i lagstiftningen i verkligheten motsvarar det fastställda stärkandet av parlamentets befogenheter och behörigheter. Åtminstone borde det i vissa fall, vilket togs upp i frågan, vara möjligt att gå in för en dubbel rättslig grund, när medborgarnas rättigheter står på spel och politiken för bekämpande av terrorismen hotas. I andra fall, till exempel Zimbabwe och Somalia, bör man överväga valfritt samråd, vilket i själva verket finns inskrivet i Stuttgartförklaringen om Europeiska unionen, vilket också nämndes i frågan.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Under de senaste åren har allt fler friheter inskränkts under förevändning att bekämpa terrorn. Genom Swift-avtalet och framför allt genom Stockholmsprogrammet är den "öppna personen" alltmer på väg att bli verklighet. I ett tidevarv som kännetecknas av modern teknik, globalisering och ett gränslöst EU är det naturligtvis viktigt för myndigheterna att samarbeta och även att förbereda sig i enlighet därmed. Emellertid får inte staten sänka sig till terroristernas nivå. Vi behöver bara tänka på EU:s och enskilda medlemsstaters tvivelaktiga roll i samband med de överflygningar som har gjorts av CIA och de hemliga amerikanska fångelserna.

Övervakningen av rättssäkerheten är en viktig motvikt för att se till att en anklagad tilldelas minimirättigheter enligt det som krävs av en modern demokrati. Detta betänkande är inte tillräckligt tydligt när det gäller strategin och dessutom innehåller det alltför lite om föregående misslyckanden och frågor om skydd av personuppgifter. Därför har jag avstått från att rösta.

6. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

7. Utdelande av Sacharovpriset (högtidligt möte)

Talmannen. – Ärade gäster, ärade kolleger, kära vänner! Det finns dagar då jag är särskilt stolt över att vara talman i Europaparlamentet. I dag är en sådan dag. I dag hedrar vi vinnarna av Sacharovpriset 2009, priset för tankefrihet.

Det är en stor ära att påminna om att talmanskonferensen beslutade att tilldela priset till Oleg Orlov, Sergej Kovalev och Ljudmila Alexejeva, för organisationen Memorial och alla andra människorättsförsvarare i Ryssland. Jag är stolt över att beslutet fattades enhälligt.

(Livliga och ihållande applåder)

Med detta pris hedrar vi, Europaparlamentets ledamöter, dem som ännu finns bland oss och kämpar för mänskliga rättigheter, men också dem som förlorade livet i just denna kamp. Natalja Estemirova borde ha varit här hos oss i dag och det borde Anna Politkovskaja också ha varit. Deras mördare har ännu inte ställts inför rätta.

(Applåder)

I Europa vet vi vad frihetens pris är, vad priset för tankefrihet är. Den 16 december för exakt 28 år sedan dödades strejkande arbetare i kolgruvan Wujek av den polska kommunistpolisen därför att de stred för solidaritet, det vill säga för grundläggande mänskliga rättigheter och värdighet. För tjugo år sedan, den 16 december i Rumänien, började en revolution som kostade över 1 000 människor livet för att de kämpade för sin frihet.

Detta hände i länder som nu är medlemmar i EU, länder som i dag är tillsammans med oss. I Europaparlamentet kommer vi aldrig att glömma det förflutna. Det är vår plikt att värna om de värden som ligger oss alla så varmt om hjärtat. I Europa kan vi i dag fritt utöva vår mänskliga rättighet tankefrihet tack vare deras oerhörda offer.

Det är en stor ära för mig att i dag överlämna detta pris till organisationen Memorial. Ändå känner jag mig samtidigt arg över att det fortfarande är nödvändigt att ha en sådan prisutdelning i Europa, ett pris som vid detta tillfälle går till våra ryska vänner för deras arbete med att försvara mänskliga rättigheter. I år har vi högtidlighållit den tjugonde årsdagen av Andrej Sacharovs bortgång. Han var en av Memorials grundare och om han vore här i dag kan man fråga sig om han skulle vara stolt över priset eller sorgen över att dagens Ryssland fortfarande behöver sådana organisationer.

Andrej Sacharov levde tillräckligt länge för att få se de begynnande förändringarna i Central- och Östeuropa. Han såg Berlinmuren falla och början till de friheter som han hade kämpat för. Vi tror att dagens människorättsaktivister i Ryssland kommer att få se äkta och varaktig frihet, den sortens frihet som vi åtnjuter i Europeiska unionen. Det är vad vi önskar alla Rysslands medborgare.

(Applåder)

Varje år delar Europaparlamentet ut Sacharovpriset som en påminnelse om att människors grundläggande rättigheter måste garanteras, i hela världen. Människor måste ha rätt till trosfrihet och tankefrihet. Som Andrej Sacharov själv sade är tankefrihet den enda garantin mot att människor infekteras av massmyter som kan förvandlas till blodiga diktaturer om de hamnar i händerna på farliga hycklare och demagoger. Det är därför Europaparlamentet värnar om rätten till tankefrihet och kommer att fortsätta att göra det, både i och utanför Europa.

När Europaparlamentets ledamöter, som är direktvalda av medborgarna i EU:s 27 medlemsstater, i dag överlämnar Sacharovpriset vill de visa sitt stöd till alla, överallt, som kämpar för grundläggande värden. EU har ett ädelt uppdrag. Det är vår uppgift att verka för att yttrandefriheten och tankefriheten försvaras i hela världen. Vi hoppas att Ryssland i det avseendet kommer att bli en partner som vi kan förlita oss på.

Sergej Kovalev, för organisationen Memorial, vinnare av Sacharovpriset 2009. – (RU) Mina damer och herrar! Jag vill för organisationen Memorials räkning tacka Europaparlamentet för denna hyllning – Sacharovpriset.

Memorial betraktar inte denna utmärkelse som något som är avsett enbart för vår organisation. Priset går till alla människorättsförsvarare i Ryssland och, i bredare bemärkelse, till en väsentlig del av det ryska samhället. Under 40 års tid har människorättsförsvarare, först i Sovjetunionen och sedan i Ryssland, kämpat för "europeiska", det vill säga universella, värden. Denna kamp har alltid varit tragisk och under senare år har den kostat de bästa och de mest orädda livet. Jag är säker på att Europaparlamentet först och främst hade dem, våra döda vänner och medkämpar, i åtanke när man tilldelade oss Sacharovpriset. Priset tillhör med rätta dem. Det första namn jag bör nämna är Natalja Estemirova, som var medlem i Memorial, och som mördades i somras i Tjetjenien. Jag kan inte fortsätta utan att också nämna andra namn, juristen Stanislav Markelov, journalisterna Anna Politkovskaja och Anastasia Baburova som mördades i Moskva, etnologen Nikolaj Girenko som sköts i Sankt Petersburg, Farid Babajev som mördades i Dagestan, och många andra. Sorgligt nog skulle jag kunna räkna upp många fler. Jag ber er att resa er upp för att hedra deras minne.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

Dessa människor dog för att Ryssland skulle kunna bli ett äkta europeiskt land, där det offentliga och politiska livet grundar sig på varje individs liv och frihet som ett överordnat värde. Det innebär att de också dog för Europa, eftersom ett Europa utan Ryssland är ofullständigt.

Jag hoppas att alla förstår att när jag talar om "europeiska värden" och "europeisk politisk kultur", tillskriver jag inte sådana begrepp något geografiskt innehåll eller någon "eurocentrism", eftersom en politisk kultur som grundar sig på frihet och individens rättigheter konkretiserar ett allmängiltigt värdesystem som passar lika bra för Europa som för Afrika, Ryssland och Kina.

Dagens evenemang är symboliskt och ingår i ett sammanhang: Själva priset, dagen då det delas ut, de som delar ut det och de som tar emot det.

Andrej Sacharov, som gick bort för 20 år sedan, var en framstående förkämpe för mänskliga rättigheter och en framstående tänkare. Han framförde två viktiga förslag. Det första var att det bara är genom att övervinna politisk oenighet och fientlighet som mänskligheten har möjlighet att överleva och utvecklas och möta dagens globala utmaningar och skapa fred och framsteg i världen. Det andra förslaget var att det enda tillförlitliga stödet för våra insatser för att övervinna den moderna världens politiska oenighet är mänskliga rättigheter, och först och främst intellektuell frihet.

Europeiska unionen, vars parlament inrättade detta pris medan Sacharov fortfarande var i livet, är kanske den modell som mest närmar sig den framtida enade mänsklighet som Andrej Dmitrijevitj Sacharov drömde om.

På senare tid har Ryssland och Europa alltmer stått i opposition till varandra. I Ryssland har det blivit modernt att tala om "Rysslands speciella väg", "Rysslands speciella andlighet" och till och med om "speciella nationella värden". Och i den euroatlantiska världen hör man ofta åsikter om Ryssland som ett udda inslag bland länderna, ett land vars politiska utveckling har präglats av dess historia och särdrag och liknande spekulativa konstruktioner. Vad kan man säga om det? Ryssland har, precis som alla andra länder, sin egen väg att gå för att ordna livet så att det vilar på allmängiltiga mänskliga grunder. Ingen nation i världen organiserar sin existens utifrån idéer och mönster som helt har lånats utifrån, men Rysslands koppling till Europa kan inte definieras genom att avgöra vem som lånar och från vem. Frågan kan ställas på ett annat sätt: Har Ryssland tillfört något till den alleuropeiska och universella civilisation som tar form framför våra ögon? Och här vill jag gärna påminna om Rysslands unika bidrag till Europas och mänsklighetens andliga och politiska framsteg: Den viktiga roll som den sovjetiska människorättsrörelsen hade i att utforma den moderna politiska kulturen.

Redan 1968 förstod och formulerade Sacharov vilken roll mänskliga rättigheter och intellektuell frihet har i den moderna världen. Hans idéer omsattes i praktiken av de människorättsorganisationer som bildats av sovjetiska dissidenter, först och främst av Moscow Helsinki Group, som företräds här i dag av Ljudmila Alexejeva. Dessa organisationer var först med att offentligt säga att vackra förklaringar om internationellt skydd för mänskliga rättigheter inte bara kunde förbli förklaringar. Vi lyckades mobilisera världsopinionen och västvärldens politiska elit tvingades avvika från sin traditionella pragmatism. Naturligtvis gav denna utveckling också upphov till ett stort antal nya problem som ännu inte är fullständigt lösta, exempelvis doktrinen om humanitär intervention. Trots det har man uppnått en hel del under de senaste 30 åren, men mycket mer kvarstår att göra i framtiden. Sjuttioalets ryska människorättsförsvarare gav upphov till denna process och om det så bara vore av det skälet kan Ryssland inte strykas från listan över europeiska länder.

I Ryssland blev människorättsrörelsen under den sista tredjedelen av nittonhundratalet synonym med medborgarskap på ett sätt som inte förekom någon annanstans, och tänkandet inom den ryska människorättsrörelsen kunde utvecklas ända till Sacharovs globala generaliseringar och bli en ny politisk filosofi. Detta är knutet till de unika aspekterna av Rysslands tragiska historia under nittonhundratalet och till behovet att förstå och övervinna ett blodigt och smutsigt förflutet. Om andra världskriget var drivkraften i efterkrigstidens politiska modernisering i Västeuropa, vilket blev den logiska slutsatsen efter den relativt korta tiden med nazistregimens dominans i Tyskland, dikterades Sovjetunionens och Rysslands rekonstruktionsbehov av sjuttio års erfarenhet av kommunistregimens dominans, som kulminerade i Stalins skräckdiktatur. De två huvudsakliga beståndsdelarna i det återuppvaknande ryska medborgarskapet var rättsmedvetande och historiskt minne. Människorättsrörelsen fann redan från början sin position som en rörelse som först och främst kämpade för att övervinna stalinismen i landets offentliga, politiska och kulturella liv. I en av denna rörelses första offentliga texter, en broschyr som delades ut av dem som organiserade det historiska mötet den 5 december 1965 för att försvara lagen, stod det, enkelt och kort: "Vårt blodiga förflutna manar oss till vaksamhet i nuet."

I allt väsentligt har denna speciella koppling mellan två beståndsdelar av medborgerligt medvetande, rättsmedvetande och historiskt minne, helt och hållet gått i arv till Rysslands moderna människorättsrörelse och kanske också till det ryska samhället i sin helhet.

Jag anser att den mycket stora betydelse som Sacharov tillmätte Memorial under sina sista år och månader i livet har att göra med att han tydligt förstod denna specifika aspekt. I Memorials verksamhet har dessa två grundläggande beståndsdelar av ryskt offentligt medvetande smält samman till en helhet.

Det är min åsikt att när Europaparlamentets ledamöter på tjugotjugodagen av Sacharovs bortgång valde mottagare av priset, kände och förstod också de denna specifika aspekt. Vi minns alla resolutionen om Europas samvete och totalitära ideologier som Europaparlamentet antog i april. Den resolutionen, i likhet med OSSE:s resolution Ett delat Europa nu återförenat som lades fram i juli, visar att ett enat Europa förstår meningen och inriktningen i vårt arbete. Memorial tackar er för den förståelsen. Det absurda i dagens politiska situation i Ryssland framgår tydligt när vårt eget parlament, parlamentet i det land som led mest och längst av alla under stalinismen och den kommunistiska diktaturen, i stället för att varmt stödja dessa resolutioner omedelbart förklarade dem "anti-ryska"!

Det visar att för Ryssland är stalinismen ännu inte enbart en fas i nittonhundratalets historia. Vi lät ett par år av förvirrad och ofullständig politisk frihet glida oss ur händerna. Den kommunistiska totalitarismens huvudsakliga egenskap, att betrakta människor som en förbrukningsbar resurs, har inte eliminerats.

Precis som förr fastställs statens policy syften utan hänsyn till medborgarnas åsikter och intressen.

Att man upprättar ett slags imitationsdemokrati i dagens Ryssland har samband med just detta. Man imiterar också beslutsamt alla institutioner i en modern demokrati: Ett flerpartissystem, parlamentsval, maktindelning, ett oberoende rättsväsende, oberoende tevesändningar och så vidare. Men en sådan imitation, som gick under namnet "socialistisk demokrati", fanns också under stalinismen.

I dag krävs ingen massterror för imitationen. Det finns tillräckligt med stereotyper av offentligt medvetande och beteende som bevarats från stalinismens tid.

Å andra sidan använder man terror när det är nödvändigt. Under det senaste decenniet har mer än 3 000 personer "försvunnit" i Tjetjenien, det vill säga blivit bortförda, torterade, summariskt avrättade och begravda på okänd plats. I början begicks dessa brott av de federala myndigheternas representanter men så småningom lämnade de över "arbetet" till lokala säkerhetsstrukturer.

Hur många ryska säkerhetstjänstemän straffas för dessa brott? Bara ett fåtal. Vem såg till att de ställdes till svars och dömdes? Det var först och främst människorättsförsvararen Natalja Estemirova, journalisten Anna Politkovskaja och juristen Stanislav Markelov. Var finns de nu? Mördade.

Vi ser att det våld som rutinemässigt förekommer i Tjetjenien sträcker sig ut över gränserna och hotar att sprida sig till hela landet. Ändå ser vi att även under sådana omständigheter finns det människor som är beredda att motsätta sig att man går tillbaka till det förflutna. Och det ger anledning till hopp. Vi förstår alla att ingen kan föra Ryssland tillbaka till vägen som leder till frihet och demokrati utom Ryssland självt, det ryska folket och dess civila samhälle.

Dessutom är inte situationen i vårt land lika entydig som det kan tyckas för en ytlig betraktare. Vi har många allierade i samhället, både i kampen för mänskliga rättigheter och i kampen mot stalinismen.

Vad kan vi förvänta oss av europeiska politiker och den europeiska opinionen? Andrej Dmitrijevitj Sacharov satte ord på dessa förväntningar för mer än 20 år sedan: "Mitt land behöver stöd och påtryckningar."

Ett enat Europa har möjligheter att driva en sådan bestämd och samtidigt vänlig politik som grundar sig på stöd och påtryckningar, men man är långt ifrån att använda dessa möjligheter fullt ut. Jag skulle vilja nämna två exempel.

Det första är arbetet i Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna när det gäller klagomål från ryska medborgare. Blotta möjligheten att offer skulle kunna vända sig till Europadomstolen i Strasbourg får de ryska domstolarna att arbeta på ett högkvalitativt och oberoende sätt. Det viktigaste är att verkställandet av de europeiska domarna borde undanröja orsakerna som leder till brott mot mänskliga rättigheter.

Under senare år har mer än 100 domar meddelats i Strasbourg i "tjetjenska" mål om allvarliga brott som begåtts mot medborgarna av statens företrädare. Och vad händer? Ingenting. Ryssland betalar i vederbörlig ordning den kompensation som Europadomstolen fastställt som ett slags "straffrihetsskatt" och vägrar att utreda brotten och bestraffa de skyldiga. Det är inte bara det att alla generaler som namnges i Strasbourgdomstolens domar inte ställs inför rätta, de befordras dessutom.

Vad spelar det för roll om Europarådets ministerkommitté uppmanas att övervaka verkställandet av domstolens domar? I Strasbourg rycker man på axlarna – "Vad kan vi göra?" – och fortsätter att tiga.

Det andra och mer allmänna exemplet rör förbindelserna mellan Ryssland och EU på området mänskliga rättigheter. I dag består de praktiskt taget i att EU har samråd med Ryssland om denna fråga en gång i halvåret. Hur använder man den möjligheten? Tjänstemän, och inte ens de högst uppsatta, talar ett par timmar bakom stängda dörrar, Europa frågar om Tjetjenien, Ryssland svarar med att fråga om Estland eller Lettland och sedan skiljs de åt i ytterligare ett halvår. Både ryska och internationella icke-statliga organisationer ordnar sidoevenemang, håller utfrågningar och lägger fram rapporter. I möten med människorättsförsvarare suckar representanterna från Bryssel sorgset – "Vad kan vi göra?" – och fortsätter att tiga.

Så vad bör då EU göra i förhållande till Ryssland? Ur vår synvinkel är svaret enkelt: Europa bör agera gentemot Ryssland på precis samma sätt som man gör mot alla andra europeiska länder som har gjort vissa åtaganden och har ett ansvar att fullgöra dem. Men i dag är det tyvärr alltmer sällan som EU formulerar rekommendationer till Ryssland på området demokrati och mänskliga rättigheter, och ibland föredrar man till och med att inte nämna dem alls. Det spelar ingen större roll varför det är så, om det beror på en känsla av meningslöshet och förspilda insatser eller pragmatiska hänsynstaganden med anknytning till olja och gas.

Det är EU:s plikt att sluta tiga och i stället om och om igen upprepa och påminna och respektfullt men bestämt insistera på att Ryssland måste fullgöra sina skyldigheter.

(Applåder)

Naturligtvis finns det inga garantier för, och inte heller några särskilda förhoppningar om, att dessa uppmaningar kommer att uppnå målen. Men låter man bli att påminna kommer de ryska myndigheterna med all säkerhet att betrakta det som ett tecken på eftergivenhet. När man tar bort känsliga frågor från dagordningen skadar det otvivelaktigt Ryssland, men det skadar Europa i lika hög grad, eftersom det ger anledning att betvivla EU-institutionernas engagemang i europeiska värden.

Priset ni delar ut i dag ges för "tankefrihet".

Man skulle kunna fråga sig hur tanken kan vara ofri, vem som kan begränsa dess frihet och hur? Det finns ett sätt: Genom rädsla. Rädslan som blir en del av en människas personlighet och får henne att tänka och känna det som krävs av henne. Folk är inte bara rädda, de finner dessutom ett utlopp för det i att "älska storebror", vilket George Orwell beskrev. Så var det när Ryssland hade Stalin och så var det när Tyskland hade Hitler. Detta håller nu på att upprepas i Tjetjenien, under Ramzan Kadyrov. Sådan rädsla kan sprida sig i hela Ryssland.

Vad kan trotsa rädsla? Hur paradoxalt det än må vara är det blott och bart tankefriheten. Denna egenskap, som Sacharov ägde i ovanlig hög grad, gjorde honom oemottaglig för rädsla. Och när andra iakttog honom befriades de också från sin rädsla.

Tankefrihet är grunden för alla andra friheter.

Det är därför det verkligen är på sin plats att Sacharovpriset erhålls "för tankefrihet". Vi är stolta över att få det i dag.

(Parlamentet gav talaren stående ovationer.)

(Sammanträdet avbröts kl. 12.30 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

9. EU:s nya handlingsplan för Afghanistan och Pakistan (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om EU:s nya handlingsplan för Afghanistan och Pakistan.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! De problem som Afghanistan och Pakistan står inför angår naturligtvis hela världen. Våldsam extremism sprider sig utanför regionen. Narkotika som odlas och produceras i Afghanistan finner sin väg till Europas gator. Bakom vårt engagemang ligger i första hand det nödvändiga i att förhindra att Afghanistan och Pakistan blir säkra tillflyktsorter för terroristverksamhet och brottslig verksamhet. Samtidigt vill vi förstås bidra till att skapa ett bättre land att leva i för de människor som bor i Afghanistan och Pakistan.

Mycket uppmärksamhet ägnas åt Afghanistan. Många av våra länder har trupper och ett betydande civilt engagemang i landet. Att vända utvecklingen i Afghanistan är en mycket stor utmaning. Även Pakistan står inför svåra utmaningar. Det kommer inte att bli någon lösning på konflikten i Afghanistan om vi inte också griper oss an situationen i Pakistan, och vice versa.

Det krävs ett helhetsgrepp. Vi måste alla göra mer och bättre. Rådet uppmanade i juni rådssekreteriet och kommissionen att ta fram konkreta rekommendationer och politiska prioriteringar för att stärka och förbättra vårt engagemang i regionen. Resultatet blev EU:s handlingsplan för ett stärkt EU-agerande i Afghanistan och Pakistan. Den antogs i oktober. Jag tror att denna handlingsplan är ett bra verktyg. Den grundläggande strategin finns redan på plats. Genom handlingsplanen anpassas de instrument som vi använder oss av till våra politiska prioriteringar.

Planen bygger på vårt nuvarande engagemang och anger en rad prioriteringar. Det är områden där vi tror att EU-åtgärder kan bli mest effektiva. Vi stärker därmed vårt engagemang och ger en enhetlig reaktion på de utmaningar som Afghanistan och Pakistan står inför. Vi sänder också ett budskap till regionen om att vi är uthålliga. Det finns ett regionalt perspektiv som är viktigt, och det är därför handlingsplanen lägger stor tyngd vid just regionalt samarbete.

Afghanistan går in i en avgörande period nu. Vi behöver inte prata mer om valprocessen. Den ligger bakom oss. Den var bristfällig och vi hoppas att den inte upprepas. Jag tror att det också är det afghanska folkets uppfattning. EU är berett att stödja det arbete som nu återstår, bland annat med rekommendationerna från EU:s valövervakningsgrupp som grund. En ny regering finns förhoppningsvis snart på plats. Det utgör ett tillfälle att enas om en ny dagordning och en ny överenskommelse mellan den afghanska regeringen och det internationella samfundet. President Karzais installationstal var ett välkommet löfte om en sådan nystart. Den konferens som snart äger rum i London kommer förhoppningsvis att innebära att det skapas ett momentum.

EU förväntar sig ett kraftfullt engagemang och ett ledarskap från president Karzai och hans regering. Fem år utan förändringar är inget alternativ. Nu måste fokus läggas på att se till att den afghanska staten gradvis tar över ansvaret och att det internationella samfundet intar en stödjande roll. Med detta menar jag inte ett tillbakadragande. Nästa år kommer det att finnas betydligt fler internationella styrkor i Afghanistan. USA skickar ytterligare en styrka på 30 000 personer, utöver den på 68 000 som redan finns i landet. Andra Natoländer och allierade har utlovat en extra styrka på minst 7 000 personer utöver de 38 000 som redan finns på plats.

Detta militära engagemang måste matchas av civila insatser. Det blir inget hållbart militärt tillbakadragande från Afghanistan om det inte finns en civil ram för stabilitet. Effektiva statliga institutioner, bättre

styrelseformer, tillgång till grundläggande välfärd, rättvisa och en fungerande rättsstat är minst lika viktigt som den mer hårda säkerheten. Ingen ifrågasätter detta. Säkerhet, goda styrelseformer och utveckling måste gå hand i hand. Vi engagerar oss långsiktigt för Afghanistan. Men det afghanska folket måste se till att det är deras egen regering, inte internationella organisationer, som åstadkommer en förbättring av levnadsförhållandena. Det är det enda sättet för befolkningen att återfå förtroendet för sina ledare. Det internationella samfundet finns där. Vi kommer att behöva göra mer och bättre. Vi måste stödja den process som pågår, den afghaniseringsprocess som är så nödvändig för landet.

Det här är kärnan i vår handlingsplan. Vi förstärker våra insatser från EU för att förbättra den afghanska kapaciteten och samarbetar med regeringen för att främja effektiva statliga institutioner, som kan ställas till ansvar. Det gäller på lokal och regional nivå. Vi lägger stor vikt vid rättsstatsprincipen, goda styrelseformer, kamp mot korruption och förbättrad situation för de mänskliga rättigheterna. Dessutom är jordbruk och landsbygdsutveckling en viktig europeisk prioritering. Att levnadsstandarden förbättras för den stora majoriteten av afghaner som lever på landsbygden är mycket viktigt. Vi är också beredda att stödja en afghanskledd återanpassningsprocess av upprorsmakare. De som tidigare deltagit i strider måste erbjudas alternativ. Givetvis kommer också stöd till valsystemet att stå högt på dagordningen.

Jag vill också säga några ord Pakistan. Landet har genomgått viktiga förändringar de senaste åren. I och med de valen 2008 återinfördes demokrati och civilt styre. Övergången till demokrati har varit imponerande. Men den är skör och instabil. Samtidigt har de pakistanska talibanerna blivit ett verkligt hot mot fred och stabilitet i landet. Knappt en vecka passerar utan att media rapporterar om ytterligare självmordsattacker. Under den senaste veckan har mer än 400 personer dödats vid attacker som genomförts av militanta grupper.

EU vill hjälpa till att stödja de civila institutionerna i Pakistan. Särskilt viktigt är det att följa upp de rekommendationer som lämnades av Michael Gahler, vår valobservatör 2008. Det ger den grundläggande ramen för framtida demokrati, valreformer och institutionsuppbyggnad. Den pakistanska regeringen vet att detta måste göras. De måste meddela oss på vilka områden de vill samarbeta. EU kommer att utveckla det strategiska partnerskap med Pakistan som är ett resultat av ett framgångsrikt särskilt toppmöte i juni 2009. Vi vill stärka demokratin och uppnå stabilitet. Därför arbetar vi med rättsstaten, kampen mot terrorism och handel. Ett centralt inslag är förstås en fungerande regering som tar ansvar för sitt folk och visar det ledarskap som krävs för att föra landet framåt.

I partnerskap med Pakistans regering kommer EU att stödja förstärkningen av de demokratiska institutionerna och strukturerna. Det sker även genom ekonomisk utveckling och handel. Vi välkomnar att Pakistan tar ett större ansvar för sin egen säkerhet. Vi förväntar oss också att landet tillämpar samma inställning gentemot alla former av terrorism, inklusive de upprorsmakare som använder sig av pakistanskt territorium för attacker inne i Afghanistan. Regeringens arbete mot Pakistans talibaner är positivt. Samtidigt måste civila skyddas och folkrätten följas. Regeringen bör också vara uppmärksam på behovet av humanitärt stöd och återuppbyggnad i berörda områden.

Vi måste ta ytterligare steg i våra insatser i Afghanistan och Pakistan. Redan i dag tar EU ett kraftfullt engagemang i utmaningarna i regionen, och detta kommer att fortsätta. Mycket har uppnåtts i båda länderna. Både genom Afghanistans och Pakistans ansträngningar och genom det internationella samfundet. Strategier och dokument i sig kommer inte att förbättra situationen utan nu är det dags att omsätta det här till verklig handling tillsammans med våra partners i Afghanistan och Pakistan.

Catherine Ashton, *nominerad vice ordförande för kommissionen*. – (EN) Låt mig börja med Afghanistan. Vi befinner oss just nu vid en viktig punkt i våra förbindelser. Vårt framtida stöd måste bidra till att bygga upp en regering som är lyhörd för det afghanska folkets behov och intressen. Eftersom situationen är instabil behöver vi både arbeta med och påverka situationen på plats. Det är vad de internationella konferenserna, som inleds med en konferens i London nästa månad, handlar om.

Vi är redo att satsa ytterligare resurser. Kommissionen ökar sitt utvecklingsbistånd med en tredjedel till 200 miljoner euro. Vi behöver dessa extra resurser för att upprepa framgångarna, som t.ex. utvidgningen av systemet för primär hälsovård till att omfatta 80 procent av afghanerna – däribland en mycket bättre behandling av kvinnor och flickor – och den senaste framgången med att avlägsna vallmon från provinserna. Våra medlemsstater har också åtagit sig att hjälpa till att förstärka vårt program för utbildning av poliser.

Men allt detta är bara en början. Vi måste kunna tillhandahålla detta som en del av ett konsekvent EU-stöd inom ramen för ett samordnat internationellt svar. Detta svar måste innebära att afghaner arbetar tillsammans med – och i centrum av – FN.

Den handlingsplan som rådet enades om i oktober ger oss möjligheten att göra detta. Tillsammans med Förenta staternas insatser och Natos säkerhetsoperationer sänder den ett tydligt budskap till regionen och det internationella samfundet om vårt åtagande. Handlingsplanen sammanfaller också, givetvis, med de prioriteringar som fastställts av president Hamid Karzai, särskilt på området för förbättrat styre och korruptionsbekämpning.

I planen bekräftas att vi kommer att fortsätta prioritera nyckelsektorer såsom rättssäkerhet och jordbruk i våra insatser.

Vi håller redan på att hjälpa regeringen med att förbättra kunskapen hos administratörerna i Kabul. Vi kommer nu att börja sprida dessa kunskaper inom alla provinser för att hjälpa det afghanska folket att sköta sina egna affärer och se till att regeringen tillhandahåller dem tjänster.

Planen sänder ett budskap om att vi kommer att stödja integreringen av de upprorsmän som är redo att godta president Hamid Karzais uppmaning om att samarbeta med hans regering.

EU:s valobservatörsgrupp kommer också att lägga fram sin rapport i Kabul i dag, och jag skulle vilja ge mitt erkännande åt Thijs Berman och hans arbetslag för att ha utfört ett gott arbete under extremt svåra förhållanden. Vi kommer att säkerställa en uppföljning, eftersom det är uppenbart att regeringens och det politiska systemets trovärdighet grundar sig på en större genomgång av valsystemet.

När det slutligen gäller Afghanistan, och kanske viktigast av allt, håller vi på att rationalisera vår organisation på plats. Medlemsstaterna kommer att anpassa politiken till resurserna för att stödja den, och jag hoppas att EU:s särskilda representant och chefen för EU:s delegation kan slås samman till en gemensam tjänst snarast möjligt. Det skulle hjälpa oss att utarbeta en konsekvent strategi som kan tjäna som modell på annat håll.

När det gäller Pakistan är vårt dominerande intresse att landet ska bli en stabil demokrati fri från terror, och att landet ska kunna förena sig med sina grannländer för att försvara sig mot gemensamma hot.

I handlingsplanen understryker man detta, och utvidgar de befintliga åtaganden som gjordes vid toppmötet mellan EU och Pakistan i juni, däribland humanitärt bistånd, återuppbyggnadsstöd, stöd till polis och rättsväsende, stöd för att stärka demokratiska institutioner, det civila samhället och för att förbättra de mänskliga rättigheterna, samt överenskommelser om handel och socioekonomisk utveckling. Vi kommer att fortsätta att stödja genomförandet av rekommendationerna från 2008 års valobservationsdelegation.

Handlingsplanen backas upp av betydande ekonomiska resurser motsvarande knappt 500 miljoner euro från kommissionen fram till 2013, plus ett lån på 100 miljoner euro för förnybar energi från Europeiska investeringsbanken, samt åtaganden om att fördjupa våra handelsförbindelser och politiska förbindelser. I handlingsplanen anges också en ökad dialog om alla dessa frågor, och ett andra toppmöte kommer att äga rum nästa år inom ramen för det spanska ordförandeskapet.

I handlingsplanen klargörs att EU kommer att använda sin expertis om regional integration för att hjälpa Afghanistan, Pakistan och deras grannländer för att sätta fart på de ekonomiska förbindelserna, i synnerhet med Indien. Vi kommer inte att nå någon lösning över en natt på det nuvarande spända förhållandet, men vi måste börja övervinna misstron. De potentiella fördelarna med denna typ av regionalt samarbete när det gäller handel och investeringar skulle förkrympa allt det vi kan göra som EU.

Sammanfattningsvis är genomförandet av planen för Afghanistan och Pakistan centralt för våra framtida insatser i dessa länder. Den är ett gemensamt försök mellan medlemsstaterna och EU:s institutioner, och den första i sitt slag. Om den lyckas kan den bidra till att forma ett internationellt civilt bemötande av kriser som hittills huvudsakligen har definierats i militära termer.

Handlingsplanen innebär ett stort åtagande, inte bara för Afghanistan och Pakistan, men också för Syd- och Centralasien som helhet. Vi behöver emellertid mer än idéer för att kunna åstadkomma förändring. Vi behöver rätt personer och rätt kunskaper, och dessa personer behöver säkerhet för att kunna arbeta. Regeringarna i värdländerna måste göra mer kraftfulla politiska åtaganden, och det måste finnas en större sammanhållning mellan donatorer, däribland internt mellan medlemsstaterna.

Sydasien står dagligen inför extremism, vare sig det är på slagfältet i Helmand eller på gatorna i Peshawar, Lahore och Rawalpindi. Vi kommer inte att bekämpa detta enbart med hjälp av militära insatser utan genom att hjälpa till att bygga upp en säker och trygg miljö, som är fri från de spänningar och den ojämlikhet som föder extremism.

EU har mycket att erbjuda av vår egen erfarenhet. Handlingsplanen ger oss möjlighet att använda denna erfarenhet till att hjälpa andra, och jag hoppas att parlamentet kommer att stödja den.

Ioannis Kasoulides, för PPE-gruppen. – (EN) Fru talman! Målet i Afghanistan var att bekämpa talibanerna, som erbjudit en säker tillflyktsort för al-Qaida. Afghanistan är inte längre en säker tillflyktsort, men talibanernas upproriskhet har inte besegrats. Det har nämligen bevisats att en seger inte kan uppnås genom enbart militära medel och att en övertro på militär makt genom att döda upprorsmän varit kontraproduktivt.

En strategisk omsvängning har skett för att skydda befolkningen, bygga upp den afghanska säkerhetsstyrkan, underlätta ett gott styrelseskick på central, och i synnerhet lokal, nivå samt för att främja utveckling. I detta sammanhang krävs främjande av en afghanledd försoningsprocess för dessa grupper av talibaner som hamnat på fel sida till följd av särskilda omständigheter.

I EU:s handlingsplan bemöter man alla dessa utmaningar, och EU kan spela en viktig roll på icke-militära områden. Jag hade emellertid förväntat mig en större betoning på narkotikafrågan, som ni nämnde herr minister, och tuffare varningsord när det gäller korruption och dåligt styrelseskick.

När det gäller Pakistan instämmer jag i handlingsplanen. Båda fallen är inbördes förbundna, och framgång på den ena sidan kräver också framgång på den andra. Pakistan borde ha möjlighet att vederbörligt bekämpa tillströmningen av upprorsmän från Afghanistan. Slutligen krävs diplomati för att undvika att den externa misstron mellan Indien och Pakistan blir ett hinder för en övergripande framgång.

Roberto Gualtieri, för S&D-gruppen. – (IT) Fru talman, herr minister, höga representant, mina damer och herrar! Genom denna debatt försöker Europaparlamentet bidra till diskussionen om EU:s roll i en region som är avgörande för hela världens säkerhet och stabilitet.

Den nya militärstrategi som president Barack Obama tillkännagett, och som ännu tydligare fastställts i de efterföljande uttalanden som gjorts av Isaf-ländernas utrikesministrar, innebär att huvudmålet för de nya trupper som sänds är att skydda befolkningen och förstärka säkerhetsstyrkornas och de afghanska institutionernas kapacitet. Denna välkomna omställning innebär att man beaktat det meningslösa – och jag skulle gå så långt som att säga det kontraproduktiva – med en konventionell militär insats, där man enbart försöker undertrycka den talibanska gerillaverksamheten.

För att se till att denna nya ordning är produktiv, och leder till en övergång till ett säkert, välmående, stabilt och således självförsörjande Afghanistan, är det emellertid uppenbart att den militära dimensionen av det internationella samfundets ingripande måste åtföljas av ett större åtagande på det civila och politiska området. Vi bör dels främja ekonomisk utveckling och stärka institutioner, styrelseskick och rättssäkerhet, och dels underlätta processen för en intern försoning och hjälpa till att stabilisera situationen i Pakistan.

Det är här EU har sin uppgift och roll. EU har engagerat sig väsentligt för regionen under ganska lång tid, däribland genom att bevilja 1 miljard euro per år till Afghanistan, 300 miljoner euro till Pakistan, samt genom Eupols uppdrag, som utför ett ovärderligt arbete trots problem med personal, det internationella observationsuppdraget och också, givetvis, enskilda staters deltagande i Isaf-uppdraget.

EU:s förmåga att bidra till en väsentlig skillnad i regionen verkar ändå ojämförligt låg, mot bakgrund av de belopp av mänskliga och ekonomiska resurser som har satsats. Av denna anledning behöver vi förstärka vårt åtagande, det vill säga EU:s ledarskap, och göra det mer enhetligt och effektivt ur ett civilstrategiskt och politiskt perspektiv. I detta hänseende utgör handlingsplanen ett viktigt steg framåt. Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet stöder den och begär att den ska genomföras noggrant.

Samtidigt undrar vi huruvida de målsättningar som fastställts i planen också kräver att man utstakar särskilda åtgärder och överväger att utvidga målen och förstärka redskapen för GSFP/Eupols uppdrag. Europaparlamentet är redo att erbjuda sitt stöd till EU:s insatser på alla dessa fronter.

Pino Arlacchi, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Vi är här för att diskutera EU:s handlingsplan för Afghanistan och Pakistan. Parlamentets utskott för utrikesfrågor har gett mig möjligheten att vara föredragande för en ny strategi för Afghanistan.

Vi behöver en ny strategi – eller kanske behöver vi bara en strategi, oavsett vilken – på den civila sidan, för hittills har EU:s insatser i det landet inte varit tillräckligt enhetliga och de tycks ha haft mycket begränsade effekter. Jag delar tyvärr inte ert inledande uttalande om Afghanistan, fru Ashton, eftersom det är alltför allmänt, byråkratiskt och saknar tydlig inriktning – liksom den nuvarande handlingsplanen. Jag anser att parlamentet bör bidra till att stärka strategin och göra den mer enhetlig.

Jag håller på att samla in all nödvändig information. För det första vill jag påpeka att det har visat sig vara mycket svårt att få tag på de mest grundläggande uppgifterna om hur mycket EU har spenderat i Afghanistan sedan ockupationen 2001, vad EU:s stöd har gått till och hur mycket av detta som kan redovisas. Vi vet att nästan 1 miljard euro spenderas årligen, vilket är ett mycket högt belopp. Afghanistans BNP är endast 6,9 miljarder euro. Vårt civila bistånd uppgår således till mer än 20 procent av Afghanistans årliga BNP, en summa som har möjlighet att vända landets händelseutveckling om den används korrekt.

För det andra kommer jag att inleda mitt försök att utarbeta en ny strategi för Afghanistan med att fastställa vad som har varit, och vad som borde vara, EU:s intressen i området. Jag kommer att inrikta en del av mitt betänkande på avskaffandet av opiumvallmo genom den alternativa utvecklingsstrategin.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag anser att det finns vissa saker som bör välkomnas i denna handlingsplan, men som några kolleger alldeles riktigt påpekat finns ett antal frågor som inte har besvarats.

Jag anser att när vi undersöker detta så är det alltid utifrån ett perspektiv där vi har våra problem för ögonen. Ibland tenderar vi att underskatta den dagliga verklighet som råder för människor i såväl Afghanistan som Pakistan, och som innebär ett stort antal döda, riktade mord mot hazarabefolkningen i delar av Pakistan, attacker mot flickskolor, polisväsende och många, många fler.

Den afghanska polisen beskrevs nyligen som utgörande i grund och botten kanonmat för talibanerna. Jag tror att många av oss fortfarande undrar vad vi i själva verket trodde oss kunna uppnå genom att gå in i landet. När det gäller den internationella reaktionen gläds jag över att höra kommissionsledamoten tala om att sätta fart på samarbetet, och i synnerhet med hänvisning till Indien. Den regionala strategin är viktig, och jag ser fram emot att höra hur vi kommer att hantera de olika områdena där förhållandena är spända, som t.ex. Kashmir, som den afghanska ambassadören häromdagen beskrev som ett verkligt problem för allt det som människor försöker göra i regionen.

Särskilt i Pakistan behöver vi också undersöka vad slags effektivt stöd vi erbjuder när det gäller landets tusentals internflyktingar, och lära av vårt bristande engagemang för de som tidigare tvångsflyttats till Pakistans och Afghanistans gränser att ett vakuum kommer att fyllas. Därför måste vi också fästa uppmärksamhet vid utbildning, och fylla behoven hos den befolkning som också ser till dessa internflyktingar.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Vi har inte råd att låta Nato-Isafs militära uppdrag i Afghanistan misslyckas. Med tillräcklig politisk vilja, rätt militär utrustning och ett större antal soldater på marken från samtliga medlemsstater kan Nato besegra talibanerna, och detta måste också givetvis knytas till en kampanj för att vinna folkets "själ och hjärta". Men i grannlandet Pakistan håller en slumrande katastrof på att utvecklas – en kärnvapenstat som plågas av islamistisk radikaliserings, korruption och ett svagt ledarskap, som vi ändå är tvungna att hjälpa av strategiska skäl.

Till exempel har inslag i den pakistanska underrättelsetjänsten länge misstänkts för att ge sitt tysta medgivande till de afghanska talibanerna, även om man numera motvilligt börjar inse de nationella farorna med en sådan hållning. Det hot som Pakistan utgör – i synnerhet som tillflyktsort för terrorister – gentemot Indien, till följd av Kashmirkonflikten, utgör också ett allvarligt hot mot hela regionen.

Om Pakistan ska fortsätta att få militärt stöd från EU:s länder för att motverka uppror från terroristiska jihad-anhängare, samt ekonomiskt stöd, måste landet ge orubbliga garantier för att stödet inte kommer att dirigeras om för att stärka landets konventionella styrkor på gränsen mot Indien.

Instabiliteten i Pakistan och Afghanistan kontrasterar slutligen starkt mot stabiliteten och återhållsamheten hos vår demokratiska allierade och partner Indien, som förtjänar EU:s fullständiga stöd.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Fru talman, fru nominerade vice ordförande! Min grupp har aldrig stött den strategi som Förenta staternas tidigare president George Bush intog i förhållande till Afghanistan. Vi stödde den aldrig, och tiden har visat att vi haft rätt.

Afghanistan har för närvarande en korrupt, illegitim regering. I landet finns oskyldiga offer och situationen för kvinnor har inte förändrats över huvud taget. Det skulle därför ha varit logiskt att byta strategi, och vi beklagar att president Barack Obama har valt en militär lösning och att han avser att placera ut ytterligare 30 000 soldater. Jag anser inte att EU bör följa denna handlingslinje, för det finns en verklig risk med att skapa ett nytt Vietnam på 2000-talet i Afghanistan.

I Afghanistan har historien visat att det inte finns någon militär lösning. Samarbetet måste i stället öka, och alla insatser för att nå en diplomatisk lösning bör utökas. I själva konfliktzonen, och i geostrategiska ordalag, bör vi välja respekten för internationell rätt genom en intern lösning i Afghanistan.

Nicole Sinclair, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! För några veckor sedan hade jag nöjet att få träffa några brittiska soldater som återvänt från Afghanistan, och jag fick gång på gång höra samma historia om att de varit mycket dåligt utrustade. Ändå betalar Storbritannien 45 miljoner pund sterling per dag till denna korrupta institution. En del av pengarna skulle spenderas bättre på att utrusta våra styrkor i Afghanistan, styrkor som i själva verket utbildar den afghanska polisstyrkan osv.

Det är alldeles riktigt, som några av er har nämnt, att detta är ett viktigt område i världen, och ett viktigt område där vi behöver nå framsteg.

Mitt problem är den bristande erfarenheten hos vår höga representant för utrikesfrågor, Cathy "vältra-över-ansvaret" Ashton, som utan tvivel har fler än ett par rubel i kassan. Vi behöver någon med mer erfarenhet. Hon har inte någon erfarenhet från något utrikesdepartement, hon har inte varit utrikesminister och jag tror inte ens att hon har haft ett deltidsarbete på någon resebyrå. Snälla ni! Detta är ett finkänsligt uppdrag, ett arbete där man behöver förändra förhållandena till det bättre, och hon har helt enkelt inte tillräckligt med erfarenhet.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru talman! Vid första anblicken tycks rådets slutsatser om Afghanistan utgöra en välkommen kontrast till den stridslystna hållningen hos Förenta staterna och Storbritannien. När man undersöker dem närmare är det i själva verket en blandning av naivitet och delaktighet i deras metoder. Rådet är alltigenom naivt när det försöker plantera den västerländska demokratins känsliga blomma i det afghanska stamsystemets ogästvänliga jord. Den vertikala uppdelningen i samhället, och stamlojalitetens dominerande ställning över personligt omdöme skulle göra detta omöjligt. Rådet vill avlägsna korruptionen, men man förstår helt enkelt inte att en byråkratisk modell för objektiva omdöme och objektiva beslut över ekonomi och resurser inte har en chans att respekteras. Detta beror inte på att afghaner är medfött oärliga utan på att man i det afghanska stamsamhället anser att det är en självklar dygd att var och en ska se om sin egen familj och stam.

Rådet vill motverka framställningen av opiumvallmo. Att avlägsna talibanerna från regeringen var emellertid inte det bästa sättet för att minska denna produktion. Den talibanska regeringen minskade produktionen med 90 procent, men alltsedan invasionen av Afghanistan är landet återigen världens ledande opiumproducent. I rapporten anges att "osäkerheten i Afghanistan kan inte åtgärdas med enbart militära medel". Detta kan bara betyda att militära insatser har en legitim funktion att fylla. Jag anser att det inte är så. Vi har haft tre misslyckade krig mot Afghanistan under 1900-talet och tidiga 2000-talet, och vi borde verkligen ha lärt oss vår läxa.

Talibanerna förtrycker kvinnor, ringaktar demokratin och dödar brittiska soldater. Det är en ytterst obehaglig organisation. Men vi skulle kunna hindra dem från att döda brittiska och allierade soldater i morgon genom att dra tillbaka våra trupper. Detta är ett blodtörstigt, meningslöst krig som helt enkelt inte kan vinnas.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Fru talman! Afghanistan är ett problem för det internationella samfundet, och inte bara för Förenta staterna. Det tog tre månader för president Barack Obama att utarbeta en global strategi som svar på general McChrystals larmrapport.

Det är allmänt känt att den nya strategin omfattar en tillfällig förstärkning av den militära närvaron, ett tillbakadragande 2011, ett gradvis överförande av ansvaret för delar av säkerheten till de afghanska styrkorna, bättre samordning mellan civila och militära insatser och koncentration till de större städerna.

Fru Ashton! Den stora utmaningen just nu är att utforma ett europeiskt svar, i första hand under Londonkonferensen. I ert uttalande nämnde ni två nyckelord. Ni sade att vår reaktion måste samordnas med andra internationella organ, och vi stöder samordning med FN. Ni sade också att vår reaktion måste vara konsekvent.

Låt mig säga två saker i det sammanhanget. Under 2005 hade jag förmånen att få leda en parlamentarisk valobservationsdelegation, och jag fick tillfälle att träffa chefen för den internationella säkerhetsstyrkan Isaf, generallöjtnant Graziano, vars tjänstgöringsperiod i FN:s interimsstyrka i Libanon, Unifil, nu börjar närma sig sitt slut. De 44 länderna i Isaf i dag (varav 28 är Natoländer) utgör en heterogen styrka som inte kan erbjuda ett effektivt svar i den nuvarande kampen mot rebellerna.

Den andra viktiga frågan, fru Ashton, är att kriget inte kan vinnas – och det pågår för närvarande ett krig i Afghanistan – om vi inte har civilbefolkningen på vår sida, på den internationella koalitionen sida. Jag tror att ett av Europeiska unionens huvudmål borde vara att koncentrera våra insatser, som slukar en miljard euro av Europeiska unionens pengar, på att garantera att civilbefolkningen står på vår sida.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru talman! Låt mig börja i dag med att påminna om korporal Adam Drane, 23 år gammal, från Bury St Edmunds i min valkrets. Adam tillhörde Royal Anglian Regiment och han dog i Helmandprovinsen den 7 december. Därmed var han den hundra medlemmen av de brittiska väpnade styrkorna som dödsats i år.

Våra tankar bör gå till Adams anhöriga och till alla de andra familjer, europeiska, afghanska och pakistanska, som har drabbats av likadana förluster.

Ställda inför sådana offer har vi i detta parlament en skyldighet att se till att vi gör allt vi kan för att främja fred och välstånd i Afghanistan. Om vi verkligen ska ta nyheterna i Lissabonfördraget och tanken på en äkta gemensam utrikespolitik för EU på allvar, finns det ingen plats där det är viktigare att visa vad det innebär än i sanden i Afghanistan. För det första måste vi se till att de olika medlemsstaternas aktiviteter samlas bakom denna nya strategi, och för det andra måste vi applådera den höga representanten Catherine Ashtons åtagande i dag att se till att vi får en kraftfull representant med dubbla funktioner på plats i Afghanistan så tidigt som möjligt under det nya året. Detta blir både ett lackmustest för ett effektivare EU under det nya fördraget och en markering som visar att vi verkligen vet vad vi vill med Afghanistan i framtiden.

Slutligen måste medlemsstaterna i samband med detta se till att Eupol rekryterar de 400 poliser som utlovats. Detta är absolut nödvändigt för att garantera att Afghanistans egen polisstyrka ska kunna göra sitt jobb på rätt sätt.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Fru talman! Låt mig omedelbart göra klart att jag tar totalt avstånd från det som Nicole Sinclair just har sagt om Catherine Ashton.

Fru talman! Ett barn av fyra blir inte ens fem år gammalt i Afghanistan, ett land präglad av sociala och hälsomässiga brister. Till det kan läggas demokratiska och framför allt säkerhetsmässiga brister. Risken för en konfrontation med Pakistan ger talibanerna en anledning att mobilisera, vilket understryker behovet av att närma sig Afghanistans problem ur ett regionalt perspektiv. Oförmågan att lösa situationen med enbart militära medel innebär dessutom att Europeiska unionen, med dess omfattande uppsättning av olika verktyg, är förutbestämd att spela en central roll.

Nato, som i första hand har ansvaret för den militära aspekten, har snart uttömt sina möjligheter att möta den afghanska utmaningen. Europeiska unionens humanitära insatser, dess samarbets- och utvecklingsinstrument och dess betydligt effektivare diplomati, är naturligtvis ingen garanti för framgång, men utan det stödet är Natos insats dömd att misslyckas.

En ny kombination av alla dessa element kommer – förhoppningsvis – att resultera i en mer lovande framtid för Afghanistans befolkning. Även om Europeiska unionens ansvar i den nuvarande situationen är stort, är uppgiften för Afghanistan, som fortfarande är alldeles för korrumpert, splittrat och oorganiserat, fullständigt överväldigande.

Låt oss inte glömma bort att det partnerskap som erbjuds Afghanistan endast kan lyckas om tillräckligt många av landets medborgare stöder uppbyggnaden av sitt land. Och även om det är en kolossal uppgift, så finns det ingen anledning att luta sig tillbaka och låta landet falla offer för alla möjliga typer av fundamentalister.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Ja, vi måste ta oss ur den afghanska fällan som vi ramlade ner i på grund av den politik som bedrevs av George Bush. Men frågan är inte när, utan hur, vi ska lämna Afghanistan.

Om vi inte ifrågasätter alla de fel som begåtts av det internationella samfundet riskerar vi att helt förlora den afghanska befolkningens förtroende och stöd, till förmån för talibanerna. Militariseringen av det humanitära biståndet och utvecklingsbiståndet måste upphöra, för det skapar förvirring i människors sinnen och misskrediterar de icke-statliga organisationerna.

Vi måste i mycket högre grad utnyttja det framväxande civilsamhället och de reformvänliga afghanerna. Varför är Europa i Afghanistan? Därför att USA sade att vi skulle vara det, eller för att rädda landet undan fundamentalism och våld? Vi måste stärka de effektivaste afghanska strukturerna, prioritera investeringar i

offentliga tjänster – utbildning, hälsa och transporter – och stödja goda ledningsrutiner hos de lokala myndigheterna, eftersom kulturen i dessa länder tvingar oss att fundera över meningen med nationalstaten. Europa borde till exempel stödja Habiba Sarabi, guvernören i Bamiyanprovinsen. Utnämningen av henne är den första någonsin i detta land där vi som bekant gick in 2001 för att hjälpa den kvinnliga befolkningen.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru talman! När man läser EU:s handlingsplan för Afghanistan och Pakistan kan man få för sig att allt hänger på vad EU gör.

Jag tror att Europeiska unionen skulle kunna lämna ett nyttigt, praktiskt bidrag, men det måste ske inom ramen för den bredare, internationella insatsen och det bör inriktas på vissa specifika aktiviteter där EU:s engagemang kan tillföra ett verkligt mervärde. Detta är för allvarligt för att EU bara ska försöka visa framfötterna. I ett dokument på över ett dussintal sidor hittade jag bara fyra korta hänvisningar till Förenta staterna och, vilket kanske är ännu mera typiskt, endast en hänvisning till Nato. Och trots allt är Natos Isaf-uppdrag avgörande för att alla insatser ska lyckas.

Utan säkerhet och stabilitet kan man inte garantera gott styrelseskick eller några meningsfulla program för återuppbyggnad och utveckling.

På den civila sidan har de europeiska länderna och EU pumpat in 8 miljarder euro i Afghanistan sedan 2001, men detta enorma belopp verkar ha gjort liten skillnad. Har vi någon aning om hur mycket av detta som har kommit på avvägar?

Det krävs en heltäckande internationell plan för Afghanistan och Pakistan, men jag förstår fortfarande inte var EU:s bidrag passar in i detta bredare, internationell åtagande.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Fru talman! I dag, efter åtta år, vet vi alla att den tidigare strategin för Afghanistan, som byggde på militär styrka, i allt väsentligt har misslyckats. Den bristande balansen mellan militära operationer å ena sidan och de otillräckliga resurserna för civila syften, å den andra, utgör ett direkt hinder för möjligheterna att förbättra levnadsvillkoren i Afghanistan.

Det viktigaste budskapet från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster är att vi behöver en radikalt förändrad strategi. Vi behöver en radikalt förändrad strategi som leder bort från den militära strategin och som framför allt leder mot en mer människocentrerad strategi. Fyrtio procent av alla afghaner är arbetslösa och över hälften av dem lever i yttersta fattigdom utan hälsovård eller adekvat utbildning. Vi måste betona den sociala frågan, och det är detta jag förväntar mig av rådet, kommissionen och alla de aktörer som är engagerade.

Detta omfattar naturligtvis att stärka gott styrelseskick, stärka jordbrukssektorn och integrera före detta talibankrigare. Men låt mig säga i all uppriktighet: om det bara blir en halvmesyr när vi gör detta och om vi än en gång litar till militär kraft, så kommer vi att försitta våra chanser. Tiden håller på att rinna ut!

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Fru talman! Jag tror vi måste hitta några mycket enkla idéer vad gäller dessa mycket komplicerade frågor.

Min första fråga är helt enkelt, varför gav vi oss in i Afghanistan? Vi kom till Afghanistan med ett enda mål: att få bort al-Qaidas träningsläger, som utgör baser för internationell terrorism, som hotade oss och som hotar stabiliteten i regionen. I dag finns inte de baserna längre.

Min andra kommentar är att oavsett om vi vill det eller inte, så betraktas dessvärre trupperna från Väst som satts in i Afghanistan i allt högre grad som en ockupationsstyrka och inte längre som vänligt sinnade styrkor. Detta är ett stort, vardagligt problem som vi måste ha i åtanke. Jag vill uppmana dem som säger nåt annat att resa till Afghanistan för att se vad som sker i landet.

Min tredje kommentar är att säkerhetssituationen har försämrats kraftigt. År 2004 kunde man promenera omkring i Kabul. I dag är Kabul ett enormt befäst militärläger. Vi vägrar att dra lärdom av ett operativt misslyckande på marken och tillämpar till syvende och sist enbart gamla metoder. Vi är med andra ord på väg att upprepa våra misstag.

Vad blir följden av allt detta? Jag tror faktiskt att vi måste erkänna att vi har desarmerat al-Qaida – det är ett konkret resultat – och att vi därför måste lämna landet. Kan vi ge oss i väg direkt i dag? Nej, för om vi lämnade landet skulle det utan tvekan leda till kaos, och kanske till att de läger som vi bekämpar kommer tillbaka. Vårt tillbakadragande måste därför vara förenat med vissa villkor.

För det första måste vi, som alla säger, lämna över nycklarna till afghanerna själva. Vi måste se till att konflikten blir en afghansk konflikt. För det andra måste vi inleda en dialog med samtliga rebeller, och observera att jag inte sade "med talibanerna", för ordet "taliban" är mycket inskränkt. För det tredje måste vi acceptera en social nivå som inte är perfekt. Vi får inte tro att våra europeiska kriterier är kriterier som borde tillämpas i Afghanistan. Vi måste acceptera detta.

Fru talman! Det är alltid svårare att avsluta en militär insats än att starta den. För att kunna avsluta den här insatsen måste vi komma ihåg vårt ursprungliga mål, som var att se till att al-Qaidas läger upplöstes. Det målet har vi nått i dag.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Enligt rådet har situationen i Afghanistan och Pakistan en direkt påverkan på Europa. Detta är i själva verket det huvudbudskap som vi måste kunna föra ut till Europas medborgare på ett ärligt och modigt sätt. I det sammanhanget välkomnar jag EU:s nya handlingsplan för Afghanistan och Pakistan, som omfattar investeringar i ett enormt program för kapacitetsuppbyggande på alla nivåer i den afghanska administrationen.

Att effektivt genomföra denna handlingsplan som ett sätt att ena de europeiska insatserna i Afghanistan, är enda sättet att bidra till den uppbyggnad av staten som är nödvändig för att få slut på krig och underutveckling. Europa kan inte överge afghanerna, och vi är inte där för att amerikanerna har bestämt det. Den internationella militära och civila närvaron kommer att behövas också i fortsättningen under många år framåt.

Avslutningsvis vill jag kraftfullt fördöma den franska regeringens beslut att med tvångsmedel skicka tillbaka de afghaner som har flytt från kriget i sitt land.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Om det är en sak som verkligen inte behövs i den bittra verklighet som många upplever i Afghanistan, så är det pretentiöst prat. Jag tittar på er, Catherine Ashton, när jag säger detta. Ni nämnde att medlemsstaterna är engagerade i polisutbildningsuppdraget Eupol. Men är det verkligen så? Och om det är så, varför har vi då fortfarande inte ens 400 poliser på plats? Detta är en blandning av slughet och absurditet. Är vi verkligen ärliga med det vi säger?

Redan för två år sedan kunde vi läsa i den europeiska säkerhetsrapporten att det låga antalet polisinstruktörer gjorde att man kunde ifrågasätta hur seriöst den europeiska engagemanget egentligen var. Varför finansierar vi inte de utbildade poliserna för att förhindra att de ansluter sig till krigsherrarna eller till talibanerna? Det skulle inte kosta så mycket och det skulle bli mycket effektivt. Jag får intrycket, baronessa Ashton, att Europa är fullt av vackra fraser, samtidigt som det är skamligt att se hur små och otillräckliga dess åtgärder är.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Fru talman! Den rubrik man har valt, "en ny handlingsplan för Afghanistan och Pakistan", är verkligen lämplig. Men det som har presenterats här verkar mera vara två olika handlingsplaner, som presenteras den ena efter den andra.

Jag stöder i allt väsentligt det som sagts om de båda länderna. I Afghanistan hoppas jag att vi har lärt av misstagen i det förflutna och att vi kommer att anpassa vår politik och våra strukturer efter det. När det gäller Pakistan gläder det mig att den nya politiken ses som en uppföljning av min valobservationsrapport. I de länder där vi har genomfört valobservationsuppdrag tror jag det är helt riktigt att vi låter de rekommendationerna påverka utformningen av vår politik gentemot de länderna.

I svaret på denna diskussion från rådet och kommissionen skulle jag vilja att den gemensamma strategin för de båda länderna förklaras tydligare, eftersom vi till exempel måste inse att vi har en tusen kilometer lång gräns i regionen som inte kan kontrolleras ordentligt på någondera sidan, samtidigt som den politik vi bedriver på ena sidan av den gränsen kommer att få direkt effekt på andra sidan. Vilka strukturer vill vi alltså skapa? Hur vill vi upprätta en dialog mellan de afghanska och pakistanska regeringarna? Hur kan vi se till att vår politik accepteras av lokalbefolkningen där? Detta är frågor som vi fortfarande behöver få svar på, och jag hoppas att vi kommer att få de svaren

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (RO) Fru talman! Handlingsplanen för Afghanistan och Pakistan som antogs i oktober förra året är i sig ett bra dokument. Syftet är att skapa förutsättningar för att lämna tillbaka ansvaret från det internationella samfundet, inklusive EU, till den afghanska staten, och med det internationella samfundet i en stödjande roll. Samma sak tänker sig USA när det gäller säkerheten. Förhoppningen är att de ytterligare 30 000 amerikanska soldaterna ska skapa en situation där ansvaret kan överlämnas till de afghanska styrkorna 2011 när det amerikanska tillbakadragandet inleds.

Även om både EU och USA har liknande mål, nämligen att skapa förutsättningar för den afghanska staten att ta ansvar för sina egna affärer, blir med nödvändighet tidsramarna för att nå de målen olika. En acceptabel säkerhet måste ha uppnåtts 2011, medan statsuppbyggnaden självklart kommer att ta längre tid.

Frågan blir då: om man antar att en acceptabel säkerhet antingen inte uppnåtts 2011 eller att säkerheten förvärras igen efter det amerikanska tillbakadragandet – kommer EU, som redan deltar i statsbyggandet, att vara berett att även ta över uppgiften att skapa säkerhet? Förmodligen inte, och då får vi problem.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru talman! Det gläder mig verkligen att det svenska ordförandeskapet har stärkt Europeiska unionens stöd för stabilitet och utveckling i Afghanistan genom handlingsplanen. Jag skulle naturligtvis vilja veta mer om hur denna plan ska finansieras när det gäller just Afghanistan.

Ett annat mycket viktigt ögonblick för Afghanistan blir Londonkonferensen i januari. Under den konferensen kommer vi att få höra om de speciella åtaganden som gjorts av Europeiska unionen och dess medlemsstater. Vi kommer också att få höra den nya afghanska regeringen redovisa de många åtaganden den måste göra inom områden som att bekämpa korruption och narkotikahandel. Jag blev ganska oroad över dagens pressrapporter om det tal som president Karzai gav i går i korruptionsfrågan.

Mina damer och herrar! Barack Obama fattade nyligen beslut om att förstärka USA:s militära närvaro med 30 000 man. Afghanistan befinner sig kort sagt i ett viktigt skede och Förenta staterna och Europa måste arbeta på ett mycket samordnat sätt.

Det som står på spel i Afghanistan är inte bara afghanernas välbefinnande och frihet, utan stabiliteten i hela regionen, bland annat i ett så viktigt land som Pakistan. Även vår egen säkerhet står på spel genom det fortsatta hotet från al-Qaida, som redan har påpekats.

Trovärdigheten för Nato och det som vi kallar Väst är också i stor utsträckning beroende av resultaten i Afghanistan. Vi får inte misslyckas. Men för att lyckas måste vi, som också redan har sagts, ha stöd från våra egna medborgare. Detta stöd kräver öppenhet och klarhet. Vi måste förklara att våra landsmän i Afghanistan är utsatta för stora faror, men vi måste också understryka betydelsen av uppdraget där och att ett misslyckande inte är något alternativ. Som jag redan har sagt är det många viktiga faktorer som står på spel.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Fru talman! En afghansk vän sade en gång till mig att det var bra att Väst invaderade Afghanistan, men man måste komma ihåg att i Afghanistans historia har alla som stannat längre än ett år blivit en ockupationsmakt, även om de kommit som befriare. Det var 2001. Nu är det 2009, och detta är exakt vad som har hänt.

Talibanerna kontrollerar i själva verket 80 procent av landet och den amerikanska militärledningen och de europeiska försvarsministrarna säger att detta krig inte kan vinnas med militära medel. Så vad är alltså målet? Ett land som vi inte kontrollerar kan inte förvandlas till en demokrati och allt annat från centrum, om det landet aldrig haft någon typ av central förvaltning. Skulle det med andra ord inte vara vettigt att koncentrera sig på al-Qaida och terrorismen och sedan dra sig ur landet? De här frågorna måste få ett svar.

Vi måste också få svar på de frågor som med all rätt ställdes av Geoffrey Van Orden i samband med integreringen av denna handlingsplan med de allmänna strategiska målen, Londonkonferensen, president Barack Obamas Afghanistanplaner etc. Kan alla de här sakerna förenas? Det är därför riktigt och nödvändigt att ha en kombinerad strategi för Afghanistan och Pakistan här, och att också inkludera det som sades sist i samband med Indien.

Det viktigaste är att vi håller ögonen på den interna utvecklingen. Jag har aldrig varit med om att tränade soldater och poliser, som inte har några egna mål, lägger inbördeskrigets ideologi bakom sig, något som faktiskt har ett mål, när det utländska militära trycket försvinner från ett land. Inbördeskriget segrar alltid! Historien visar också detta, och därför är jag mycket orolig över att det vi gör här kanske saknar kontinuitet. Vi borde verkligen fundera på vilken plan som skulle kunna få ut våra soldater på ett rimligt sätt och samtidigt få slut på terrorismen.

Lara Comi (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Säkerhetsläget i Afghanistan försämrades kraftigt nyligen på grund av bristen på fullständig kontroll på marken. Stora delar av landet styrs av stammar, och därför inte längre av nationella lagar. Känslan av osäkerhet har också spridit sig till de största städerna, trots Isaf-styrkornas ständiga engagemang och övervakningsaktiviteter.

Eftersom kampen mot terrorismen är nära knuten till aktiviteter som genomförs på marken står det klart att Förenta staterna, de allierade länderna och Nato inte kan dra sig ur. Vår fortsatta närvaro och möjligheterna att nå framgång i Afghanistan beror till stor del på en politisk och militär strategi som delas på internationell nivå och som syftar till en regional strategi på marken inom både Afghanistan och Pakistan.

I det avseendet utgör EU:s nya handlingsplan ett viktigt steg för att öka säkerheten, och i den delikata processen att bygga upp kapaciteten för regionens demokratiska institutioner och stärka mänskliga rättigheter och socioekonomisk utveckling.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru talman! Jag anser att Europeiska unionens handlingsplan går i rätt riktning, för vårt stöd måste riktas in på två områden. Det första är en förbättring av säkerheten. Det andra är en förbättring av människornas levnadsvillkor. Man kan säga att framstegen inom det första området – det som gäller säkerheten – kommer att få positiv effekt på människornas levnadsvillkor, medan framstegen inom det andra området – det som gäller en förbättring av människornas levnadsvillkor – kommer att ge förbättrad säkerhet.

Men jag tror ändå att vi hela tiden måste fråga hur effektivt vårt stöd är. Det kunde vara betydligt effektivare om vi kunde räkna med stöd från staterna runt Centralasien. Jag vill framför allt uppmuntra Europeiska unionen, Catherine Ashton och Cecilia Malmström att ta kontakt med Ryssland och Tadzjikistan, för det är länder som skulle kunna bli till stor hjälp, framför allt när det gäller logistik och transport av förnödenheter till befolkningen.

Sajjad Karim (ECR). – (EN) Fru talman! I dag förekommer terrorbombningar varje dag i både Afghanistan och Pakistan. Skolor, köpcentra, stadskärnor och till och med militärhögkvarter attackeras.

Pakistans militärer är framgångsrika när det gäller att pressa tillbaka afghanska infiltratörer i Pakistan, men jag måste fråga mig: varifrån får dessa terrorister sina vapen? Det är alldeles för enkelt att säga att detta är en intern pakistansk fråga. Det är mycket mer komplicerat än så.

Cecilia Malmström tog helt rätt upp frågan om regionalt samarbete. Kommer vi genom vår nya utrikespolitiska funktion, den höga representanten, att tala med Pakistans grannar för att uppmuntra dem att göra allt som står i deras makt för att hjälpa Pakistan genom denna svåra period?

Det stämmer också att våra framsteg kommer att bli mycket begränsade så länge som det råder en ömsesidig misstro mellan Pakistan och Indien – och jag stöder ivrigt tanken att föra samman dessa båda länder. Så länge som man inte har tagit tag i kärnfrågan om Kashmir, befarar jag att vi inte kommer att göra några större framsteg.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Handlingsplanen för Afghanistan kan bara fungera om den stöder vår europeiska politik, dvs. Europas strategi för Afghanistan. Vi är redan djupt engagerade där, och vi kan inte bara säga ja och amen till de beslut som fattas av våra allierade. Framför allt inte eftersom de överraskar oss med några av sina strategiska beslut.

Det jag tycker är viktigt med denna handlingsplan är att den klart prioriterar civila initiativ. Vi bör en gång för alla begrava tanken på en militär seger. Vi kan inte vinna i ett land vars befolkning betraktar alla oss som är på plats för att hjälpa som ockupationsstyrkor och talibanerna som så kallade frihetskämpar.

Jag vill förena mig med dem av er som har understrukt behovet av en regional lösning och behovet av ett ökat engagemang från länderna i regionen som gränsar till Afghanistan. Befolkningen i området har större förtroende för dem.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Fru talman! Mycket har sagts om handlingsplanen för Afghanistan. För egen del beklagar jag att man inte har lagt större vikt vid kopplingen mellan Eupol-uppdraget och Natos uppdrag i Afghanistan i de anföranden vi har hört i dag. Detta är ett uppdrag som vi måste genomföra. De kvantitativa och kvalitativa problem vi möter beror i första hand på kopplingen till Nato, och för att bli effektiva måste vi lösa dem så snabbt som möjligt. Jag hade gärna velat höra mer om detta.

Min fråga gäller Pakistan. Den kroniska instabiliteten i det landet är, som vi alla vet, en bidragande faktor till krisen för regionen som helhet och även för krisen i Afghanistan. Av handlingsplanen framgår att man räknar med samarbete med Pakistan inom området terroristbekämpning och säkerhet. I det landet finns det, som vi alla vet, viktiga ideologiska och ibland strukturella och organisationsmässiga band mellan radikala islamistiska rörelser som är aktiva i Kashmir och längs den afghanska gränsen. Jag skulle vilja vara säker på

att metoder, utformning och tidsplanering i samband med det stöd vi planerar har avvägts korrekt för att förhindra att dessa band får extremt negativa och skadliga effekter.

Corina Crețu (S&D). – (RO) I över åtta år har våra länder slösat människoliv, energi och enorma ekonomiska resurser i ett land som förötts av krig, ett land där två imperier, det brittiska och sovjetiska, redan hade kört fast. Dessvärre är den politiska och militära förstärkningen av talibanernas inflytande, fattigdomen som ödelägger landet, kvinnornas ställning, opiumhandeln och den grasserande korruptionen självklarheter som bara understryker att de operationer som för närvarande bedrivs i Afghanistan har misslyckats.

Jag tror att Europeiska unionens strategi måste möta det växande hotet om kaos och våld genom att stärka den militära närvaron och göra den effektivare, samt genom att öka insatserna när det gäller återuppbyggnad, utveckling och demokratisering av Afghanistan. Ett utökat utvecklingsstöd till Afghanistan innebär i grunden en investering i vår egen säkerhet. Därför måste vi göra allt som står i vår makt för att hålla denna misslyckade stat under armarna och garantera dess medborgare miniminivåer av fysisk och materiell säkerhet.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman! Situationen i Afghanistan är i dag det viktigaste problemet för de internationella institutionerna och nu, när Lissabonfördraget har trätt i kraft, framför allt för Europeiska unionen. Denna utmaning kan vi inte möta utan tre inslag i vår strategi: för det första en framgång för ett mycket ambitiöst, tvåårigt militärt uppdrag, som måste sluta med att al-Qaida besegras och att en del av talibanernas ledare går över till regeringssidan. För det andra krävs det stabilitet i Pakistan och regionen som helhet, inklusive Indien – detta är den andra huvudutmaningen – och för det tredje måste vi bygga upp civilsamhället. Trettio års krig är ett enormt problem. Detta är ett utbildat samhälle – över 90 procent av befolkningen är inte läskunnig. I samband med det krävs det enorma mängder socialt stöd för att bygga en stat med rättssäkerhet, gott styrelseskick och social omsorg.

Låt mig påpeka att antalet barn som går i skolan i Afghanistan har ökat från 700 000 till 7 000 000 i dag. I samband med detta är en av de viktigaste utmaningarna för Catherine Ashton just behovet av effektivt finansiellt stöd för att bygga upp civilsamhället i Afghanistan.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Ni kanske kan låta mig, som medlem av delegationen till Iran, lämna en kort kommentar. För ett tag sedan genomförde Europaparlamentet i Bryssel en diskussion med den iranska ambassadören i Bryssel. När han tillfrågades om varför antalet dödsdomar i Iran hade fyrdubblats sedan den nuvarande iranske presidenten tillträdde, så skyllde han på den ökande narkotikahandeln i gränsregionen mellan Iran och Afghanistan. Jag ville nämna detta för er, eftersom detta är ett problem som, tillsammans med korruptionen, även borde ägnas vederbörlig uppmärksamhet i handlingsplanen.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Rådet är verkligen tacksamt för det enorma engagemang som Europaparlamentet känner i denna fråga. Jag ska svara på några frågor.

Kasoulides: Handlingsplanen tar avstamp i det regionala perspektivet. Det är helt centralt. Den lägger – och det är det arbete som styr EU – väldigt stor tyngd på gott styrelseskick, arbete mot korruption och rättsstatens principer. Här kommer Afghanistan och Pakistan att behöva stöd under mycket, mycket lång tid. Kasoulides har rätt i att vi inte har ägnat tillräckligt stor uppmärksamhet åt narkotikafrågan. Vi stöder de ansträngningar som finns, till exempel Unidoc-samarbetet och tekniskt bistånd. Detta måste fortsätta. Viktigast av allt är förstås att stödja den afghanska regeringens arbete för att skapa bättre välstånd och gott samhällsstyre.

Till Arlacchi vill jag säga att vi håller med om att de ansträngningar som har gjorts hittills inte varit tillräckligt koordinerade. Det är ett problem för EU och därför är det så viktigt att vi har denna plan nu. Också det svenska ordförandeskapet har kämpat hårt under hösten med att få fram den typ av uppgifter som ni efterfrågar – vem som gör vad och hur mycket – och få en sammanhållen idé om detta. Nu har vi ett bättre grepp, och vi ser verkligen fram emot ert betänkande, som kan hjälpa oss i detta arbete när vi går framåt, och också emot ett samarbete med er och utrikesutskottet.

Till Danjean skulle jag vilja säga att Eupol är en mycket viktig del av samarbetet och den viktigaste delen för den afghanska regeringen när det gäller civilt polisarbete. Det har visat sig att det finns ett mycket starkt ledarskap på plats. Eupols kvaliteter erkänns av alla parter – afghanerna, USA och andra parter. Här har vi ökat styrkan med 280 internationella medarbetare. Tyvärr har inte medlemsstaterna kunnat ställa upp med

de 400 personer som vi behöver, och en uppmaning till bidrag pågår för närvarande eftersom vi vill att medlemsstaterna ska bidra här.

Som det ser ut idag konsoliderar Eupol sin verksamhet på sex strategiska områden där vi tror att det kan ge ett mervärde: polisunderrättelser, brottsutredningar, befälstrukturen i polisen, kopplingar mellan polis och åklagare, kampen mot korruption samt mänskliga rättigheter och jämställdhet. Detta är de afghanska prioriteringarna. Nato kommer nu att engagera sig i polisutbildningen genom sitt utbildningsuppdrag och här måste vi naturligtvis intensifiera samarbetet.

Slutligen vill jag säga att handlingsplanen är oerhört viktig för att tillgodose att EU använder sina resurser på ett bättre och mer koordinerat sätt. Nu måste vi fokusera på att genomföra alla dessa goda idéer. Detta genom det regionala perspektivet, genom det egna ansvaret från Afghanistans och Pakistans regeringar och genom att fokusera på våra politiska prioriteringar, rättsstaten, demokrati och mänskliga rättigheter.

EU är en partner. En mycket viktig partner, men det finns även andra i regionen. Här måste vi naturligtvis samarbeta. Vi ser fram emot Londonkonferensen, där Karzai förhoppningsvis kommer att lägga fram sina planer, och att vi kan utöka stödet efter det.

EU:s stöd är långsiktigt och uthålligt och det ska vara hållbart. Det är denna signal som vi måste ge. Detta kommer att ta tid. Vi måste vara realistiska. Det är ett mycket, mycket omfattande arbete som ligger framför oss. Därför behöver EU:s engagemang finnas där. Vi måste ge signalen att vi kommer att finnas under lång tid, inte minst för kvinnornas och barnens skull, så som många ledamöter har tagit upp.

Catherine Ashton, *kommissionens nominerade vice ordförande*. – Herr talman! Låt mig bara kommentera ett par viktiga punkter som togs upp av parlamentets ledamöter.

Vi håller med ordförandeskapet när det gäller frågan om narkotikahandeln. Det vi har försökt åstadkomma är ett konsekvent svar som verkligen sammanför aspekterna som gäller landsbygdsutveckling och sociala frågor samt, naturligtvis, rättsstatens principer. Det är mycket viktigt att ta itu med detta ur samtliga dessa perspektiv.

Jag instämmer i det som sagts om vikten av de civila frågorna. Här har vi faktiskt gjort stora framsteg. Ett antal ledamöter var oroliga över detta. Låt mig ge ett exempel: år 2002 hade vi en hälsovård som täckte cirka 7 procent av befolkningen. I dag, 2009, är den siffran 85 procent. Jag kan ge fler exempel. Detta är bara ett område där jag tror att vi helt klart kan visa vad vi gör och hur effektivt det har varit på marken. Jag instämmer också i det som sades av ledamöter som Lambert om att utbildning är absolut avgörande för det vi gör när det gäller stöd åt barnen och naturligtvis också när det gäller yrkesutbildning för vuxna.

De ekonomiska resurserna: jag gläder mig åt att kunna säga att dessa medel faktiskt administreras mycket bra. De hanteras genom FN eller genom Världsbanken och jag tror att parlamentets ledamöter kommer att få en lägesrapport. Den senaste jag har här är från juli 2009. Vi kan se till att kopior av den skickas till dem av er som inte har sett den. Rapporten visar klart vart pengarna tar vägen, exakt hur mycket som betalas ut och vad vi hoppas uppnå med det. Men jag håller med om att vi måste bli effektivare. Det finns alltid utrymme för förbättringar. En av utmaningarna i min roll är att koordinera vad som sker på marken, se till så det blir konsekventare och så det fungerar effektivare. Ett antal kolleger har nämnt behovet av att se till att vi uppfyller våra åtaganden vad gäller Eupol.

Någon nämnde att vi måste samarbeta med Nato. Jag har redan haft ett möte med Natos generalsekreterare och jag deltog i mötet med general McChrystal och Richard Holbrook och med utrikesminister Hillary Clinton, för att tala om Afghanistan. Vi håller redan på att förbereda Londonkonferensen i vår dialog med dessa viktiga nyckelaktörer på marken.

Det som har sagts om de regionala aspekterna är naturligtvis extremt viktigt. Som ett led i handlingsplanen vill vi verkligen förstärka detta regionala samarbete. Arbete pågår, ett mycket praktiskt arbete för att utveckla det samarbetet, framför allt vad gäller järnvägsförbindelser etc. Men jag kan verkligen hålla med om att mer borde göras i det sammanhanget.

Londonkonferensen den 28 januari blir nästa viktiga milstolpe och jag kommer att ta upp frågorna om säkerhet, styrelseskick och social, ekonomisk och regional utveckling. Mycket viktiga frågor. Bland de frågor som jag vill ta upp återfinns utbildning, hälsa, ekonomisk utveckling, handel, rättssystemet och mänskliga rättigheter. Allt detta är frågor där jag vågar påstå att jag har en hel del erfarenhet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Syftet med EU:s nya handlingsplan för Afghanistan och Pakistan är att genomföra EU:s strategiska ambitioner att spela en ännu mer aktiv imperialistisk roll i Afghanistan och Pakistan och i området som helhet. För Pakistans del omfattar planen ett frihandelsavtal som medger en ökad penetration för eurobaserade monopol i södra Asien. I Afghanistan är syftet att stabilisera EU:s närvaro ytterligare, både självständigt genom Eupols polisuppdrag i Afghanistan, och inom Nato, genom utvecklingen av en europeisk polisstyrka. Den imperialistiska kampen om en andel av bytet ökas, trots strategin som bygger på samarbete med USA och Nato. Med hjälp av ett kapital som motsvarar en miljard euro om året och olika "utvecklingsprogram" försöker EU stärka det europeiska kapitalets position i utplundringen av landet och skapa en sprängbräda för exploatering av befolkningar och rikedomar i området som helhet. Samtidigt försöker man genom "export av demokrati" utöka det demokratiska stödet för den imperialistiska ockupationsstrukturen. Befolkningarna kan inte välja "den bästa imperialisten". De måste skärpa motståndet mot alla imperialisters planer för att skaka av sig ockupationsoket i Afghanistan och i området som helhet.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Problemen som Afghanistan och Pakistan plågas av är inte begränsade till enbart dessa båda länder. De påverkar faktiskt oss alla. Uppdraget som påbörjats i Afghanistan måste slutföras. Därför överväger Rumänien öppet möjligheten att öka sitt engagemang i det landet, inklusive förstärkningar för att utbilda armén och ge medicinskt och institutionellt stöd. Rumänien har för närvarande 1 020 soldater i Afghanistan vilkas bidrag för att garantera fred och stabilitet uppskattas av samtliga våra allierade. Vi måste inte enbart rikta insatserna mot den militära fronten, utan dessutom stärka den afghanska statens institutioner, bidra till gott styrelseskick på lokal och regional nivå, bekämpa korruption och narkotikahandel, utbilda poliser och tillhandahålla tekniskt stöd för utveckling av lantbruket. I det sammanhanget vill jag påminna om det uttalande som gjordes av Catherine Ashton om att öka de resurser som Europeiska kommissionen avsätter för utveckling i Afghanistan. Europeiska unionens insatser i Afghanistan och Pakistan måste samordnas. Situationen i båda länderna är nära knutna till varandra och framgång i det ena landet är beroende av framgång i det andra. Europeiska unionen måste fortsätta sitt partnerskap med Pakistan och hjälpa landet i dess kamp mot extremism och terrorism, samt när det gäller handelsförbindelser och att främja mänskliga rättigheter.

Ricardo Cortés Lastra (S&D), skriftlig. – (ES) En tillräckligt kraftfull internationell närvaro krävs för att kunna bidra till att skapa grundläggande förutsättningar för fred och säkerhet. På så vis kan man öka kapaciteten för landets styrelseskick, förstärka rättsstatens principer, bekämpa korruptionen och se till att de mänskliga rättigheterna respekteras.

När jag talar om styrelseskick menar jag också på lokal och regional nivå, den nivå som ligger närmast medborgarna, och styrelseskick i allmänna mening, vilket omfattar alla aktörer i Afghanistan. För att utveckla landet och dess jordbruk, infrastruktur och kommersiella struktur krävs ett klimat präglat av fred och stabilitet och, framför allt, skydd av medborgarna genom kamp mot straffrihet och den rättsosäkerhet som direkt påverkar dem.

Hur som helst får vi inte bortse från de dagliga, pressande problem som medborgarna ställs inför. Dessa problem är inte begränsade till säkerheten utan avser livsmedel, hälsa och utbildning. Afghanistan kommer att överleva, och det kommer det att göra tack vare det afghanska folkets egen styrka och egna insatser. Men vi måste sträcka dem en hjälpande hand, och framför allt får vi inte dra tillbaka den handen i förtid, när hjälpen behövs som bäst.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Om det finns ett tydligt exempel någonstans i världen på EU:s oförmåga att inta en självständig hållning inför ett problem som skapats av Förenta staterna, så är det den nuvarande olyckliga situationen i Afghanistan: en krossad infrastruktur, flera generationer med minimala chanser att erhålla utbildning, medeltida förhållanden i samband med jämlikhet mellan kvinnor och män och en allmän, total korruption. Tillsammans med en produktion av över 70 procent av världens utbud av opium och ökad aktivitet från terroristgruppernas sida visar detta på ockupationsmaktens totala maktlöshet. De välkända exemplen på orättvisa, till och med mot valda företrädare, tillsammans med den amerikanska förvaltningens olagliga beteende, har skapat en instabil miljö. De ideliga hänvisningarna till bristen på respekt för mänsklig värdighet under sovjetisk ockupation är ömkliga försök att skylla över det kaos och den anarki som råder för närvarande. Med över två miljoner flyktingar i Pakistan och en dåligt bevakad gräns mellan de båda staterna finns det utmärkta förutsättningar för beväpnade grupper att tränga in i de södra och östra delarna av landet. De pashtunska stammarna har sedan länge levat på båda sidor av gränsen och det är svårt i det kaos som för närvarande råder att förstå vem som kommer varifrån. I Europaparlamentets resolution

från 2008 beskrivs denna situation korrekt, men det måste sägas att optimismen är omotiverad. I nuvarande situation är det totalt meningslöst att stärka den militära närvaron och överföra ytterligare ekonomiska resurser och expertteam. Situationen har förvärrats kraftigt under det senaste året och Europeiska kommissionens optimistiska påståenden grundas inte på den aktuella verkligheten i Afghanistan.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Det är oerhört viktigt att vi vidtar åtgärder för att förbättra situationen i Afghanistan. Framför allt är det viktigt att utbilda poliser, militärer, personer som arbetar inom rättskipningen och lärarna, samt att bekämpa produktionen av och handeln med narkotika. Det kommer att göra det möjligt att stabilisera det sociala systemet i Afghanistan. Utan tvekan är det också nödvändigt att förstärka militär- och polisstyrkorna och fördubbla insatserna i områdena som gränsar till Pakistan, för att förhindra flödet av vapen och narkotika mellan de båda länderna. Det kan redan nu vara en bra idé att börja fundera på i vilken riktning den afghanska ekonomin borde utvecklas i framtiden, så att människor kan sluta odla vallmo och handla med opium. Militära och polisiära insatser bör med andra ord åtföljas av civila åtgärder: stöd för att upprätta strukturerna i en afghansk stat och utvecklingsstöd.

10. Vitryssland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om Vitryssland.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Ärade ledamöter! Vitryssland är en inte helt okomplicerad partner för EU. Jag vill börja denna debatt med att förklara varför rådet fattade sitt beslut i november om EU:s förbindelser med Vitryssland. Jag vet att denna fråga är av stort intresse för många ledamöter.

När vi diskuterade detta fokuserade vi på två viktiga aspekter. Å ena sidan ville EU ge den tydliga signalen att vi är missnöjda med bristen på positiv utveckling de senaste månaderna. Å andra sidan vill vi slå fast de följande stegen inom ramen för dialogen med Vitryssland, med målet att uppmuntra Minsk att vidta åtgärder på en rad områden.

Resultatet blev, tycker jag, ett väl avvägt beslut som tar hänsyn till dessa aspekter. Det innehåller tre huvudmoment.

För det första förlänger vi sanktionerna samtidigt som vi suspenderar reserestriktionerna för nästan alla de individer som berörs. Undantag görs för fyra personer som har direkt koppling till politiska försvinnanden och för ordföranden för Vitrysslands centrala valkommission.

För det andra är vi öppna för möjligheten till viseringslättnader och återtaganden mellan EU och Vitryssland.

För det tredje finns det utsikter till ett partnerskaps- och samarbetsavtal mellan EU och Vitryssland. Detta förutsätter naturligtvis en utveckling mot demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer. Kommissionen har ombetts att göra en del förberedande arbete baserat på dessa handlingsplaner, som utvecklats inom ramen för grannskapspolitiken.

I diskussionerna tog vi hänsyn till att situationen i Vitryssland är bättre än för ett och ett halvt år sedan, trots att det har tagits en del steg bakåt. Att en student till exempel avstängdes från universitetet efter att ha deltagit i ett frivilligmöte inom ramen för det östliga partnerskapet är ett mycket allvarligt exempel på detta.

Övergången från ett auktoritärt samhälle till demokrati – och detta kan många ledamöter i denna kammare mycket om – sker gradvis. Det kommer att ta tid för Vitryssland och det kommer att finnas många hinder på vägen. Därför behövs vårt fulla stöd.

Den globala finanskrisen skapar faktiskt möjligheter till inflytande. Vitrysslands ekonomi går helt på knäna och Ryssland är inte längre redo att stå för notan. Inom energisektorn är de låga gaspriserna ett minne blott.

Kan vi då utnyttja denna situation till att uppmuntra till en annan utveckling i Vitryssland? Ja, det finns inte något annat sätt än dialog. Vi måste bidra till att stärka den försiktiga utvecklingen i riktning mot större öppenhet. Vi måste överväga effektiviteten i sanktionspolitiken. Förra årets beslut om att suspendera viseringsrestriktionerna efter att Minsk hade släppt de sista fångarna i augusti 2008 bidrog till vissa framsteg i dialogen.

Användningen av sanktioner är ett viktigt påtryckningsmedel för Europeiska unionen. Samtidigt har kommissionen tagit flera steg som syftar till samarbete med Vitryssland, och landet ingår i det östliga

partnerskapet. Vårt stöd för Vitryssland inom Internationella valutafonden har också varit ett steg i en positiv utveckling.

Detta är förutsättningarna och nu måste vi gå vidare på ett klokt och förnuftigt sätt. Beslutet att förlänga suspensionen av viseringsförbudslistan var en signal om att vi menar allvar med att belöna de positiva steg som tas. Om utvecklingen fortsätter att gå i denna riktning kan vi gå ännu ett steg framåt.

Just nu fokuserar diskussionerna på två möjliga alternativ. Det ena är utvecklingen av ett formellt avtalsförhållande och det andra möjligheten till viseringslättnader och återtagandeavtal. Den ståndpunkt som rådet antog har lagt grunden för mer konkreta funderingar kring dessa frågor.

Ett partnerskaps- och samarbetsavtal skulle kunna innebära att vi formaliserar förhållandet mellan EU och Vitryssland på ett nytt sätt. Detta är ett sätt att förena konditionalitet med våra olika påtryckningsmedel inom ramen för en juridiskt bindande överenskommelse. Genom ett partnerskaps- och samarbetsavtal skulle det också vara möjligt för Vitryssland att fullt ut delta i den bilaterala delen av det östliga partnerskapet.

När det gäller viseringslättnaden så är tanken att den ska rikta sig till vanliga människor, allmänheten, snarare än till ledarskiktet. Det skulle innebära en viktig möjlighet att främja kontakter mellan civilsamhället och medborgarna i Vitryssland och i EU. Detta kan bli en avgörande faktor när det gäller att öppna upp och påverka det vitryska samhället. Det ligger helt i linje med målet för det östliga partnerskapet.

Det finns en koppling mellan viseringslättnader och återtagande. Detta bör inte vara något större problem, för här har det visat sig att Vitryssland kan samarbeta i frågor som rör gränskontroll.

Vitryssland har ett viktigt läge vid EU:s östra gräns. Därför har vi ett intresse av ett Vitryssland som moderniseras, utvecklas och som tar steg mot ett demokratiskt och fritt land. Vikten av att ha demokratiska grannländer är en hörnsten i vår säkerhetsstrategi.

Vi ska arbeta för att våra värderingar som demokrati, marknadsekonomi och respekt för mänskliga rättigheter präglar Vitryssland. Här finns en tydlig parallell med hur vi utvecklar partnerskap med olika länder både i öster och i söder.

Jag vill avsluta med att understryka att vi naturligtvis måste fortsätta att sätta upp tydliga villkor i våra förbindelser med Vitryssland. Landet måste fortsätta att ta steg framåt. President Lukasjenkos repressiva politik måste ersättas av mer demokrati och mer tolerans. Rättsstatens principer måste respekteras. Detta budskap sänds i alla bilaterala kontakter som vi har mellan medlemsstaterna och Vitryssland.

Att vi har en dialog är en förutsättning för att våra krav ska ge resultat. Det är därför vi från rådets sida också har välkomnat de ökade kontakterna för att stärka en demokratisk förändring. Vi kommer att fortsätta att utveckla vårt stöd till demokratiseringen och det civila samhället, som arbetar för reformer och europeisk integration i Vitryssland. Vi är mycket tacksamma för det stora stöd och engagemang som Europaparlamentet visar detta arbete.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman, kära kolleger, rådets ordförande, ärade ledamöter! Det är verkligen ett nöje att diskutera våra mycket viktiga, men samtidigt mycket komplicerade relationer med Vitryssland med er i dag. De är viktiga eftersom Vitryssland ligger vid en korsväg på vår kontinent. De är komplicerade eftersom Vitrysslands egna val inför framtiden, och vad gäller dess förbindelser med EU, fortfarande är oklara. Det återstår fortfarande att se hur de blir, så vi måste fortsätta samarbeta med dem.

Under de senaste två åren har Europeiska unionen gradvis försökt engagera Vitryssland och uppmuntra till fortsatta reformer för att bygga vidare på de synnerligen blygsamma åtgärder som hittills vidtagits. Jag är övertygad om att den mest produktiva strategin gentemot Vitryssland blir en strategi som bygger på pragmatism. Vårt engagemang i det landet måste återspegla positiva steg som tagits av Vitryssland självt, men samtidigt måste vi också visa prov på ett visst mått av flexibilitet.

Vi har tydligt visat att vi vill att Vitryssland intar sin plats som fullvärdig medlem av den europeiska grannskapspolitiken, och att det bilaterala spåret i det östliga partnerskapet kan öppnas för Vitryssland om landet genom långsiktiga åtgärder visar att det önskar ta definitiva steg mot demokratiska reformer.

Samtidigt har vi visat vår goda vilja på ett flertal viktiga områden. Ett antal besök på hög nivå från EU till Vitryssland i år hjälpte till att stärka den politiska diskussionen. Vi påbörjade en dialog om mänskliga rättigheter i juni 2009. Kommissionen deltar i ett växande antal tekniska diskussioner med Vitryssland om frågor av ömsesidigt intresse.

Förra månaden beslutade till exempel rådet (yttre förbindelser) att förlänga de befintliga restriktiva åtgärderna, i första hand viseringsförbudet och frysningen av tillgångar, till oktober 2010 på grund av bristen på betydande framsteg om mänskliga rättigheter och grundläggande friheter.

Men för att uppmuntra till demokratiska framsteg har rådet också förlängt suspensionen av de restriktiva åtgärderna. Och rådet fattade dessutom ytterligare två beslut för att uppmuntra Vitryssland att fortsätta längs reformvägen. Det är verkligen positivt att kommissionen nu kan börja arbeta med frågan att underlätta viseringen, och med en skugghandlingsplan för europeiska grannskapspolitiken, den "gemensamma interimspanen". Dessa åtgärder stimulerar till åtgärder för att demokratisera Vitryssland, något som jag är övertygad om att såväl regeringen som, framför allt, befolkningen kommer att ha full förståelse för.

Den gemensamma interimspanen kommer att arbetas fram med både myndigheter och civilsamhälle i Vitryssland, och jag hoppas att den ska öppna dörren för en djupare dialog med Vitryssland, bland annat om känsliga politiska frågor.

Mina tjänstenheter håller på att utarbeta rekommendationer för att förhandla fram riktlinjer för viseringslättnader och återtagandeavtal. Viseringslättnader är en prioriterad fråga för befolkningen i Vitryssland och jag skulle vilja att fler vitryssar besökte Europeiska unionen, reste fritt, studerade och gjorde affärer. Men i slutändan måste beslutet om förhandlingsriktlinjerna naturligtvis fattas av rådet.

Kommissionen är dessutom beredd att öka avsättningarna för finansiellt stöd till Vitryssland under perioden 2010–2013. Vi har föreslagit ett paket med makrofinansiellt stöd som är värt cirka 200 miljoner euro, som vi är beredda att lägga fram i Europaparlamentet för godkännande. Kommissionen stöder tanken på att Europeiska investeringsbanken ska inkludera Vitryssland i bankens nya mandat. Jag hoppas verkligen att detta ska utvecklas vidare.

Om Vitryssland önskar närma sig EU är det emellertid helt klart att landet måste visa detta i handling. Det måste bli ett slut på att fängsla politiska fångar och på politiskt motiverade förföljelser. En reformering av vallagarna i linje med rekommendationerna från OSSE/ODIHR behövs verkligen. Pressfrihet, yttrande- och mötesfrihet måste tillåtas och bli norm. Europeiska unionen uppmuntrar också Vitryssland att avskaffa eller utlysa ett moratorium för dödsstraffet. Vi kräver förbättrade villkor för de icke-statliga organisationerna, civilsamhället och människorättsaktivister. Alla dessa åtgärder kan spela en roll för att påskynda utvecklingen av ett närmare partnerskap mellan Vitryssland och Europeiska unionen.

Avslutningsvis är alltså vårt erbjudande till Vitryssland tydligt. Europeiska unionen är redo att samarbeta med Minsk och stödja dess politiska och ekonomiska utveckling. Men vi skulle välkomna kraftfulla positiva åtgärder från det vitryska ledarskapet som skulle göra det möjligt för oss att utveckla våra relationer på samma sätt som vi gör med andra östeuropeiska partner om de bara gör sitt.

Jacek Protasiewicz, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Varför har min politiska grupp insisterat på att debatten ska följas av en resolution? Inte enbart för att uttrycka vårt stöd för det beslut som fattats av rådet – för det är ett klokt beslut och ett korrekt beslut och jag stöder båda era argument – utan det viktigaste skälet är det ökade förtryck som har förekommit i Vitryssland nyligen. I resolutionen kommer det att hänvisas till alla dessa fall och om något överges när resolutionen utarbetas kan ni vara säkra på att det kommer att läggas fram som ett ändringsförslag, antingen av PPE skriftligen eller av mig muntligen i morgon.

Det finns en annan fråga som har avslöjats av medierna så sent som i dag, nämligen ett nytt lagförslag som utarbetats av Alexander Lukasjenko och som är avsett att totalt kontrollera Internet, på samma sätt som i Kina eller till och med i Nordkorea. Jag tycker att vi också borde nämna det.

Varför händer allt detta i Vitryssland? Min privata uppfattning är att detta delvis beror på de illa genomtänkta – låt mig säga okloka – besöken av premiärminister Silvio Berlusconi, som träffade Alexander Lukasjenko och hyllade honom som en demokratiskt vald ledare, men som inte hade tid att träffa oppositionen, och strax dessförinnan besöket hos Litauens president som hade bjudit in Lukasjenko till Litauen, på ett ganska ogenomtänkt vis, skulle jag vilja påstå.

Låt mig slutligen hänvisa till morgonens tal av Sergej Kovalev som citerade Sacharov och sade att Väst måste ge stöd och utöva påtryckningar. Det är detta det handlar om. Vi bör stödja ett fördjupat samarbete med Vitryssland, men vi ska också trycka på för konkreta framsteg av de vitryska myndigheterna inom mänskliga rättigheter, demokrati och frihet.

Kristian Vigenin, för S&D-gruppen. – (BG) Fru minister, fru kommissionsledamot! Jag kan bara instämma i bedömningen att Vitryssland är en svår partner för Europeiska unionen.

Vi kan emellertid inte stödja den strategi som kommissionen och rådet antog för Vitryssland under förra året. Den strategin, som bygger på att man gradvis öppnar dörren för Vitryssland, under förutsättning att myndigheterna i Vitryssland fattar lämpliga beslut, verkar inte vara det bästa sättet att gradvis förvandla detta land till ett demokratiskt land i vår mening, eller åtminstone se till så det kommer så nära vår uppfattning om ett demokratiskt land som möjligt.

Vi vill se lite mer substans i de åtgärder som vidtas av Europeiska kommissionen och rådet, samt en tydligare inriktning på de faktiska medborgarna i Vitryssland, för det är enda sättet att få medborgarna själva att samlas bakom den sak som vi försöker främja där i dialog med de vitryska myndigheterna, nämligen demokratisering, öppenhet och genomförandet av fria och demokratiska val. Det är otänkbart att denna process inte ska kunna genomföras i något av länderna i dagens Europa.

De problem vi har i samband med det östliga partnerskapet är även kopplade till denna fråga. Ni är medvetna om att Europaparlamentet inte stöder officiella relationer med det vitryska parlamentet, eftersom vi anser att parlamentsledamöterna i Vitryssland inte har valts i rättvisa och demokratiska val, vilket innebär att det parlamentet inte kan bli vår officiella partner.

En annan fråga i samband med detta är det nära förestående inrättandet av en parlamentarisk församling för det östliga partnerskapet, som står inför vissa problem. Vår strategi kommer emellertid att bli att försöka driva en gemensam strategi i samarbete med kommissionen och rådet så att vi är redo även på parlamentarisk nivå att vidta lämpliga åtgärder för Vitryssland, om vitrysarna, å sin sida, genomför sina åtgärder och uppfyller de krav vi ställer på dem.

Jag vill därför uppmana Europaparlamentet, Europeiska kommissionen och rådet att samordna sina åtgärder för att undvika fristående insatser som premiärminister Berlusconi, som skadar vår gemensamma sak och ytterligare uppmuntrar Lukasjenko. Detta måste undvikas.

Ivars Godmanis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill lägga fram ytterligare ett förslag, eftersom relationerna mellan Europaparlamentet och myndigheterna verkligen är frostiga, men vi har vissa kontakter med oppositionen. Mitt förslag är att vi anordnar en konferens i Lettland eller någon annanstans, med deltagare från myndigheterna och från oppositionen. Konferensen skulle i första hand ha som tema energi, säkerhet, ekonomi och transiteringsproblem, som är mycket viktiga för Vitryssland och även för EU. För det andra: viseringsfrågor, grannskapsfrågor rörande medborgare. För det tredje: problemen med den demokratiska situationen, partiproblem och mänskliga rättigheter. Och för det fjärde: Vitrysslands verkliga ståndpunkt, hur de ser på det östliga partnerskapet i en nära framtid. Jag tror att detta är ett av de sätt på vilket vi kan tina upp de frusna relationer som vi faktiskt har. Det måste vara en dubbelriktad väg, för med en enkelriktad väg kommer vi inte att lyckas.

Werner Schulz, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För omkring två veckor sedan blev den italienska premiärministern den första regeringschefen från Väst som besökte Vitryssland på många år. Han hyllade president Lukasjenkos arbete och politik och hävdade att det höga valdeltagandet var ett uttryck för den stora beundran och kärlek som folket kände för sin president. Tyvärr glömde han att besöka oppositionen, något som annars är kutym. Reaktionen blev inte att man erkände att vissa steg hade tagits i riktning mot en liberalisering i Vitryssland. Istället blev attityden mot oppositionen mindre tolerant. Resultatet blev förtryck och det förekom knuffar, handgemäng och sådant.

Detta är också en av anledningarna till att vi har lagt fram denna resolution i dag. Vi vill göra klart vilka tendenser och vilka strategier för civilsamhället vi stöder och klarlägga att vi bara kommer att kunna tala om ett partnerskap – något som naturligtvis hittills legat på is – när vi väl kan fortsätta en människorättsdialog med Vitryssland. Det betyder yttrandefrihet, frihet för oppositionen att verka, att man tillåter oppositionspartier etc. Vi tycker att detta är viktigt och att det måste bli avgörande för vårt partnerskap i framtiden. Vi hoppas att Europeiska unionen ska hitta en gemensam linje här och att även den framtida höga representanten ska satsa helhjärtat på att främja detta.

Valdemar Tomaševski, för ECR-gruppen. – (LT) Herr talman! Vitryssland, ett centraleuropeiskt land, är den historiska vaggan för storhertigdömet Litauen. Storhertigdömet försvarade västvärldens värderingar på dess nordöstra utkant. Därför är det bra att rådets slutsatser av den 17 november i år ger oss nya tillfällen till dialog, samt ett ökat samarbete mellan Europeiska unionen och Vitryssland.

Men vi måste gå från ord och gester till något konkret. Låt oss börja med relationerna mellan människor. De måste stärkas genom att man inkluderar Vitryssland i processer på europeisk och regional nivå. Jag vill uppmana kommissionen att skyndsamt utarbeta rekommendationer till direktiv om att förenkla vissa rutiner

och om ett komplett avskaffande av viseringssystemet inom den 50 km långa gränzonen. Människorna i Central- och Östeuropa måste ha rätt och möjligheter att röra sig fritt till båda sidor.

Jiří Maštálka, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Jag har noggrant läst igenom resolutionsförslagen om den fråga vi diskuterar och jag har med stort intresse lyssnat på diskussionen. Det verkar som om de flesta av de förslag som lagts fram försöker skapa positiva förändringar i de hittills ganska kyliga relationerna mellan EU och Vitryssland. Jag ser det östliga partnerskapet som ett bra tillfälle att göra viktiga förbättringar av våra relationer. Jag vill för det första understryka att inom den ekonomiska sfären dominerar en pragmatisk strategi, men det kan inte bara vara en ensidig process. EU måste också öppna upp för vitryska varor och tjänster. För det andra är det enligt min mening viktigt att snabbt frisläppa de finansiella resurserna för Vitryssland inom ramen för det östliga partnerskapet. För det tredje skulle en dialog kunna stödjas genom en uppmjukning av EU:s viseringsspolicy. För det fjärde bör vi ge mer stöd åt miljökomponenten i vårt samarbete. Vi vet alla att Vitryssland drabbades av Tjernobylnkatastrofen och vårt stöd kommer att bli mer än välkommet. Även om jag inser Vitrysslands historiska och politiska förutsättningar tror jag verkligen att tiden nu är inne för Vitryssland att ansluta sig till de länder som har avskaffat dödsstraffet.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som ett svar till föregående talare vill jag upprepa stats- och regeringschefernas rätt att besöka regeringar i eller utanför Europa, förutsatt att det överensstämmer med rådets önsknings. Därför finner jag denna förebyggande censur av den italienske premiärministern väldigt irriterande.

Hursomhelst, för att återvända till den aktuella frågan om att underteckna det östliga partnerskapet, har Vitryssland visat sin vilja att göra gemensam sak med EU på vägen mot ekonomisk utveckling och reform. Kommissionen har erkänt vissa framsteg som gjorts i Vitryssland, som t.ex. frisläppandet av politiska fångar, reformen av valreglerna och möjligheten för vissa oppositionella tidningar att få spridning, om än under statlig kontroll. Detta innebär inte en fullständig demokrati men det är absolut en förbättring från tidigare.

Europeiska unionen står därför inför valet att uppmuntra reformer med hjälp av dialog inom det östliga partnerskapet och i den parlamentariska församlingen Euronest och samtidigt behålla en vaksam strategi gentemot de uppnådda resultaten och de åtgärder som vidtagits. Därför håller jag med om att Kristian Vigenin bör få i uppgift att uppnå ett avtal med Minsk gällande en tillfredsställande representation i den parlamentariska församlingen Euronest som inte begränsas till enbart civilsamhället utan även inkluderar ledamöter från det vitryska parlamentet.

Det skulle göra det möjligt för oss att skapa en dialog med de politiska beslutsfattarna om exempelvis mänskliga rättigheter och upprätta en kommunikationskanal med regeringen om att stödja reformprocessen. De skulle då inte ha någon ursäkt för att de inte svarat eller för att de gett oss otillfredsställande svar.

Peter Šťastný (PPE). – (SK) Vitryssland förtjänar mer uppmärksamhet både från EU och från Europaparlamentet. Jag godkänner definitivt vårt erbjudande om en hjälpande hand så länge som svaret från den andra sidan är specifikt mätbart och lämpligt. Vi måste dock vara principfasta i våra krav. Vinnarna blir demokratin, de goda förbindelserna mellan EU och Vitryssland och definitivt Vitrysslands medborgare.

Jag välkomnar därför inbjudan till Vitryssland om att ansluta sig till den gemensamma parlamentariska församlingen Euronest med det tydliga kravet på ett 5+5-format för företrädare och som har ett starkt stöd av Europaparlamentet. Å andra sidan är det tydliga åsidosättandet av principer i samband med officiella besök av EU-medlemsstaternas representanter beklagligt. En sådan princip som måste beaktas vid ett officiellt besök i Vitryssland är ett möte med oppositionen. Det är just den principen som så uppenbarligen åsidosattes när en ledare av en inflytelserik EU-medlemsstat struntade i ett sådant möte. Denna typ av beteende skadar vårt arbete och EU:s och våra institutioners goda anseende och hjälper definitivt inte till att stärka demokratin i Vitryssland.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Under sex år i Europaparlamentet har jag hävdat och fortsätter att hävda att Europeiska unionen kommer att göra mest nytta för Vitrysslands medborgare och EU, särskilt för dem som lever i grannländerna, inte genom att genomföra sanktioner eller restriktioner utan genom att öppna för ett så brett samarbete mellan folk som möjligt, särskilt bland de yngre, och för tätare kontakter inom näringsliv, kultur, vetenskap och andra områden.

Det är väldigt bra att Bryssel för andra året i rad pragmatiskt strävar efter en förändring genom att närma sig Vitryssland och dess invånare. Den strategin har förvisso ännu inte uppvisat alla de förväntade goda resultaten, men att återgå till det som var tidigare skulle verkligen vara fel. Därför stöder jag rådets och kommissionens åtgärder, i synnerhet utsikterna till en handlingsplan för Vitryssland.

När de nya EU-medlemsstaterna anslöt sig till Schengenvärdet för två år sedan, förflyttades symboliskt resterna av Berlinmuren öster ut. Tidigare kunde invånare i Litauen, Lettland, Polen och Vitryssland, ofta rörde det sig om släktingar, resa till varandra utan att betala någon skatt, nu måste vitryska medborgare betala nästan hälften av sin månadslön för ett Schengenvisum. Sådana byråkratiska och ekonomiska murar måste rivas så fort som möjligt. Å andra sidan kastar Minsk åtgärder för att försena avtalet med Litauen och andra stater om en förenklad gränsövergång för invånare ett skuggans tvivel över myndigheternas välvilja.

Enligt undersökningar är cirka 30 procent av invånarna i Vitryssland för bättre förbindelser med Europeiska unionen medan 28 procent av invånarna skulle vilja ha bättre förbindelser med Ryssland. Detta behöver inte vara en motsägelse. Europeiska unionen har inte som mål att slita Vitryssland från Ryssland eller att göra dem till fiender. Det är inte väst som behöver reformer utan det är vitryssarna själva.

Den dynamiska ekonomiska moderniseringen och deltagandet i den östliga partnerskapsstrategin kan mycket väl bidra till detta.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Herr talman! När jag lyssnar på debatten får jag intrycket av att vi talar för lite om själva huvudfrågan, nämligen fria val i Vitryssland. Vi bör alltid uppmärksamma detta. Som ledamöter av Europaparlamentet utsedda genom demokratiska val i våra länder kan vi inte ignorera denna viktiga fråga.

Jag är övertygad om att det i både oppositionens och regeringens läger finns många personer som väntar på att vi ska tala om fria val. De väntar också på denna signal. Jag vet detta av egen erfarenhet. De förtjänar ett klart och tydligt svar. Vi kämpar för att Vitryssland ska få hålla fria demokratiska val och för att Vitryssland ska bli en fri partner till Europa. I går lyckades vi få en försäkran från Benita Ferrero-Waldner om Sarkozyplanen, vilket jag tackar henne för.

I dag har jag en annan idé. Jag vill att Benita Ferrero-Waldner ger oss en tydlig försäkran om att så länge det inte förekommer fria val i Vitryssland kommer det inte heller att finnas några politiska kontakter med landet inom de områden som hon ansvarar för, förutom för oppositionen, som inte kommer att utestängas på detta sätt. Vill ni vara vänlig och göra detta uttalande offentligt. Vi skulle vara väldigt tacksamma. Det skulle bli som en julkapp för oss.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Herr talman! I början av året, onsdagen den 14 januari för att vara exakt, hade jag äran att få delta i en debatt i denna kammare om Vitryssland, där kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner också var närvarande. I slutet av parlamentsåret är det naturligt att blicka tillbaka och se om det skett några betydande förändringar i förbindelserna mellan EU och Vitryssland och enligt vad jag kan se har 2009 karaktäriserats av status quo mellan Minsk och Bryssel. Vilka slutsatser ska EU-institutionerna dra av detta? För det första återstår faran med att president Lukasjenkos regim i Vitryssland helt enkelt fortsätter att tveka mellan Moskva och Bryssel, eller mellan låtsad integration med Ryssland och låtsat närmande till Europeiska unionen. Å ena sidan har vi Europas ekonomiska attraktionskraft och å andra sidan den vitryska politiska elitens önskan om att stärka sin makt. De senaste förändringarna på den högsta politiska nivån i Minsk pekar mot en hårdare linje.

Europeiska unionen bör också använda en balanserad strategi för att utnyttja möjligheten att skapa en gradvis förändring i mentaliteten hos befolkningen och på elitnivå, en möjlighet som uppstår från dialogen och samarbetsstrukturerna som nu upprättats, kombinerat med den globala ekonomiska krisen, som också driver Lukasjenkos regering till handling.

I korthet behöver samtliga EU-institutioner ta kontakt med samtliga vitryska målgrupper i detta syfte, inklusive de statliga myndigheterna, de oppositionella krafterna, civilsamhället och även civilbefolkningen. Naturligtvis kommer även Europaparlamentet att söka etablera kontakt med det vitryska parlamentet.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Experimentet med en upptining av förbindelserna mellan EU och Vitryssland fortsätter att ge tvetydiga resultat. Politiska påtryckningar från Europeiska unionen är därför ett grundläggande villkor för att upprätthålla den väldigt svagt markerade riktningförändringen från Minsk sida. Öppnandet av kommunikationskanaler med myndigheterna måste gå hand i hand med förkastandet av det odemokratiska parlamentet i Minsk. Vi måste också noga se till så att fria vitryssare inte känner sig avvisade, därför var det tanklöst och extremt oansvarigt att inte träffa representanter från oppositionen.

Minsk måste inse att vår politik har ett mål – demokrati i Vitryssland. Politiska förändringar kommer endast att vara möjliga när vi kan garantera att vitryssare har tillgång till oberoende information. Ett projekt som i dag kräver vårt stöd är i synnerhet TV-stationen Belsat, som under två år har sänt den enda vitryssspråkiga

tv-kanalen med ocensurerad information om situationen i landet och som åtnjuter ett växande intresse bland vitryssar.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman, fru Malmström, herr kommissionsledamot! Det gläder mig särskilt att Benita Ferrero-Waldner, i egenskap av kommissionsledamot, alltid har stött demokratin och marknadsekonomi och alltid har satt upp nya standarder i detta avseende för Vitryssland. För detta vill jag uppriktigt tacka henne för hennes arbete som kommissionsledamot med ansvar för yttre förbindelser och grannskapspolitiken och önska henne all lycka i framtiden.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Herr talman! Vi befinner oss i en splittrad situation i våra kontakter med Vitryssland. Europeiska ledare talar med presidenten och med den vitryska regeringen som representerar Vitrysslands parlament och politiska system. Det är bra. Vi vill dock inte prata med ett parlament som återkom efter ett val som sköttes mycket dåligt och som varken var fritt eller insynsvänligt, eftersom vi har våra principer. Denna splittring måste någon gång få ett slut och detta bör tydligt sägas.

Det definitiva ögonblicket för oss att förklara vår politik gentemot Vitryssland kommer vid nästa års lokalval. Antingen kommer de att hållas i enlighet med standarder som vi kan godta och som kommer att visa på en större öppenhet, eller så kommer de att hållas på detta sätt och vi kommer i stället att behöva sluta tänka helt på öppenhet från Vitrysslands sida, eftersom det kommer att vara uppenbart att president Lukasjenko vet vad han vill, samtidigt som vi inte riktigt vet vad vi vill.

När det gäller Silvio Berlusconi så har han avslöjat en hel del om sig själv. Om Lukasjenkos styre är hans idé om ett idealiskt ledarskap innebär det att det är en typ av ledarskap som imponerar på honom. I så fall kan vi inte göra annat än lägga armarna i kors och uttrycka vår besvikelse över att en sådan ledare finns bland EU-medlemsstaternas 27 ledare.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Jag har följt Vitryssland länge och jag anser att det är viktigt att EU fortsätter att engagera sig i Vitryssland, som är ett medelstort europeiskt land och som håller på att bli alltmer isolerat och vända sig alltmer inåt som ett slags europeiskt Kuba. President Lukasjenko, som väsentligen är en *Homo sovieticus*, förstår ändå helt och hållet vilken makt politiken kan ge och därför behöver vi ha en förnuftig handelskontakt och politisk kontakt samt förbindelse mellan EU och Vitryssland. Därför håller jag med om att de riktade sanktionerna så småningom kommer att behöva hävas och ett avtal om partnerskap och samarbete eventuellt måste eventuellt ratificeras.

Efter flera års isolering av Vitryssland från EU:s sida håller jag nu med om att en pragmatisk strategi med piska och morot är det enda rätta. Vi måste underlätta kontakterna med det vitryska civilsamhället och få billigare viseringsrutiner samt bevilja Vitryssland observatörsstatus i den parlamentariska församlingen Euronest, liksom tillträde till programmen i det östliga partnerskapet.

Vi har bjudit på en generös start och jag uppmanar nu Minsk att möta oss halvvägs genom att förbättra respekten för de mänskliga rättigheterna och landets demokratiska rykte.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Europeiska unionens politik gentemot Vitryssland är verkligen ett exempel på en förnuftig grannskapspolitik. Vi bör tacka den avgående kommissionsledamoten, Benita Ferrero-Waldner, för hennes arbete i detta avseende.

Reformprocessen och även demokratiseringen i Vitryssland bör absolut stödjas av Europeiska unionen. Europeiska unionen och dess medlemsstater bör dock inte vara så arroganta att de tror att deras egna demokratiska standarder bör tjäna som exempel för resten av världen.

En sak är säker när det gäller förbindelsen med Vitryssland: om vi vill att vår förbindelse med Ryssland ska blomstra kommer vi också att någonstans behöva respektera Kremls historiska och geopolitiska intressen. Det är förmodligen den känsligaste frågan för EU:s politik gentemot Vitryssland.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Det har talats här om behovet av ungdomsutbyte och kulturellt utbyte mellan Europeiska unionen och Vitryssland. Jag är rädd för att det kommer att bli väldigt svårt. Den 3 december fick Tatiana Szpućko, talesperson för den oppositionella organisationen Young Front, sitt namn struket från listan över studenter inskrivna vid den juridiska fakulteten vid Vitrysslands statliga universitet. Varför togs hennes namn bort? För att hon deltog i ett forum om östligt partnerskap i Bryssel. Universitetets ledning ansåg att hon hade åkt utan deras tillstånd och av det skälet kastades hon ut från universitetet.

Kanske är det inte så farligt för en kvinna i Vitryssland men för män som kastas ut från universitetet i Vitryssland kan resultaten bli smärtsammare, eftersom militärtjänsten där används som ett straff, som ett

alternativ till fängelse. Det finns unga soldater, som t.ex. Franek Wieczorka, ledare för ungdomsorganisationen Vitryska ungdomsfronten, och Ivan Szyła, även han från samma organisation, som bestraffades under sin militärtjänstgöring genom att förbjudas tillgång till information. Vi måste kämpa mot detta och stödja dem som bestraffas på detta sätt.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Herr talman, herr kommissionsledamot, ärade ledamöter! Jag anser att det är mycket värdefullt att vi har ett sådant starkt stöd bland samtliga EU:s institutioner för strategin om Vitryssland.

Det är sannerligen en väldigt svår partner, men det är vår granne, ett land med vilket vi delar våra gränser. Vissa länder här har nära och historiska förbindelser med den vitryska befolkningen, så vi måste göra vårt yttersta för att stödja utvecklingen mot demokrati, mänskliga rättigheter, rättsstatsprincipen och marknadsekonomi.

Vi är särskilt bekymrade över vissa bakslag nyligen, t.ex. den unga studenten som relegerades. Det svenska ordförandeskapet har reagerat mycket bestämt mot Minsk och även utfärdat flera uttalanden. Det är självklart något som vi beklagar och som inte ska behöva ske.

Vi har haft flera kontakter med civilsamhället i år. För bara några veckor sedan hölls en konferens i Bryssel med representanter från civilsamhället. Jag träffade personligen representanter från oppositionen för några veckor sedan i Stockholm och det sker ständiga försök att knyta kontakter med civilsamhället och oppositionen. De är svaga men de finns där och de behöver vårt stöd och det stödet kommer att fortsätta finnas.

Jag anser att Ivars Godmanis idé till konferenstema är väldigt intressant. Det förtjänar verkligen att utforskas för att se om vi kan göra några framsteg.

Denna dubbla strategi gentemot Vitryssland – ”moroten och piskan”, som jag tror Charles Tannock kallade den för – är förhoppningsvis den som kommer att lyckas. Den visar att vi verkligen är engagerade, att vi sträcker ut en hand. Vi kan visa Lukasjenko och den vitryska regimen att om de arbetar för demokrati, om de rör sig mot att respektera internationella värden, så finns det en annan väg för dem. Det finns en väg mot europeisk integration; det finns en väg till engagemang med Europeiska unionen, förenkling av visum och en fördjupning av det östliga partnerskapet.

Nu är det upp till dem att svara. Vi har sträckt ut vår hand och med det helhjärtade stödet från samtliga EU-institutioner hoppas vi att Minsk tar chansen, eftersom både Minsk och det vitryska folket har så mycket att vinna på det.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Sammanfattningsvis vill jag betona att jag fann – och jag talar även för Benita Ferrero-Waldner självklart – våra diskussioner i dag väldigt uppriktiga och extremt givande. Jag vill tacka er för en konstruktiv och framåtblickande debatt.

Europeiska unionen är i princip redo att samarbeta med Minsk och stödja de politiska och ekonomiska reformerna som det finns ett brådskande behov av. Skulle det tas betydande steg från det vitryska ledarskapets sida i fråga om demokratisering är EU berett att räkna Vitryssland som en fullvärdig medlem av det östliga partnerskapet. Under tiden kommer EU att uppmana Vitryssland att ta ytterligare oåterkalleliga steg mot demokratiska standarder, utan vilka vår förbindelse inte kan utvecklas till sin fulla potential. Jag hoppas innerligt att vi under 2010 kommer att befinna oss i en position där vi kan engagera oss gradvis och på ett intelligent sätt i Vitryssland och erbjuda det vitryska folket en vision och påtagliga fördelar med en nära förbindelse med Europeiska unionen.

Europeiska unionen förväntar sig att Vitryssland ska vidta en rad åtgärder på området demokratiska reformer i syfte att närma sig Europeiska unionen och tillsammans hjälpa till att utvidga området för fred, stabilitet och välstånd som gäller i samtliga sex länder i det östliga partnerskapet, liksom Ryssland, EU:s strategiska partner.

Det finns fem kraftfulla och oåterkalleliga åtgärder som vi förväntar oss att Vitryssland ska vidta.

För det första se till att inte redan genomförda åtgärder dras tillbaka när det gäller politiska fångar och politiskt motiverade straffrättsliga åtgärder. För det andra genomföra en omfattande reform av vallagstiftningen i linje med OSSE:s och ODIHR:s rekommendationer. För det tredje inleda en liberalisering av medierna, försvara yttrandefriheten och mötesfriheten. För det fjärde förbättra med hjälp av reglerande och lagstiftande

åtgärder arbetsförhållandena för icke-statliga organisationer. För det femte avskaffa eller införa ett moratorium för dödsstraffet.

En viktig handling för att visa Vitrysslands åtagande om gemensamma värderingar skulle vara det omedelbara införandet av ett moratorium för dödsstraffet och därefter avskaffa det som ett viktigt steg i riktning mot ett medlemskap i Europarådet. I sina slutsatser för november uppmanade rådet Vitryssland att införa ett moratorium för dödsstraffet. Dessutom har kommissionen utfört kommunikationsåtgärder till följd av den tionde internationella dagen mot dödsstraff.

Vad kan Europeiska unionen göra för Vitryssland? Vad finns det att erbjuda? Kommissionen anser att den mest produktiva strategin för Vitryssland är en strategi baserad på pragmatism. Ett progressivt engagemang från Europeiska unionens sida i Vitryssland måste återspegla de positiva åtgärder som Vitryssland själva vidtar, men vi måste också visa att vi är flexibla. Slutsatserna från rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) av november 2009 ger Europeiska unionen tillåtelse att erbjuda stimulansåtgärder för Vitryssland när det gäller de steg som vi vill att de ska ta, samtidigt som vi fortsätter att vara trogna våra principer. Detta är vad jag menar med pragmatism.

Vårt budskap till Vitryssland är tydligt. För det första är EU redo för ett nära samarbete med Minsk och att stödja dess politiska och ekonomiska utveckling och, skulle det tas viktiga positiva steg från den vitryska ledningens sida är vi beredda att välkomna Vitryssland som en fullvärdig medlem av det östliga partnerskapet. Detta skulle medföra en utveckling av vår förbindelse med hjälp av det östliga partnerskapets bilaterala spår, lanseringen av en omfattande politisk och ekonomisk dialog, liksom ett fördjupat sektorspecifikt samarbete.

Under tiden bjöds Vitryssland in i maj 2009 att ansluta sig till den multilaterala dimensionen i det östliga partnerskapet. Landet deltar på ett konstruktivt sätt på vice statsministernivå i de fyra multilaterala forumen – demokrati och förvaltning, ekonomisk integration, energisäkerhet och direkta personkontakter.

För det andra förväntar vi oss att Vitryssland ska ta oåterkalleliga steg mot demokratiska standarder, utan vilka vår förbindelse inte kan utvecklas till sin fulla potential.

För det tredje är frånvaron av ett avtal om partnerskap och samarbete inte enbart en förlust för Vitryssland utan det tar ifrån oss en rättslig grund för strukturer som t.ex. en formell dialog om de mänskliga rättigheterna och behandlingen av handelsfrågor och transitfrågor för energi. I kommissionen anser vi fortfarande att ratificeringen av avtalet om partnerskap och samarbete kommer att vara ett användbart steg framåt, men självklart kommer vi att fortsätta använda oss av det för att uppmuntra till ytterligare åtgärder från Vitrysslands sida.

Till sist har kommissionen börjat arbeta med genomförandet av slutsatserna från rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) av november 2009 och kommer att återkomma så fort som möjligt till EU:s ministermöte med förslag.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Jag har mottagit sju resolutionsförslag⁽¹⁾ som ingetts i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 17 december 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Demokratiska värderingar och respekt för de mänskliga rättigheterna och individuella friheter utgör själva fundamentet på vilket Europeiska unionen har byggts. Eftersom vårt grundläggande mål är att hjälpa grannländerna att bli demokratiska och Vitryssland är ett av de sista länderna i Europa med en diktaturregim anser jag att vi ska ställa väldigt tydliga och stränga politiska krav på Vitryssland innan någon politisk kontakt upprättas. Vitryssland har utfört vissa reformer men de bleknar i betydelse i relation till de problem som finns, särskilt när det gäller respekt för de mänskliga rättigheterna, tryckfrihet och yttrandefrihet. Stöd måste ges till de aktivister som kämpar för respekt för de mänskliga rättigheterna och individuella friheterna. Jag stöder idén om att etablera kontakter med oppositionen och jag är särskilt för individuella kontakter mellan medborgare från EU och Vitryssland. Som ett resultat av detta kommer medborgarna från Vitryssland kunna tala fritt med folk som delar demokratiska värderingar. Detta skulle bidra till utvecklingen av civilsamhället och förenkla demokratiseringsprocessen, som skulle

⁽¹⁾ Se protokollet.

vinna populärt stöd och inledas av folket själva. Detta är det enda sättet som en sund demokrati kan skapas där allas rättigheter respekteras. Därför behöver användningen av sanktioner som ett medel för att utöva påtryckningar kombineras med underlättandet av kontakter mellan medborgare från Europeiska unionen och Vitryssland.

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Jag vill välkomna Vitrysslands konstruktiva engagemang i processen med det östliga partnerskapet, liksom det faktum att en människorättsdialog har inletts mellan EU och Vitryssland. Under det gångna året har positiva processer inletts i landet med frisläppandet av politiska fångar, men vi ser nu att den processen har avstannat helt. Detta på grund av problem med registreringen av politiska partier och tillstånden för oberoende media och det civila samhällets organisationer. Som ett resultat blev Europeiska unionen förpliktigad att utvidga sina reserestriktioner. Jag hoppas verkligen att Vitryssland kommer att fortsätta den positiva förändring som påbörjades förra året och därmed även ge Europeiska unionen möjlighet att svara positivt. Fram till dess anser jag att det också är viktigt att beakta om vi kan göra framsteg inom området förenklat viseringsförfarande, eftersom mänskliga kontakter kan bidra stort till ett öppnare politiskt klimat liksom för demokratiseringsprocessen.

Bogusław Sonik (PPE), skriftlig. – (PL) När vi diskuterar respekten för de mänskliga rättigheterna i Vitryssland och beslutet från medlemsstater om att utöka sanktionerna gentemot vissa representanter i den vitryska regimen fram till oktober 2010, bör det sägas att situationen i Vitryssland gradvis håller på att förändras.

Resultatet från det Europeiska rådets möte av den 17 november 2009 visar att nya möjligheter till dialog och ökat samarbete mellan Europeiska unionen och Vitryssland har framkommit. För att uppmuntra myndigheterna i Vitryssland att utföra reformer beslutade medlemsstaterna att tillfälligt häva sanktionerna om fri rörlighet som hade gällt för högt uppsatta representanter hos de vitryska myndigheterna. Europeiska kommissionen förbereder ett direktiv för att underlätta för vitryska medborgare att få EU-visum och ett återtagandeavtal.

Vi får dock inte glömma att mänskliga rättigheter fortfarande kränks i Vitryssland och att de lovande och positiva steg som tagits sedan oktober 2008, som t.ex. frisläppandet av de flesta politiska fångarna och distribueringstillstånd för två oberoende tidningar, fortfarande inte är tillräckligt. Ett flagrant exempel på kränkningen av de mänskliga rättigheterna är den fortsatta tillämpningen av dödsstraff. Vitryssland är det enda europeiska land som fortfarande tillämpar dödsstraff och under de senaste månaderna har ytterligare dödsstraff verkställts.

Därför ska vi ställa följande krav på beslutsfattarna i Vitryssland: att de åtminstone respekterar de mänskliga rättigheterna, inklusive införandet av ett moratorium för verkställande av dödsstraff, förändringar av vallagstiftningen och att de garanterar yttrandefrihet och mediernas frihet.

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

11. Våldet i Demokratiska republiken Kongo (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om våldet i Demokratiska republiken Kongo.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Ordförandeskapet sätter stort värde på att tillsammans med Europaparlamentet få diskutera det mycket problematiska läget i Demokratiska republiken Kongo. Kränkningar av mänskliga rättigheter, och inte minst det ökade sexuella och könsrelaterade våldet är oerhört problematiskt. Det är hög tid att diskutera läget i landet, inte minst mot bakgrund av den nyligen framtagna FN-rapporten. I rapporten från FN:s expertgrupp betonas att flera väpnade grupper som verkar i landet stöds av ett välorganiserat nätverk, som delvis är baserat inom Europeiska unionen.

Jag behöver inte påminna er om EU:s mycket långvariga engagemang i Demokratiska republiken Kongo och hela regionen vid de stora sjöarna. EU har under lång tid försökt skapa fred och stabilitet i landet. Det är viktigt att det här engagemanget fortsätter, både politiskt och i utvecklingssammanhang. Jag är säker på att kommissionen kommer att tala mer om detta.

Vårt stöd kommer till uttryck på bland annat på att EU:s första särskilda representant utnämndes redan 1994 för att verka i regionen. Såväl militära som civila ESFP-instrument har satts in. Vi har haft Operation Artemis i Ituriprovinserna, den överbryggande styrkan genom Euforoperationen inför valen 2006 och Eusec RD Congo

för reform av försvaret och Eupol RD Congo för reform av polisen. Med allt detta i bakgrunden finns det dåliga men också några goda tecken på utveckling. De diplomatiska förbindelserna mellan Demokratiska republiken Kongo och Rwanda har återupptagits. Det är välkommet. Med de flesta väpnade grupper i den östra delen av landet undertecknades 2008 och 2009 fredsavtal som ska genomföras.

Läget är på många sätt instabilt. Många väpnade grupper i öst håller på att integreras i armén, och integrationsarbetet präglas av ovisshet. Militära operationer fortsätter mot andra väpnade grupper, bland annat FDLR och Herrens befrielsearmé. De är direkt ansvariga för civila offer och ett enormt mänskligt lidande. Samtidigt så återuppstår väpnade grupper i andra delar av landet. Den östra delen av landet förblir ett område med kränkningar av internationell rätt och mänskliga rättigheter. Där sker omfattande mord, våldtäkter och sexuellt våld. Dessa brott sprids i en alarmerande skala i hela landet, trots att president Kabila har slagit fast en "nolltoleranspolicy".

Den olagliga exploateringen av naturresurser är ett annat stort problem. Det är viktigt att landets rika mineralförekomster inordnas under nationell legitim kontroll, både som en källa till välbehövliga intäkter för staten och för att strypa det ekonomiska stödet till olagliga väpnade grupper. Rådet är också oroat över arbetet med att förbereda och anordna de planerade lokalvalen. Ledningsproblem, bristande insyn och kränkningar av medborgerliga och politiska rättigheter utgör allvarliga hinder mot demokratiseringsprocessen.

I och med att det finns många stora problem som fortfarande ger anledning till djup oro har rådet intagit en tuff hållning, i fråga om de allvarliga brotten mot internationell rätt och mänskliga rättigheter i Nordkivu och Sydkivu. Rådet har i sina slutsatser den senaste tiden fördömt dessa handlingar och betonat att Demokratiska republiken Kongos regering utan undantag måste se till att de ansvariga ställs inför rätta.

EU är fast beslutet att fortsätta att bidra till att skapa fred, stabilitet och utveckling för landets befolkning. I det här sammanhanget är en reform av säkerhetssektorn avgörande för landets stabilisering. Alla aktörer inom denna sektor, även de kongolesiska myndigheterna, måste sträva efter att gemensamma intressen för en reform av säkerhetssektorn verkligen hålls samman. Vi måste också främja fortsatta och konkreta förbättringar av de regionala förbindelserna genom fastare politiska och ekonomiska partnerskap mellan länderna i regionen.

Jag kan försäkra er om att rådet och Europeiska unionen står fast vid sitt åtagande gentemot Demokratiska republiken Kongo och hyser oro för landets framtid. Vi kommer att fortsätta med vårt breda engagemang i landet och fortsätta att tala klarspråk om fallen av kränkningar av internationell rätt och mänskliga rättigheter. Här är vi mycket tacksamma för den konstruktiva och ihärdiga roll som Europaparlamentet spelar, och jag ser fram emot att höra era synpunkter i den här debatten.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! För ungefär ett år sedan var situationen i Goma, en stad belägrad av CNDP-trupper ledda av Laurent Nkunda, en mycket angelägen fråga för de kongolesiska myndigheterna och det internationella samfundet.

Försök hade gjorts för att förhindra det värsta. Genom att främja ett politiskt avtal, först mellan Demokratiska republiken Kongo och Rwanda och sedan mellan den kongolesiska regeringen, CNDP och de andra väpnade grupperna blev det möjligt att på kort sikt desarmera den tickande våldsbomben, fastän dess destabiliserande potential fortfarande finns kvar, eftersom de underliggande orsakerna har hanterats på ett ytligt sätt och utifrån en kortsiktig rent politisk princip. När det internationella samfundet ställdes inför endast dåliga lösningar valde de den minst allvarliga; detta är ingen kritik utan endast ett självklart faktum, en observation.

Det internationella samfundet och Europeiska unionen har varit oförmögna att fatta beslut om att utplacera en skyddsstyrka. Förstärkningar av Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo som vi har begärt i över ett år börjar inte anlända förrän nu. Den aktuella rapporten från FN:s grupp av oberoende experter och den från organisationen Human Rights Watch innehåller ett kraftfullt fördömande av den nuvarande situationen som inte kan ignoreras eller tystas ner.

Det har blivit dags att ta itu med och hantera dessa underliggande orsaker och att hitta bestående lösningar. Om det ska lyckas krävs det dock att alla samarbetar – först och främst den kongolesiska och den rwandiska regeringen, Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo, Förenta Nationerna, resten av det internationella samfundet och Europeiska unionen.

Det råder inget tvivel om att det politiska och diplomatiska närmandet mellan Rwanda och Demokratiska republiken Kongo kan vara gynnsamt när det gäller att skapa stabilitet i regionen och, om viljan finns hos båda sidor, hjälpa till att skapa en situation av fredlig samexistens och gynnsamt samarbete mellan de två länderna inom den återskapade Ekonomiska gemenskapen för länderna vid Stora sjöarna (CEPGL).

Det är dock bara början på en lång och problematisk resa. FDLR-frågan är själva problemet, liksom alla de rader av problem som det medför och som komplicerar situationen: den olagliga exploateringen av naturresurser, bristen på minoritetsskydd, samt straffriheten i ett stort statslöst område där de offentliga myndigheterna inte bara är oförmögna att kontrollera territoriet utan även inbegriper representanter som ofta är en del av problemet.

Avtalet mellan Rwanda och Demokratiska republiken Kongo har inneburit att CNDP och de orimliga kraven från Laurent Nkunda tillfälligt är under kontroll. Avtalet har helt enkelt resulterat i att Laurent Nkunda ersatts av Bosco Ntaganda, som är lättare att påverka och villigare att nå vilken kompromiss som helst i utbyte mot immunitet, vilket är en kränkning av alla internationella bestämmelser om brott mot mänskligheten och något som varken Rwanda eller Demokratiska republiken Kongo är berättigade att bevilja honom.

Faktorer som den snabba integreringen av CNDP i en sådan ineffektiv och totalt kaotisk armé som FARDC, Bosco Ntagandas ökade självständiga makt tack vare genomförandet av en parallell kommandostruktur inom FARDC där den oregelbundna löneutbetalningen till soldaterna och bristen på alla former av disciplin eller hierarki skapar en grogrund, Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo och dess otillräckligt kontrollerade och uppskattade stöd för militära operationer mot FDLR och det uteblivna svaret på kraven från de rwandiska minoriteterna skapar ännu allvarligare problem än dem som vi stod inför för ett år sedan – problem som varken Rwanda eller Demokratiska republiken Kongo kommer att kunna hantera mycket länge till.

Situationen har knappast förbättrats mot bakgrund av detta. Den humanitära krisen fortsätter utan några tydliga tecken på förbättring, liksom kränkningarna av de mänskliga rättigheterna, den motbudande våldstrenden, med sexuella övergrepp, straffrihet för alla typer av brott och plundring av naturtillgångarna. Det räcker med att man läser rapporterna från FN och Human Rights Watch som jag nämnde tidigare för att förstå vidden av denna ständigt pågående tragedi. Det är tydligt att åtgärderna för att förhindra FDLR från att göra någon skada måste fortsätta, men inte till vilket pris som helst. Först måste vi göra allt som står i vår makt för att minimera riskerna som militära påtryckningar medför för oskyldiga civila.

Detta kräver bättre planering, omdefiniering av prioriteringar och ett förbättrat skydd av befolkningarna inom ramen för Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo, vilket är dess huvuduppgift enligt det avtalade mandatet. Villkoren för befogenheterna i Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo måste också vara tydliga och otvetydiga. Detta innebär inte att vi uppmanar Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo att dra sig tillbaka eller upphöra med sitt engagemang. Ett hastigt tillbakadragande av Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo skulle vara katastrofalt, eftersom det skulle skapa ett ännu större tomrum. De senaste händelserna i ekvatorregionen, som i huvudsak är ännu ett symptom på den kongolesiska sjukdomen, bevisar detta.

Uppenbarligen är det också viktigt att stoppa den politiska och ekonomiska samverkan som fortsätter att främja FDLR i regionen och i världen i övrigt, bland annat i våra medlemsstater. FDLR:s kampanj är inte en politisk kampanj utan en kriminell handling där den kongolesiska befolkningen är det huvudsakliga offret och det är på det sättet som kampanjen och alla dem som är direkt eller indirekt associerade med den måste behandlas. Det är därför det behövs ett tydligare ställningstagande mot alla former av trafficking. Samtidigt, utöver processerna för avvapning, demobilisering, återvändande, återanpassning och återflyttning (DDRRR) måste de rwandiska och kongolesiska myndigheterna visa sig mer lyhörda när det gäller individer som inte nödvändigtvis är kriminella.

Hur som helst måste lösningen till en stor del av problemet sökas i Demokratiska republiken Kongo. Jag tänker då självklart på det lokala ursprunget till konflikten. I detta avseende måste avtalen av den 23 mars tillämpas fullt ut, annars kommer vi förr eller senare se hur frustrationen hos de lokala befolkningarna tar överhanden. Detta är helt grundläggande om stabiliseringsinsatserna och viljan att återupprätta den ekonomiska aktiviteten i Kivu ska kunna lyckas. Då kommer det internationella samfundet verkligen att ha en roll att spela.

Förutom Kivu tänker jag också på den oreda som drabbat Demokratiska republiken Kongo under den senaste tjugoårsperioden. Det är ett land där allt mer eller mindre behöver återuppbyggas, i första hand staten, vars frånvaro är grunden till alla problem.

För att lyckas med denna uppgift är det vissa faktorer som är avgörande. Först måste demokratin konsolideras. Jag tänker självfallet på de lokala, lagstiftande valen och presidentvalet som utlysts för 2011. Valen är en del av demokratin, men vi får inte glömma behovet av att fortsätta stödja de politiska institutionerna och makten

i ett dialektiskt förhållande med oppositionen. Utan detta skulle vi inte verka i ett verkligt öppet politiskt system.

Det andra inslaget är behovet av att stärka ett gott styrelseskick. Samtidigt som det stämmer att Demokratiska republiken Kongo inte kan göra allt på en gång med tanke på problemens omfattning, är det tydligt att landet måste visa en gedigen politisk vilja om det ska kunna ha någon framgång. Europaparlamentet tog upp frågan om straffrihet. Det är ett bra exempel, eftersom det handlar om politisk vilja och straffriheten understryker också frågan om att bekräfta rättsstatsprincipen. Problemet är att saker inte kan göras i avskildhet. Rättsstatsprincipen kräver också en reform av säkerhetssektorn och verkliga framsteg i fråga om ekonomiskt styre.

Utmaningarnas omfattning visar på behovet av långsiktiga strategier. Det ska dock inte vara en ursäkt för brist på omedelbar handling. Jag tänker särskilt på frågorna om sexuellt våld och mänskliga rättigheter, som Europaparlamentet har betonat. Politisk vilja kan spela en avgörande roll här, och i det avseendet måste vi välkomna åtagandet från president Kabilas sida om en nolltoleransstrategi. Denna strategi måste nu tillämpas.

Kommissionen, som förresten redan arbetar en hel del med detta område (stöder rättsväsendet, hjälper offren) är beredd att fortsätta stödja Demokratiska republiken Kongo. I anknytning till detta har jag även uttryckt min önskan inför Internationella brottmålsdomstolen och kommissionen om ett närmare samarbete i praktiken när det gäller kampen mot sexuellt våld.

Ett konsoliderat demokratiskt system, goda styrelseformer och politisk vilja är de grundläggande inslagen när vi ska bygga vårt jämlika partnerskap med Demokratiska republiken Kongo.

Filip Kaczmarek, för PPE-gruppen. – (PL) Herr talman! Nästan alla journalister som skriver om Afrika skulle vilja vara näste Joseph Conrad. Journalisterna skriver oftast om ogynnsamma aspekter på sin jakt efter mörkets hjärta.

Demokratiska republiken Kongo behöver dock inte vara ett nytt "Mörkets hjärta". Det kan vara ett normalt land. Det finns normala länder i Afrika, där rika naturtillgångar tjänar befolkningens bästa, de offentliga myndigheterna värnar om allmänhetens bästa, barn går i skolan, och sex associeras med kärlek och inte med våldtäkt och våld. Jag är säker på att nyckeln till framgång i Kivu och i resten av Demokratiska republiken Kongo är kvaliteten på regeringen. Utan en demokratisk, rättvis, ärlig och effektiv regering kan inte fred och rättvisa uppnås. Utan en ansvarig regering kommer landets rikedomar endast några få till godo, ledarna försvarar endast sina egna intressen, skolorna står tomma och våld blir en del av vardagen.

Jag minns optimismen 2006. Jag var själv valobservatör och vi var alla nöjda eftersom demokratiska val äntligen ägde rum i detta stora och viktiga land efter ett uppehåll på 40 år. Vår optimism har dock visat sig vara förhastad. Det är svårt att inte ställa sig frågan varför detta har skett och varför valet inte ledde till ett bättre liv i Demokratiska republiken Kongo. Enligt min åsikt handlar det om pengar, vilket Cecilia Malmström och Karel De Gucht nämnde tidigare. De talade om den olagliga användningen av resurser och hur de används för att finansiera vapenköp, vilket i sin tur fortsätter och trappar upp konflikten. Om vi kan sätta stopp för detta kommer vi att komma närmare vårt mål.

Michael Cashman, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans uttalande, som förvisso inger tillförsikt.

Jag håller absolut med er: vi får inte dra oss ur, vi får inte skapa ett vakuum, eftersom det redan finns ett vakuum där, nämligen ett vakuum av politisk vilja, och vi behöver politiskt ledarskap för att lösa detta i enlighet med våra internationella åtaganden och enligt rättsstatsprincipen.

Låt mig bara beskriva den verkliga situationen. Över 5 000 400 människor har mist livet i konflikten sedan 1998 och indirekt eller direkt leder den till uppåt 45 000 dödsfall i månaden.

Det rapporteras att det finns 1 460 000 internflyktingar, av vilka de flesta är utsatta för våld. Låt mig ge en röst åt dem som inte har någon, åt dem som drabbas av sådant våld. De väpnade aktörerna i Demokratiska republiken Kongo har gjort sig skyldiga till könsrelaterat våld i olika former, inklusive sexuellt slaveri, kidnappning, tvångsrekrytering, tvångsprostitution och våldtäkt. De kongolesiska offren för könsrelaterat våld omfattar kvinnor, män och pojkar som också har drabbats av våldtäkt, sexuell förnedring och könsstympning.

Resolution på resolution har antagits. Det är dags att vi internationellt kräver ett slut på dessa grymheter.

Louis Michel, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, Cecilia Malmström, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som ni vet har jag alltid noga följt det som händer i östra delen av Demokratiska republiken Kongo. Trots de lovande framsteg som gjordes tack vare det förnyade närmandet mellan Rwanda och Demokratiska republiken Kongo, ett närmande som är nödvändigt för en lösning i öst och som därför måste befästas – trots avtalen av den 23 mars mellan Kinshasa och den kongolesiska rebellgruppen som kommissionsledamoten nämnde, förblir situationen i östra delen av landet djupt oroande.

Jag vill ta upp sju saker. Den första är att fred med visshet inte kan uppnås i östra delen av Demokratiska republiken Kongo så länge inte Demokratiska styrkorna för Rwandas befrielse (FDLR) hindras från att göra skada. Olyckligtvis drabbas främst civilbefolkningen av det militära tryck som Demokratiska republiken Kongo för närvarande utövar och som är inriktat på att skära av dessa extremister från deras baser och inkomstkällor. Civilbefolkningen utsätts för oavsiktliga skador men även för fördömande av somliga och våldshandlingar av andra.

Risken gick att förutse och som kommissionsledamoten nämnde behövde Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo (Monuc) stärkas från starten, eftersom det i dag fortfarande i högsta grad saknar resurser för att kunna hantera alla behov, samtidigt som dess organisation på plats inte alltid är den bästa.

Även om vi måste kräva en större grad av samordning och en större, aktivare närvaro på plats, skulle det vara riskfyllt att döma eller komma med synpunkter om Monuc, eftersom det skulle kunna utnyttjas i demoniseringssyfte av vissa negativa krafter. Det skulle helt klart vara ännu allvarligare.

En annan faktor är våldshandlingarna av Demokratiska republiken Kongos väpnade styrkor (FARDC). Att det sker i krig kan naturligtvis aldrig rättfärdiga ett sådant handlingssätt, och därför välkomnar jag FN:s beslut att strypa stödet till kongolesiska enheter som inte respekterar de mänskliga rättigheterna. Den nolltoleranspolitik som nyligen införts av president Joseph Kabila måste helt klart välkomnas, men huruvida den respekteras och tillämpas är en annan fråga.

Bristerna i det kongolesiska rättssystemet leder till en allmän känsla av straffrihet. Det är skälet till att jag välkomnar kommissionens insatser för att tillsammans med vissa EU-medlemsstater försöka återuppbygga rättssystemet, även i den östra delen.

Till sist, min slutkläm: det enda som fortfarande måste återuppbyggas i Demokratiska republiken Kongo är en rättsordning med verkliga maktbefogenheter. I dag existerar inte dessa befogenheter, vilket skapar ett ytterst allvarligt tomrum.

Isabelle Durant, för Vets/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, Cecilia Malmström, herr kommissionsledamot! Som ni har nämnt är situationen i Kivu-regionen ytterst oroande, trots närvaron av nästan 20 000 Monuc-soldater.

Civilbefolkningen och särskilt kvinnorna är huvudoffren för de väpnade gruppernas konfliktstrategier och till och med, som någon nämnde, för vissa enheter i den kongolesiska armén, vilket har gjort systematisk våldtäkt till ett vapen i krig. Förra månaden kom dessutom en grupp kongolesiska kvinnor hit för att med all rätt påminna om detta, i syfte att vinna vårt stöd i kampen mot denna skandalösa strategi.

Som ni nämnde, herr kommissionsledamot, är plundringen av tillgångar en annan faktor som förvärrar konflikten. Jag håller med om att det är ytterst farligt att misskreditera Monuc, att misskreditera det i onödan, att göra det ensamt ansvarigt för situationen i befolkningens ögon, en befolkning som redan är trött på alla dessa år av krig och massakrer.

Jag håller fullständigt med om att det inte är Monucs uppdrag som ska ses över och att det självfallet inte ska uppmanas att dra sig ur. Det som måste ses över är dess insatsregler, dess operativa direktiv, så att det inte på något sätt kan kopplas till eller stödja en kongolesisk enhet med soldater som kränker mänskliga rättigheter eller begår våldsdåd.

Även de kongolesiska myndigheterna har ett stort ansvar i denna kamp mot straffrihet när det gäller sexuellt våld, brott som för övrigt borde behandlas av Internationella brottmålsdomstolen. Dessa myndigheter måste även se till att soldaterna utan dröjsmål inkvarteras i kaserner. Om de vore inkvarterade i kaserner skulle situationen utan tvivel vara annorlunda.

Till sist anser jag att vi måste ta en ny titt på Amaniprogrammet. Detta program gör det möjligt att bygga en dialog och fred överallt, eftersom endast detta kan garantera en varaktig återuppbyggnad. I alla händelser

välkomnar jag ert ingripande, som jag i stora drag stöder, och hoppas att EU även fortsättningsvis kommer att vara aktivt. Detta är avgörande, även om EU beklagligt nog inte ville sätta upp en styrka. Det skulle ha utgjort en möjlighet för knappt ett år sedan. Icke desto mindre anser jag att EU:s insatser är avgörande.

Sabine Lösing, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! I inget annat land i världen har det hittills genomförts fler insatser inom ramen för den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitiken än i Demokratiska republiken Kongo. Som alltid inställer sig frågan om vems säkerhet det är som försvaras. Är det säkerheten för den kongolesiska civilbefolkningen, kvinnorna och barnen? FN-uppdraget Monuc hindrade inte att tusentals människor dödades, torterades och våldtogs och att hundratusentals människor fördrevs – illdåd i vilka regeringsstyrkor understödda av EU var inblandade.

Så vad är det som försvaras i Demokratiska republiken Kongo? Humaniteten? Eller skyddar vi en regim som exempelvis mellan 2003 och 2006 slöt 61 avtal med internationella gruvföretag, av vilka internationella frivilligorganisationer bedömde att inte ett enda var godtagbart ur det kongolesiska folkets synvinkel? President Joseph Kabila ändrade kurs ett tag och slöt färre kontrakt med västerländska företag. Denna förändring sköts upp när kriget blossade upp på nytt. Min fråga är varför det ryktas att de personer som håller i trådarna till FDLR, den största grupp som står bakom mordet i östra Kongo, ska befinna sig i Tyskland? Jag hänvisar här till den resolution som jag har lagt fram för gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänsters räkning

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Fördrivandet av miljontals människor, tusentals våldtäkter och hundratusen mord får inte bli det sorgliga arvet efter FN:s största fredsbevarande insats någonsin. Man fattade beslut om insatsen i Kongo för tio år sedan, men mycket lite har uppnåtts. Milisgrupper fortsätter att plundra de rika naturtillgångarna i regionen, terrorisera invånarna och begå brott mot mänskligheten.

Handelsförbuden har hittills varit utan verkan. Rebellerna byter helt enkelt sida och kan sedan tryggt begå sina brott i uniformer som kongolesiska soldater. Två krigsförbrytare ställdes nyligen inför krigsförbrytartribunalen i Haag och utvecklingsprojekt och val kunde genomföras – vilket åtminstone är en delframgång.

Vi lyckades även tillfoga Demokratiska styrkorna för Rwandas befrielse (FDLR) ett litet slag. Vi har dock inte lyckats sätta stopp för det grymma inbördeskriget. Stridslinjerna flyttas hela tiden.

Det är särskilt oroande när det visar sig att anklagelserna mot FN-uppdraget är sanna. FN-soldaterna kan inte bara stå där utan att göra något när dessa illdåd begås. Vad som är ännu viktigare är att det logistiska stödet för armén inte får gå hand i hand med kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Demokratiska republiken Kongo får helt enkelt inte sluta som något sorts Vietnam för EU.

I princip behöver vi en samordnad europeisk säkerhetspolitik och samordnade fredsbevarande insatser, men framför allt i området kring Europa och inte i det avlägsna Afrika, där de etniska stridslinjerna är oklara. Enligt mig bör EU inrikta sina fredsbevarande insatser på krisregionerna på sin egen bakgård, som Balkan eller Kaukasus. Därför bör vi kanske avsluta EU:s medverkan i FN-uppdraget i Afrika.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Det säger sig självt att situationen i Demokratiska republiken Kongo är bedrövlig och att konfliktens följder för befolkningen är tragiska.

Det finns dock ett antal viktiga punkter som måste upprepas här och i vårt gemensamma resolutionsförslag. Vi måste komma ihåg att våldet i Demokratiska republiken Kongo på samma sätt som i så många konflikter av denna typ ofta drivs av girighet men även bottnar i och underblåses av fattigdom. Kamp om territorium, etnicitet, tillgångar eller politik är endast grenar av ett och samma ruttna träd av armod.

Om man ökar en människas välbefinnande och ger henne ett mål minskar man hennes önskan att döda eller dödas. Det är vår utvecklingsutmaning som parlament.

För det andra måste vi se till att militär närvaro i ett främmande land utformas och genomförs så att den minskar lidande och våld, inte så att de ökas. Vi måste hindra straffrihet snarare än att verka för det.

Om det finns bevis för att de västerländska uppdragen inte lever upp till denna standard måste deras närvaro och metoder skyndsamt omvärderas.

Slutligen har historien visat att en politisk lösning är det enda hoppet om fred i inbördeskrig som det i Demokratiska republiken Kongo. Dialog och engagemang utgör enda vägen till en sådan lösning.

I och med inrättandet av vår avdelning för yttre åtgärder efter Lissabonfördraget måste EU inta sin plats på den internationella arenan som en part som på ett mer förebyggande sätt främjar dialog och gynnar fred.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Som sagt har miljontals civila avsiktligt dödats under de militära operationerna i östra delen av Demokratiska republiken Kongo. Det finns en risk för att denna typ av nyheter blir rutinmässiga på grund av den exempellösa förekomsten av våldsdåd i landet. De som drabbas av dessa våldsdåd är bland annat barn, unga flickor och kvinnor, för att inte tala om civila som värnar om de mänskliga rättigheterna samt journalister.

Den humanitära krisen fördjupas för varje dag som går. Bristen på säkerhet i området innebär att hjälporganisationerna inte längre kan ingripa. Fler än 7 500 fall av våldtäkt och sexuellt våld har registrerats bara under de första nio månaderna i år, vilket är fler än under hela förra året. Alla dessa händelser har ägt rum mot bakgrund av svält och svår fattigdom som påverkar miljontals människor. Både den kongolesiska armén och de rwandiska rebellerna bär skulden till denna tragedi. Tyvärr finns det dock tecken som tyder på att även FN-soldaterna i Demokratiska republiken Kongo bär ett stort ansvar, eftersom de låter allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna ske. Det är skälet till att jag anser att EU skyndsamt måste diskutera hur FN-styrkorna i Demokratiska republiken Kongo ska kunna uppnå de uppdragsmål som har getts dem.

Det behövs även åtgärder för att sätta stopp för penningtvätt, illegal vapenhandel och illegal handel med guld, som leder till att mer än 37 ton guld, till ett värde av över en miljard euro, varje år olagligen förs ut ur Demokratiska republiken Kongo. Inkomsterna från detta används för att köpa vapen och främja brott i landet.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Herr talman! Jag har just lyssnat till Andreas Mölzers anförande. Han har nu lämnat kammaren, men kontentan av vad han sade var att det är så hopplöst att det är bäst att ge upp och inrikta oss på våra egna grannar. Om man tittar närmare på situationen måste jag säga att man nästan blir förtvivlad. Å andra sidan tänker jag sedan på den grupp kvinnor som besökte oss förra månaden, som Isabelle Durant också nämnde. Jag undrar om vi skulle kunna se dem i ögonen och säga att vi helt enkelt ger upp, eller att det inte är någon av våra prioriteringar, eller att vi bara tänker anta ytterligare en resolution och att det räcker. När jag tänker på de kvinnorna, på deras förtvivlan och bitterhet och deras känsla av att ha lämnats i sticket, anser jag att det är i högsta grad möjligt att föra en sådan debatt.

Resolutionen innehåller många positiva saker, och jag hoppas att vi verkligen kommer att ge tyngd åt dem genom handling, men jag ville bara betona en aspekt. Vi talar ofta om våldtäkt eller sexuellt våld, men dessa begrepp täcker knappt den verkliga situationen längre. Kvinnorna som vi talade med sade att det är mycket mer än angrepp på enskilda. Det är inte våld mot enskilda utan snarare ett angrepp på samhället för att förstöra dess struktur. Jag anser därför att det nu finns ett brådskande behov av att vi inte bara agerar, sätter stopp för straffriheten, betalar direkt och tillhandahåller resurser för de åtgärder vi har tillkännaggett, utan även att vi visar att vi räcker ut handen till folket där, att vi är solidariska med dem och inte lämnar dem i sticket, att vi axlar vårt moraliska ansvar.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) I den nuvarande situationen, som sammanfaller med att FN planerar att tillkänna en förlängning av Monuc-uppdraget, anser jag att vi behöver tänka över det internationella samfundets insatser mot bakgrund av situationen på plats i Demokratiska republiken Kongo, som tyvärr fortsätter att förvärras. Militär framgång räcker inte om de mänskliga förlusterna är höga och om framgången betalas genom den kongolesiska civilbefolkningens lidande, vilket styrks av erfarenheterna från Operation Kimia II som genomfördes av den kongolesiska armén med stöd av Monuc.

Jag anser att de senaste militära insatserna mot FDLR har fått katastrofala konsekvenser. Vi bör vara medvetna om att de har lett till storskaliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna och ett förvärrande av den humanitära krisen. Å andra sidan leder straffrihet till att dessa brott begås om och om igen. Jag anser att skyddet av civilbefolkningen måste vara den främsta prioriteringen. Europaparlamentet måste göra klart med eftertryck att våldsdåd, särskilt sexuellt våld, och kränkningar av de mänskliga rättigheterna i allmänhet samt de övergrepp som har begåtts i Kivu genast måste upphöra, vilket även gäller klimatet av straffrihet.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Herr talman! Andra ledamöter har redan talat om den tragiska situationen i Demokratiska republiken Kongo. De har talat om de miljontals dödooffren och fallen av våldtäkt och övergrepp riktade mot civilbefolkningen. De har talat om Förenta Nationernas uppdrag i Demokratiska republiken Kongo (Monuc) och om Europeiska kommissionens samarbete på plats. Det har dock inte talats lika mycket om behovet att kontrollera det olagliga flödet av råmaterial som diamanter, guld och andra produkter till resten av världen. Dessa produkter "tvättas" genom lagliga konton och företag i våra egna länder eller i Förenta staterna.

Detta är en viktig uppgift för Catherine Ashton. Med de befogenheter hon har fått genom Lissabonfördraget och stödet från de 27 medlemsstaterna och Europaparlamentet skulle hon kunna samordna ett helt handlingsprogram för att förhindra att dessa rikedomar slutar i fickorna på krigsherrar som är ansvariga för dödandet och våldtäkterna.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Herr talman! Mot bakgrund av den senaste tidens oroande rapporter från norra och södra Kivu och mot bakgrund av de ytterst våldsamma angrepp som har riktats mot civila och särskilt mot kvinnor, barn och äldre, tycks det vara ett akut krav att handla snabbt – något som EU och hela det internationella samfundet ofta talar om i fråga om Demokratiska republiken Kongo. Man måste göra allt för att skydda civilbefolkningen. Det mandat som getts Monucs personal på plats kommer utan tvekan att förlängas, men det måste även omvärderas och stärkas så att den växande våldsvågen kan hejdas.

Det internationella samfundet, frivilligorganisationer och kongolesiska kvinnor har under flera år försökt bekämpa användningen av sexuella övergrepp som ett vapen i krig. I dag används detta vapen allmänt i fredliga områden, alltid med fullkomlig straffrihet. Jag välkomnar de kongolesiska myndigheternas nyligen uppvisade vilja att sätta stopp för denna straffrihet, men denna nolltoleranspolitik måste vara ambitiös och ändamålsenlig. Alla våldsbrottslingar ska utan undantag ställas till svars för sina handlingar.

Vid Internationella brottmålsdomstolen har de första rättegångarna inletts mot påstådda förövare av sexuella brott under en väpnad konflikt. Dessa rättegångar måste leda till att domstolen kan identifiera samtliga skyldiga så att de utan dröjsmål kan dömas.

Till sist måste självfallet allt detta åtföljas av ett stärkande av statliga strukturer, upprätthållande av lag och ordning, främjande av jämställdhet och skydd av de mänskliga rättigheterna och följaktligen av kvinnors och barns rättigheter, vilkas värdighet, barndom och oskuld ofta offras på altaret för en annan form av förödmjukelse – likgiltigheten.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Herr talman! Den humanitära situationen i östra delen av Demokratiska republiken Kongo – mer bestämt i den östra provinsen och Kivuregionen – är katastrofal, vilket vi nu känner till. Säkerheten för civilbefolkningen förvärrades genom exempelvis de gemensamma militära insatserna av den kongolesiska armén tillsammans med ugandiska och rwandiska trupper mot samtliga väpnade rebellgrupper. Dessa insatser ledde till otaliga massakrer och kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Sexuellt våld är en mycket oroande och spridd företeelse. Den utgör nu en del av det kongolesiska folkets vardag. Dessutom begås många våldsdåd mot hjälparbetare.

Enligt officiell statistik finns det 2 113 000 fördrivna personer i östra delen av Demokratiska republiken Kongo. Sedan den 1 januari 2009 har ytterligare över 775 000 fördrivna personer registrerats i Kivu och 165 000 i den östra provinsens östra distrikt.

För närvarande beräknas det att humanitär hjälp behövs för nästan 350 000 utsatta personer: barn, änkor och offer för sexuellt våld. Det är därför avgörande att EU reagerar snabbt.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Alla talare har med rätta betonat den fruktansvärda situation som det kongolesiska folket och särskilt de kongolesiska kvinnorna i östra delen av landet lever i. De har nämnt våldtäkterna och de barbariska handlingar som dessa människor utsätts för och de mord som drabbar dem. Jag uppmanar er dock att i stället för att prata om detta besöka webbplatserna för Unicef och VDay, som självklart innehåller alla upplysningar i ämnet.

I dag tänker jag ta upp de verkliga konsekvenserna av dessa barbariska handlingar för Demokratiska republiken Kongo. Jag tänker ta upp de fysiskt och psykiskt skadade kvinnor som måste vårdas, och jag tänker ta upp de mördade kvinnor som inte längre kommer att kunna bidra till Demokratiska republiken Kongos ekonomiska utveckling och vilkas ofödda barn inte heller kommer att kunna bidra till denna. Jag vill även ta upp spridningen av aids, vilket är ett trauma som hela den kongolesiska befolkningen lider av och som förmedlar en negativ bild av Demokratiska republiken Kongo till det internationella samfundet – kort sagt en bild av ett land där situationen bara blir värre och värre.

Det är endast möjligt att uppnå varaktig fred och främja Demokratiska republiken Kongos ekonomiska utveckling om den kongolesiska regeringen och FN framgångsrikt lyckas bekämpa det sexuella våldet mot kongolesiska kvinnor och mer allmänt om de ser till att en verklig rättsordning införs i landet.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Herr talman, fru minister, herr kommissionsledamot! Jag vill ta upp tragedin med det sexuella våld som drabbar kvinnor i Demokratiska republiken Kongo, särskilt i östra delen av landet.

Denna företeelse är inte ny. Den är ytterst komplicerad. Den har flera dimensioner. De drabbades fysiska och psykiska lidande förvärras av social utestängning, vilket är tragiskt för dem. President Joseph Kabilas nolltoleranspolitik börjar nu försiktigt ge resultat, men alla är medvetna om att endast en global strategi kan bekämpa detta gissel i långa loppet.

Jag vet, herr kommissionsledamot, att kommissionen redan håller på att ingripa genom ett antal olika projekt och budgetar. Men med hänsyn till dessa siffror och de fruktansvärda, vidriga redogörelser vi får höra undrar jag om ni inte anser att parlamentet har rätt att betvivla resultaten av denna strategi? Kvinnorna är den främsta motorn för fred och återuppbyggnad i ett land. De är Demokratiska republiken Kongo framtid. Hur ska ni göra för att agera mer ändamålsenligt och snabbt?

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Jag ville också anföra något i debatten, eftersom den rör ett ämne som jag har följt under lång tid. Mot bakgrund av de ständiga våldshandlingarna och kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i östra delen av Demokratiska republiken Kongo måste vi tyvärr på nytt starkt fördöma massakrerna, brotten mot mänskligheten och det sexuella våldet mot kvinnor och flickor som fortfarande äger rum i den östra provinsen.

Det är skälet till att jag ansluter mig till mina ledamotskolleger i uppmaningen till behöriga myndigheter att omedelbart ingripa för att ställa förövarna av dessa brott inför rätta och i uppmaningen till FN:s säkerhetsråd att på nytt skyndsamt vidta åtgärder som kan hindra andra från att genomföra ytterligare angrepp på civilbefolkningen i den östra provinsen i Demokratiska republiken Kongo.

På samma sätt uppmanar jag alla berörda parter att öka kampen mot straffrihet och upprätthålla rättsstatsprinciperna genom att bland annat bekämpa våldtäkter av kvinnor och flickor samt värvningen av barnsoldater.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! I november 2009 skedde ett utbyte av ambassadörer mellan Rwanda och Demokratiska republiken Kongo – en strimma av hopp för detta förhärjade land och dess förhärjade folk. Dessutom greps ledaren för Demokratiska styrkorna för Rwandas befrielse. Dessa är tecken på förbättring av situationen i östra Demokratiska republiken Kongo. Min fråga till kommissionen är följande: vilka åtgärder planerar ni att vidta för att få till stånd ett ytterligare närmande mellan Demokratiska republiken Kongo och Rwanda?

När det gäller FN-uppdraget har det sagts en hel del här i dag om att vidta alla möjliga sorters åtgärder. Låt oss vara ärliga: ett FN-uppdrag bör självklart värna dem som är förtryckta, torterade, som man har förgripit sig på och utsatt för övergrepp, framför allt kvinnorna och barnen i landet. I detta hänseende måste vi bli på det klara med en sak: om ett FN-uppdrag inleds – och vi österrikare är en smula restriktiva på detta område – bör det vara konsekvent. Vid behov måste personalen på plats vara beväpnad, även i syfte att skydda dem som förtrycks.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag tycker att det är beklagligt att vi så här i jultider har ägnat de senaste två dagarna åt att diskutera våldet i världen, vare sig det är i Tjetjenien eller i Afghanistan och nu i Demokratiska republiken Kongo. Detta är dock verkligheten.

Samtidigt måste vi anamma julens budskap av fred och välvilja och bli, som min kollega Gay Mitchell så väl uttryckte det, fredens gynnare. Och detta är ett utmärkt tillfälle för den höge representanten, Catherine Ashton, att använda EU:s makt och stöd på ett sätt som inte skulle ha varit möjligt tidigare, för att återställa ordningen i dessa länder och försöka lindra det fruktansvärda lidandet på dessa platser.

En långsiktig lösning bottnar dock inte i ekonomisk förbättring utan i utbildning. Vi måste försöka garantera fri tillgång till ordentlig utbildning i dessa länder, eftersom det utgör vägen till fred på lång sikt.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Herr talman! År 1960 uppmanade FN:s svenske generalsekreterare Dag Hammarskjöld irländska soldater att gå in som fredsmäklare i dåvarande Belgiska Kongo, dagens Demokratiska republiken Kongo. De gjorde ett fantastiskt jobb.

Jag är ytterst oroad över FN-soldaternas roll i Demokratiska republiken Kongo för närvarande: marockanernas, pakistaniernas och indiernas roll. Vi talar om våldtäkt, våld, handel och så vidare, men FN-soldaterna på plats höljer sig inte direkt i ära och gör i själva verket en otjänst.

Jag håller fullständigt med Gay Mitchell om att EU behöver ta ett fastare grepp. Vi är enade. Vi gjorde ett utmärkt jobb i Tchad. Vi behöver ha våra egna fredsbevarande styrkor där. Vi kan inte förlita oss på FN. Där

finns ett fantastiskt folk som är offer för europeisk kolonisation, stamkrig, ett världssamfund som blundar. Vi får inte blunda längre. Vi måste helt enkelt gå in och rädda dessa människor.

Alf Svensson (PPE). - Herr talman! Det är nästan omöjligt att ta till sig den hemska statistik som nämns här, och likväl vet vi att den är korrekt. Det finns ändå en känsla, som kanske delas av många, att när det handlar om de fattigaste av fattiga länder söder om Sahara blir engagemanget inte så starkt och så konkret som det borde vara. Det har nämnts här om militär makt. Jag tror vi alla är klara över att det gäller att bekämpa fattigdomen och korruptionen om man ska komma någon väg med att höja och förbättra situationen för ett lands invånare som hittills har lidit så fasansfullt.

Vi talar gärna om Afghanistan och mycket om terrorn där och, med all rätt, om vad talibanerna ställer till med. Men här har vi också ett folk som har lidit och lider under de mest fasansfulla förhållanden. Jag vill gärna stryka under att det finns ideella organisationer som kan göra en insats om de kopplas ihop med statligt stöd och med EU-stöd, men det kan ofta te sig väldigt svårt.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. - Herr talman! Som framgått av denna debatt finns det oerhört goda skäl till att fortsätta vårt engagemang i Demokratiska republiken Kongo. EU är redan djupt engagerat för att åstadkomma långsiktig stabilitet, säkerhet och utveckling av landet. Kommissionsledamot Karel De Gucht gjorde en lång redogörelse för EU:s insatser.

Det samlade EU, både medlemsländerna och kommissionen, är en av de största biståndsgivarna i regionen, och därför har vi möjlighet att påverka. Men om stabiliteten i Demokratiska republiken Kongo och i regionen ska kunna upprätthållas är det helt avgörande att den kongolesiska befolkningens levnadsstandard förbättras, att de mänskliga rättigheterna skyddas och krafttag tas mot korruptionen för att upprätta ett samhälle baserat på rättsstatens principer.

Det fasansfulla sexuella våld som många ledamöter har vittnat om här och som vi tyvärr matas med i allt för många rapporter är naturligtvis helt oacceptabelt. Förövarna får inte gå fria. De måste ställas inför rätta. Här har den kongolesiska regeringen ett stort ansvar att se till att så sker och att president Kabilas nolltoleranspolitik inte bara blir ord utan verkligen leder till handling.

När det gäller rådet har de båda ESFP-uppdragens mandat efter undersökningsuppdraget i Demokratiska republiken Kongo i början av 2009 setts över för att bidra till just kampen mot det sexuella våldet. Som en följd av det kommer Eupol i Kongo att skicka två multidisciplinära lag som med olika typer av sakkunskap, t.ex. brottsutredning och bekämpning av sexuellt våld kommer att åka till provinserna Nord-Kivu och Syd-Kivu med ett mandat som ska täcka hela landet. Rekrytering till dessa tjänster pågår just nu.

Det är förstås ett litet bidrag. Det är blygsamt i ett mycket vidsträckt land. Men det är viktigt och denna nya specialiserade personal kommer att kunna stöda genomförandet av korrekta utredningar av sexuellt våld, inte minst när förövaren bär uniform.

Alldeles strax går vi in på frågestunden, men det här är min sista debatt som representant för det svenska ordförandeskapet i kammaren. Jag vill tacka för många goda debatter, många glada stunder och ett mycket gott samarbete med Europaparlamentets ledamöter och med er, herr talman!

Talmannen. - Även jag vill, å mina ledamotskollegers vägnar, uppriktigt tacka för er effektivitet och era insatser, vilka var till så mycket glädje för oss alla.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Först av allt vill jag tacka alla ledamöter som har bidragit till denna debatt. Jag tänker inte gå tillbaka till mitt inledande anförande. Låt mig bara ta upp tre saker.

För det första gör Europeiska kommissionen en hel del i fråga om humanitärt bistånd och program för återinförande av rättsstatsprincipen. Vi talar om tiotals miljoner och inledningsvis till och med mer än 100 miljoner euro. Frågan är dock naturligtvis hur ändamålsenligt allt detta är i slutändan, om man inte har någon riktig politisk motpart.

För det andra vill jag ge min synpunkt på Monucs uppdrag. Trots att Monuc kan och bör kritiseras för det som inträffade nyligen anser jag att det skulle vara ett mycket stort misstag att uppmana dem att lämna Demokratiska republiken Kongo. Detta skulle vara det värsta tänkbara.

Låt mig bara läsa några avsnitt ur det mandat som antogs av FN:s säkerhetsråd i början av förra året. I det anges att säkerhetsrådet även beslutade att Monuc ska, i och med antagandet av resolutionen, ha mandatet

att i följande prioriteringsordning nära samarbeta med regeringen i Demokratiska republiken Kongo för att säkerställa, för det första, skydd av civilbefolkningen, biståndsarbetare samt FN-personal och FN-anläggningar, och säkerställa skyddet av civilbefolkningen, inklusive biståndsarbetare, som överhängande hotas av fysiskt våld, särskilt våld från någon av parterna i konflikten.

En annan mycket viktig punkt är punkt G om de samordnade insatserna. Där anges bland annat att Monuc ska samordna sina insatser med de integrerade brigaderna i armén (FARDC), som sätts in i Demokratiska republiken Kongos östra del, samt stödja insatser som leds av och gemensamt planeras med dessa brigader i enlighet med internationell humanitär, människorättslig och flyktingrelaterad rätt.

Så uppdraget är i själva verket mycket tydligt. Vad som bör diskuteras är insatsreglerna. Vad Monuc bör göra är i själva verket att granska sina egna insatsregler, för det är upp till dem att besluta hur de ska gå vidare.

Till sist riktas även mycket kritik mot den internationella straffrätten. Man ifrågsätter om detta är förenligt med politik. Kan man använda internationell straffrätt och samtidigt politisk krishantering? Detta är en mycket intressant fråga.

I Demokratiska republiken Kongo ser vi ett av svaren. Vi har låtit Bosco Ntaganda ta över ledning för Nationalkongressen för folkets försvar (CNDP) från Laurent Nkunda, trots att Bosco Ntaganda är efterlyst, och ni ser vad som händer. Det finns alltid en hake. Man kan inte både hantera en politisk kris och tillämpa internationell straffrätt. För Europaparlamentets och Europeiska kommissionens del anser jag att en riktig tillämpning av internationell straffrätt bör ges företräde.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽²⁾, som ingetts i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 17 december 2009.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

12. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0236/2009).

Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga nr 1 från **Bernd Posselt** (H-0425/09)

Angående: Etniska minoriteter i Serbien

Hur bedömer rådet situationen för den etniska minoriteten i Serbien, särskilt för den albanska befolkningsgruppen i Preševodalen, där civilbefolkningen återigen har utsatts för övergrepp?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Tack Bernd Posselt för frågan. Vid mötet med det allmänna rådet den 7–8 december i år antog vi slutsatser om utvidgningen och stabiliserings- och associeringsprocessen. I slutsatserna välkomnade rådet Serbiens engagemang för integration med EU och arbetet med att genomföra viktiga reformer i linje med europeisk standard. Rådet betonade också att reformagendan måste upprätthållas.

Vi noterade kommissionens meddelande av den 14 oktober, där man slår fast att den övergripande rättsliga och institutionella ramen när det gäller respekt för de mänskliga rättigheterna är på plats i Serbien och att det har gjorts framsteg med att förbättra efterlevnaden av internationell lagstiftning om mänskliga rättigheter. Det nya ministeriet för mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter i Serbien spelar en viktig roll i detta arbete. Det krävs dock ytterligare insatser för att öka förståelsen för internationell standard. Rådet noterade också att Serbien har ratificerat alla viktigare instrument om mänskliga rättigheter.

⁽²⁾ Se protokollet.

När det gäller den särskilda situationen i södra Serbien, som parlamentsledamoten hänvisar till, inträffade det mycket riktigt några våldsamma händelser i juli. Bland annat angreps gendarmeriet som var på plats. Flera gripanden gjordes och efter det har inga ytterligare händelser inträffat. Stämningen inom "coordination body for southern Serbia" har under tiden förbättrats. Den är skör, men de viktigaste etniskt albanska politiska partierna från regionen deltar i verksamheten. En hoppande utveckling pågår också när det gäller den känsliga frågan om utbildning. Här vill jag särskilt nämna öppnandet av en universitetsavdelning i Medvedja, där undervisning kommer att ske på serbiska och albanska.

Ett nationellt minoritetsråd för den albanska befolkningen i Serbien kommer att bildas inom en snar framtid. Detta ger befolkningen större inflytande i fråga om utbildning, kultur och andra frågor. Regionens svaga ekonomiska och sociala utveckling är ett hinder för de etniska minoriteterna i södra Serbien. Internationella samfundet, särskilt OSSE, fortsätter att övervaka läget i södra Serbien och spelar en aktiv roll för att främja fred och stabilitet i regionen i nära samarbete med den serbiska regeringen och lokala ledare.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Cecilia Malmström, tack för ert utmärkta svar. Vi talar naturligtvis om tre regioner: två gränsregioner – Vojvodina och den sydserbiska regionen Preševo, med andra ord ett område med tre gränser. Jag uppmanar er att i er framtida funktion som kommissionsledamot se till att dessa länder utvecklas vidare inom ramen för det gränsöverskridande stödprogrammet. Inre Serbien, särskilt Sandžak med Novi Pazar, är självklart helt avskuret. Även detta område måste ges stöd för att förbättra de ekonomiska villkoren och bidra till att lösa minoritetsproblemen. Men det sker en hel del våld särskilt i södra Serbien. Jag uppmanar rådet att fortsätta ägna sig åt denna explosiva situation.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Bernd Posselt, ni kan vara förvissad om att vi kommer att fortsätta bevaka situationen mycket noga. Det är även en del av kommissionens ständiga arbete. De kommer naturligtvis att göra detta. Vi är medvetna om förbättringarna, och läget är bräckligt. Men det sker förbättringar. De genomförda institutionella åtgärder som jag hänvisar till är ett bra steg i rätt riktning. Vi får bara hoppas att denna utveckling med vårt och OSSE:s stöd kommer att fortsätta i den riktningen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Våld, för övrigt – och jag riktar mig till föregående talare – sker olyckligtvis inte bara i Serbien utan även i Kosovo. Å ena sidan finns det en albansk minoritet i Serbien och å andra sidan en serbisk minoritet i Kosovo.

Min fråga är följande: hur kan EU se till att det inte kommer att finnas några gråzoner eller missbruk av systemet när det gäller viseringslättningen för Serbien? Går inte detta beviljande av förenklat viseringsförfarande till en befolkningsgrupp i Serbien på tvärs mot det kontroversiella erkännandet av Kosovo som självständig stat?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Jag var inte helt säker på frågan. När det gäller Kosovo finns det mer att göra, oavsett det faktum att inte alla medlemsstater har erkänt Kosovo. Kommissionen undersöker hur vi kan underlätta situationen för Kosovo. Det kommer att dröja ett tag. Det finns fortfarande problem där. De är även föremål för viseringslättning i framtiden, men alla villkor har inte uppfyllts än.

Talmannen. – Frågan gick ifrån ämnet lite, men var nära knuten till ämnet.

Fråga nr 2 från **Marian Harkin** (H-0427/09)

Angående: Arbetslöshetsnivåerna

Vilka initiativ har rådet tagit för att bekämpa den stigande arbetslösheten i alla EU:s 27 medlemsstater, utöver åtgärder för att omskola och fortbilda arbetstagare?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Tack Marian Harkin för frågan. Den nuvarande krisen drabbar miljontals människor oerhört hårt. Därför är en av EU:s viktigaste utmaningar att hantera konsekvenserna av den ekonomiska krisen. Med tanke på den åldrande befolkningen måste EU-länderna få ned den nuvarande arbetslösheten och undvika att den blir permanent.

Det är först och främst medlemsstaterna som ansvarar för sysselsättningspolitiken. Rådet för sysselsättningsfrågor har dock antagit riktlinjer sedan flera år tillbaka. Vi har betonat att eftersom situationen på arbetsmarknaden ser så olika ut måste också åtgärderna skilja sig åt mellan olika länder. Vi har en årlig gemensam rapport om sysselsättning och där övervakar rådet och kommissionen situationen i de olika medlemsstaterna. Under den nuvarande krisen har Europeiska rådet ägnat särskild uppmärksamhet åt just arbetslösheten. I december 2008 enades man om en ekonomisk återhämtningsplan för Europa som ger enhetliga ramar för de åtgärder som ska vidtas. Som en del av denna plan antog rådet och Europaparlamentet

i juni 2009 en förordning om ändring av globaliseringsfonden. Denna ändring gör det möjligt att använda medel från fonden för att bekämpa krisen.

Man kan använda flera åtgärder beroende på de nationella omständigheterna: justera arbetstiden tillfälligt, sänka social- och försäkringsavgifterna, minska företagens administrativa börda, förbättra arbetsmarknadsmyndigheternas rutiner, inrikta stödåtgärderna på arbetslösa ungdomar och underlätta rörligheten. De här lyftes fram i ordförandeskapets rapport efter det informella sysselsättningsstoppmötet.

I slutsatserna från toppmötet i juni anger rådet en rad åtgärder som skulle kunna hjälpa medlemsländerna, och arbetsmarknadens parter när så behövs, att hantera effekterna av den globala krisen genom att tillämpa principerna om flexicurity. Det kan innebära att företag får alternativ till friställning, möjlighet till flexibla arbetsformer och tillfällig anpassning av arbetstiden, bättre villkor för företagande genom en arbetsmarknad som är flexibel och säker, förmånssystem som ger arbetsincitament, lämpliga nivåer på social- och försäkringsavgifterna, utvidgade och förbättrade aktiveringsåtgärder, inkomststöd och fri rörlighet.

Vid debatten i november hade ministrarna en generell samsyn om att en aktiv sysselsättningspolitik med kortsiktiga åtgärder måste bibehållas. Det här gäller åtgärder som korttidsanställningar, förbättrad anställningsbarhet, utbildning som syftar till att människor integreras på arbetsmarknaden. Vid samma rådsmöte enades ministrarna om att sysselsättning är en faktor för att undvika utslagning. Kopplingen mellan jämställdhet, ekonomisk tillväxt och sysselsättning är mycket viktig, och därför uppmanades medlemsländerna att bygga ut barnomsorgen och minska löneklyftorna och andra genusrelaterade skillnader.

Man måste framför allt inrikta sig på personer som drabbas särskilt hårt av krisen: äldre, ungdomar, personer med funktionshinder och arbetstagare utan fast anställning. Att skapa fler och likvärdiga möjligheter för ungdomar i utbildning och på arbetsmarknaden är övergripande mål i de förnyade ramarna för det europeiska samarbetet på ungdomsområdet för perioden 2010–2018 som antogs av rådet den 27 november 2009.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Tack för ert svar. Jag måste säga att jag är glad att se er. Förhoppningsvis kommer jag att få se mer av er nästa år. Ni kommer att bli van att svara på våra frågor.

Två punkter som jag anser viktiga men som ni inte tog upp i svaret är stimulans av företagandet och ökning av FoU-utgifterna. Men den fråga som jag verkligen vill ställa är kopplad till att vi hittills har använt den öppna samordningsmetoden, som verkligen var ett ganska svagt instrument och inte fungerade så bra för att uppnå målen i Lissabonagendan. Har ni några förslag till hur denna mekanism skulle kunna stärkas?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Detta är verkligen en mycket viktig fråga. Som ni vet har rådet redan mottagit kommissionens förslag och börjat diskutera framtiden för Lissabonstrategin eller EU 2020. Detta kommer att avgöras av det spanska ordförandeskapet senare under våren.

En fråga är hur vi på lång sikt tar oss ur den nuvarande situationen. Hur skapar vi ett EU som är mer konkurrenskraftigt, med mer företagande, och undviker social utestängning och arbetslöshet? Hur ska vi investera i forskning och utveckling för att EU ska bli den starka globala aktör som vi vill att den ska bli på det ekonomiska området? Allt detta kommer möjligen att finnas i den nya strategin.

En mycket viktig sida av strategin är styrningsmetoden. Jag anser att den öppna samordningsmetoden har sina fördelar, men att den behöver förbättras. Lokala och regionala myndigheter måste medverka i mycket högre grad, eftersom de står för det faktiska genomförandet. Det måste finnas ett nationellt egenansvar för processen och vi måste se över styrningen. Detta förklaras också i dokumentet från kommissionen, vilket nu är ute för samråd bland medlemsstaterna. Jag tror att det kommer att läggas fram mycket bra förslag om detta, eftersom det verkligen är en av strategins svaga punkter.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Som bekant kommer det så kallade mikrofinansieringsinstrumentet som planeras av EU inte att finansieras med nya medel, utan genom Progressprogrammet. Hur ska man hindra det nya instrumentet från att bli till skada för gemenskapsprogrammet för sysselsättning och social solidaritet, som antogs först?

Paul Rübig (PPE). – (DE) Min fråga är följande: skulle det inte vara klokt att i främsta rummet förebygga arbetslösheten? Känner ni till några offentliga jobb som kan ges till arbetslösa? Och framför allt, hur kan vi hjälpa fram de små och medelstora företagen så att nya företag startas? Finns det utrymme här att tillämpa gränsöverskridande metoder och bästa praxis för att skapa fler nya företag?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Som jag sade har medlemsstaterna naturligtvis det yttersta ansvaret för att skapa nya arbetstillfällen. Men det finns mycket att göra och som jag sade

inledningvis till Marian Harkin har rådet lagt fram många rekommendationer om hur man kan göra för att öka flexibiliteten, arbeta med olika stödsystem och aktivera människor för att undvika utestängning. Det är mycket viktigt att vi fortsätter med dessa högnivåmöten med arbetsmarknadens parter och medlemsstaterna för att utbyta bästa praxis. Praxis varierar mellan olika länder, men vi behöver ge varandra goda exempel och övervaka det bästa sättet som kan användas framöver. Så det är en kombination av att rådet lägger fram rekommendationer och att medlemsstaterna tar sin del av ansvaret och anpassar sig en smula, beroende på omständigheterna i de olika länderna.

När det handlar om er fråga är jag inte helt säker på att jag förstod den. Kanske var det ett problem med tolkningen. Jag syftade inte på någon mikromyndighet. Jag syftade på den fond för justering för globaliseringseffekter som vi nu tillsammans med Europaparlamentet har gjort mer flexibel för att stödja medlemsstater och företag som hamnar i svårigheter i deras hjälp till personer som är arbetslösa eller har avskedats.

Talmannen. – Fråga 3 från **Nikolaos Chountis** (H-0431/09)

Angående: Förhandlingar om Turkiets deltagande i Frontex gemensamma operationer

Under Europaparlamentets plenarsammanträde den 21 oktober 2009 uppgav rådets tjänstgörande ordförande Cecilia Malmström att förhandlingar pågick "med förhoppning om att nå en överenskommelse som även skulle omfatta utbyte av information och ge de turkiska myndigheterna möjlighet att delta i Frontex gemensamma operationer". I punkt 2 i artikel 8e i förordning (EG) nr 863/2007⁽³⁾ om inrättande av en mekanism för upprättande av snabba gränsinsatsenheter och om ändring av rådets förordning (EG) nr 2007/2004⁽⁴⁾ fastställs att "den operativa planen får ändras eller anpassas endast om byråns verkställande direktör och den biståndssökande medlemsstaten är ense om ändringarna eller anpassningarna i fråga".

Mot bakgrund av detta, kan rådet berätta hur långt man har kommit i diskussionerna om Turkiets deltagande i Frontex gemensamma operationer? Vilka krav ställer Turkiet för sitt deltagande? Grekland är en av de medlemsstater som ansvarar för Frontex – är man medveten om dessa diskussioner där?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – En viktig del av EU:s strategi för bättre hantering av migration är att upprätta partnerskap med tredjeländer i fråga om gränskontroll. Det är en central del av konceptet med integrerad gränsförvaltning, som antogs av rådet i december 2006. Jag vill också nämna att det operativa samarbetet med tredjeländer är en viktig del av det arbete som bedrivs av Frontex.

I enlighet med Frontexförordningen kan Frontex underlätta det operativa samarbetet mellan medlemsstater och tredjeländer inom ramen för Europeiska unionens politik för yttre förbindelser och samarbeta med tredjeländer inom ramen för bilaterala samarbeten. Flera sådana arrangemang har redan ingåtts och andra diskuteras för närvarande.

Mandatet för förhandlingarna ges av styrelsen, där samtliga medlemsstater är företrädade. De diskussioner som förs mellan Frontex och de behöriga turkiska myndigheterna om operativt samarbete är nu ganska långt framskridna.

Eftersom förhandlingarna inte har slutförts är det svårt för rådet att närmare kommentera diskussionernas innehåll och utveckling.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Minister Malmström, av ert svar kan jag dra tre slutsatser; förhandlingarna mellan Frontex och Turkiet är långt framskridna, samtliga EU-stater inklusive Grekland verkar känna till förhandlingarna och enligt slutsatserna från utrikesministrarnas senaste möte är återtagandeavtalet kopplat till gränskontroll.

Med andra ord, om man ser till samarbete och återtagandeavtalet med EU, vill Turkiet ha gemensamma operationer med yttre gränskontroll? Om svaret är ja, hur hanterar vi det mycket viktiga skyddet av mänskliga rättigheter och migranternas värdighet, och den känsliga frågan om definiering av gränser, snarare än kontroll av gränser.

Med andra ord, godtar Turkiet EU:s yttre gränser? Godtar man att Frontex arbete omfattar EU:s yttre gränser?

⁽³⁾ EUT L 199, 31.7.2007, s. 30.

⁽⁴⁾ EUT L 349, 25.11.2004, s. 1.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Det är givetvis en mycket omfattande fråga. Förhandlingarna med Turkiet har just inletts. Kommissionens representant, kommissionsledamot Jacques Barrot, och Tobias Billström, Sveriges minister för migration och asylpolitik, besökte Turkiet för bara några veckor sedan för att inleda diskussionerna. Diskussionerna var givande, men eftersom de fortfarande pågår är det svårt att kommentera. Medlemsstaterna, däribland Grekland, underrättas givetvis om resultaten.

Generellt sett tar man alltid upp respekt för grundläggande rättigheter och europeiska värderingar i dessa sammanhang, och det görs inga undantag för Turkiet i det avseendet. Men som jag sade till ledamoten har diskussionerna inletts nyligen, och de ger resultat, men pågår fortfarande. Diskussionerna har förts öppet i den mening att samtliga medlemsstater är inblandade via Frontex styrelse, där även Grekland finns representerat.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman, fru minister! Som jag har förstått det, kommer den överenskommelse som vi ingått med Turkiet i syfte att sluta ett återtagandeavtal om migrationsfrågor även att omfatta frågor som rör samarbetet med Frontex.

Sedan vill jag tillägga att vi i Grekland nyligen blev varse att de turkiska myndigheterna trakasserar Frontex flygplan. Kommissionens svar innehåller inga specifika uppgifter om vad som pågår eller huruvida det är fråga om trakasserier.

Har ni några kommentarer?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) För att hantera situationen är det säkert klokt att samarbeta internationellt, under förutsättning – och det vill jag understryka – att EU inte behöver köpa samarbetet med ekonomiskt bistånd. Med vilka andra stater förhandlar vi eller planerar vi att förhandla, och har turkiska staten uppmuntrats ekonomiskt för att delta i denna Frontex-operation?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Vid ett flertal tillfällen har det ställts frågor om fartyg under frågestunden. Rådet har informerat turkiska myndigheter och Turkiets regering och dess representanter att gott samarbete i regionen är en förutsättning för framtida diskussioner om detta. Rådet har även uppmanat turkiska myndigheter att avstå från att agera provocerande. Det har framgått mycket tydligt, och ni kan titta på svaren, varav jag har gett några nyligen.

Diskussionerna pågår ännu. De har fått mandat. Som jag sade kan jag inte ange exakt i vilket skede diskussionerna är eftersom de pågår, men de förs i enlighet med det vanliga förfarandet, och som svar på er fråga, för vi även diskussioner med Senegal och Kap Verde. Vi har dessutom börjat, utan vidare framgång, med Marocko, Egypten och Mauretanien.

Detta är det vanliga förfarandet. Det följer vi. Frontex styrelse har mandat att påbörja förhandlingarna. Vissa går bättre än andra. Vi samarbetar med till exempel Ryssland, Moldavien, Ukraina, Georgien, men på andra områden har det inte gått lika bra.

Talmannen. – Fråga 4 från **Seán Kelly** (H-0434/09)

Angående: Klimatförhandlingarna i Köpenhamn

Kan rådet rapportera om förhandlingarna i Köpenhamn som nu närmar sig slutskedet? I brist på juridiskt bindande avtal i Köpenhamn, kan rådet specificera när man väntar sig att ett juridiskt bindande uppföljningsavtal till Kyotoprotokollet kan träda i kraft?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Förhandlingarna i Köpenhamn pågår i denna stund, men jag ska försöka ge er senaste nytt.

Som ni vet finns det två huvudfrågor: mildring av effekterna och finansiering. Som statsministern sade i morse är vi fortfarande övertygade om att Köpenhamnskonferensen kan bli lyckad och resultera i att vi kan hålla den globala temperaturhöjningen under 2 °C över förindustriell nivå.

EU har en central roll som brobyggare i en process vars slutgiltiga mål är att nå ett juridiskt bindande avtal. Vi kan förhoppningsvis nå ett politiskt bindande avtal nu, med en tydlig tidsplan för att nå ett juridiskt bindande avtal för perioden som börjar den 1 januari 2013.

Men för att kunna sluta ett avtal krävs att man enas om följande centrala byggstenar.

Första och främst måste de utvecklade länderna göra djupgående och ambitiösa åtaganden för utsläppsminskning till 2020. Vissa länder, som Japan och Norge, har utvidgat sina löften, men det är uppenbart att nuvarande åtaganden inte är tillräckliga för att nå målet på 2 °C.

I samband med detta kommer EU att upprepa sina krav på andra utvecklade länder att upprätta en ambitiös dagordning, och försöka finna mätbara, verifierbara och rapporteringsbara åtgärder för att mildra effekterna i utvecklingsländer.

De större utvecklingsländerna, det vill säga Kina, Indien, Indonesien, Brasilien, Sydafrika och Sydkorea, har dragit sitt strå till stacken för att begränsa utsläppen och det är en viktig insats.

Rådet anser dock att dessa länder skulle kunna göra mer, i synnerhet Kina och Indien. Det krävs givetvis större insatser om vi ska hålla oss under 2 °C uppvärmning.

EU kommer därför att uppmana dem att göra större ansträngningar för att det ska bli ett ambitiöst avtal.

Vi behöver även en ram för att anpassa oss till klimatförändringar samt för tekniköverföring och kapacitetsuppbyggnad. Vi behöver investeringar inom ramen för ett rättvist och jämlikt system för mildring av effekterna, anpassning, kapacitetsuppbyggnad och tekniköverföring till utvecklingsländer.

Europeiska rådets senaste möte om summan för den tidiga finansieringen avseende de första tre åren ger ny drivkraft åt de pågående förhandlingarna och stärker EU:s trovärdighet.

Stats- och regeringscheferna är snart i Köpenhamn. Vi hoppas att de bidrar med en välbehövlig politisk tyngd åt nyckelfrågorna mildring av effekterna och finansiering. Så förhoppningsvis kan man nå en ambitiös överenskommelse.

EU har lagt fram förslaget att förhandlingen om ett juridiskt bindande fördrag för perioden som börjar den 1 januari 2013 ska avslutas så snart som möjligt efter Köpenhamnskonferensen.

Det är för tidigt för att säga när det kan åstadkommas, men vi bör sikta på att nå en uppgörelse inom ett halvår efter att konferensen avslutats.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Jag vill tacka er Cecilia Malmström för det informerande och kloka svaret, inte bara på min fråga, utan på alla frågor sedan jag kom till parlamentet i juni. Ni har varit ett föredöme.

Jag är även stolt över att ingå i ett EU som leder debatten om klimatförändringar och inspirerar andra att göra detsamma. Jag antar att det bästa beviset på det är att Förenta staternas president och Kinas premiärminister anländer till Köpenhamn i dag, vilket skulle ha varit otänkbart för några år sedan.

Hur ska vi gå vidare utan ett bindande avtal?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Eftersom de verkliga politiska förhandlingarna börjar i morgon när både premiärministrar och presidenter kommer från världens alla hörn, tycker jag inte att vi ska prata om någon plan B än. Jag tror att de kan tillföra den input, kraft och dynamik som behövs för ett ambitiöst politiskt åtagande.

Skulle det visa sig omöjligt att komma fram till ett sådant åtagande får vi helt enkelt fortsätta samtalet. Det finns inte en chans att vi ger upp. Världen förväntar sig resultat av oss. Det är den viktigaste frågan för vår generation, så vi får inte misslyckas. Om vi inte når en uppgörelse i morgon eller övermorgon kommer vi att fortsätta tills vi gör det.

Talmannen. – Fråga 5 från **Gay Mitchell** (H-0436/09)

Angående: Klimatförändringsbistånd till utvecklingsländerna

Syftet med de kommande samtalerna om klimatförändringar i Köpenhamn är att hitta ett globalt förhållningssätt när det gäller klimatförändringar på kort och medellång sikt. Det är nödvändigt att ett avtal sluts och att rika länder bidrar med de medel som behövs för att betala för konsekvenserna av klimatförändringarna i utvecklingsländerna. Vi kan inte begära att utvecklingsländer ska betala för konsekvenserna av ett problem som västvärlden har orsakat.

I det avtal som slöts under Europeiska rådets möte i oktober uppskattade man att utvecklingsländerna skulle behöva 100 miljarder euro för att anpassa sig till klimatförändringarna, medan utvecklingsländerna menar att det skulle kosta tre eller fyra gånger så mycket.

Hur ska rådet hitta en kompromiss mellan så vitt skilda summor?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Som parlamentsledamoten mycket riktigt påpekar, är klimatbistånd till utvecklingsländer en central del av förhandlingarna i Köpenhamn, och det är nyckeln till ett lyckat avtal.

Till att börja med vill jag än en gång påpeka att vi under Europeiska rådets möte i oktober underströk hur viktigt det är med tidig finansiering för att initiera omedelbara åtgärder och förbereda för kollektiva och effektiva åtgärder på medellång och lång sikt, med särskild inriktning på dessa utvecklade länder. Under rådets decembermöte för några dagar sedan, uppgav EU och medlemsstaterna att de var beredda att anslå 2,4 miljarder euro per år under perioden 2010–2012 för att hjälpa utvecklingsländer i kampen mot klimatförändringarna. Med det åtagandet gav vi ett kraftfullt budskap till förhandlarna under deras pågående konferens och stärkte vår trovärdighet.

Europeiska rådet erkände dessutom behovet av en betydande ökning av både den offentliga och privata finansieringen till 2020. Det nuvarande finansiella systemet behöver ses över och där det är nödvändigt bör det förbättras för att klara av utmaningarna. Som ni påpekade i frågan, godkände Europeiska rådets möte i oktober kommissionens bedömning att den totala kostnaden för anpassning och mildring av effekterna i utvecklingsländerna skulle kunna uppgå till 100 miljarder euro per år till 2020. Den summan skulle man få ihop genom en kombination av utvecklingsländernas egna insatser, den internationella koldioxidmarknaden och internationellt offentligt finansiering; och det är vad kommissionen har beräknat behovet till. Det är inte något erbjudande eller anbud från EU.

En rad olika beräkningar har gjorts av andra källor, men kommissionen anser att rådet godkänt det man ser som den bästa bedömningen. Man beräknar att det kommer att krävas ett internationellt offentligt bistånd motsvarande 22 miljarder euro till 50 miljarder euro per år till 2020. EU och medlemsstaterna är beredda att stå för en rimlig del av den summan, men alla länder förutom de fattigaste bör bidra till den internationella offentliga finansieringen genom ett omfattande fördelningssystem grundat på utsläppsnivåer och BNP. Och som Europeiska rådet underströk i oktober, måste Köpenhamnsavtalet innehålla bestämmelser för målsättningen att den globala uppvärmningen inte ska överstiga 2 °C, ambitiösa åtaganden från de utvecklade länderna för minskning av utsläpp, teknik för anpassning och anpassningsteknik samt en överrensommelse om finansieringen.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) I likhet med ledamot Seán Kelly uppskattar jag minister Malmströms svar här i parlamentet, och jag tycker att det svenska ordförandeskapet har uppträtt föredömligt.

Minister Malmström, de senaste dagarna har vi märkt att Förenta staternas president har deltagit i diskussioner med vissa ledare från utvecklingsländerna. Har EU deltagit i de samtalen för att försöka överbygga klyftan mellan Förenta staterna och övriga inblandade, och finna en lösning för de frågor som kvarstår? Kan ministern försäkra parlamentet att eventuellt ekonomiskt bistånd till utvecklingsländerna består av nya medel, och inte av medel från redan befintliga insatser i utvecklingsländerna inom svält och utveckling?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Angående den första frågan har det under hösten hållits många bilaterala sammanträden för att underlätta och förbereda förhandlingarna. EU står i ständig kontakt med Förenta staterna och försöker få dem att göra ett ambitiösare åtagande. Förenta staterna har i sin tur sina egna bilaterala kontakter, och ibland har vi varit inblandade och ibland inte, eftersom vi försöker påverka på olika sätt. Under det svenska ordförandeskapet har vi även haft sex bilaterala möten med viktiga aktörer som Kina, Indien, Ukraina, Sydafrika, Ryssland och Förenta staterna. Klimatfrågor har legat högst på dagordningen varje gång, så det har blivit många olika möten.

Angående finansieringen, måste jag säga att den består av både gamla och nya medel. En del länder har skapat en kombination. Vissa har redan anslagit delar av sin utvecklingsbudget. Eftersom de minst utvecklade länderna kommer att drabbas hårdast av klimatförändringarna, är det naturligt att vissa delar av utvecklingsbudgeten är avsatta till olika typer av klimatåtgärder.

Till följd av den ekonomiska krisen har många medlemsstater sänkt ambitionerna för sina utvecklingsbudgetar, vilket är beklagligt.

Det är en kombination, vilket beror till stor del på den ekonomiska krisen.

Talmannen. – Fråga nr 6 från **Ádám Kósa** (H-0440/09)

Angående: Förslag till ett direktiv från rådet om tillämpning av principen om likabehandling oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning

Det är ytterst nödvändigt att understryka hur viktig principen om tillgänglighet för alla är. Det kommer att gynna både personer med funktionshinder och majoriteten av EU-medborgarna inom 10 år. Kan rådet överväga att upprätta en enhetlig grund för antidiskrimineringslagar, utan undantag (som för utformning och tillverkning av varor), i syfte att skapa ett hållbart samhälle och avskaffa hierarkin av rättsliga bestämmelser för att bekämpa diskriminering?

Eftersom många människor i många länder har kraftigt begränsad tillgång till infrastruktur och tjänster, anser jag det oacceptabelt att kraven på medlemsstaterna att anta nya regler för bättre tillgänglighet till (ny) infrastruktur och (nya) tjänster skjuts upp ytterligare 10 eller 20 år. Överväger rådet ytterligare förlängning av tidsfristen för införlivande av kravet på tillgänglighet för befintlig och/eller ny infrastruktur? Om ja, varför?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Åtgärder för att förbättra tillgängligheten är av avgörande betydelse i kampen mot diskriminering, precis som ledamoten framhåller i sin fråga. Under det svenska ordförandeskapet har vi fortsatt att på teknisk nivå granska det föreslagna direktivet om genomförande av principen om likabehandling. Det omfattar fyra diskrimineringsgrunder som ännu inte har täckts in på området anställning: religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder och sexuell läggning.

Den 30 november 2009 tog rådet del av en lägesrapport från ordförandeskapet som framhåller behovet av att arbeta mer med frågan, särskilt när det gäller omfattningen, bestämmelserna om funktionshinder och tidsplanen för genomförandet. Ordförandeskapet har också rapporterat att även den specifika frågan om "formgivningen" eller "tillverkningen av varor" skulle omfattas av förslaget. Detta behöver diskuteras vidare.

Enligt lägesrapporten framgår det att det finns ytterligare frågor att lösa angående de finansiella konsekvenserna av direktivet. För att kunna nå politisk enighet måste vi få fram en text som alla medlemsstater kan acceptera. Alla medlemsstater måste vara överens innan vi kan gå vidare i rådet.

Jag kan dock inte föregripa resultatet av förhandlingarna. Diskussioner om genomförande, datum och omfattning pågår fortfarande och kommer att pågå ett tag till.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Tack så mycket minister Malmström för svaret. De inledande åtgärderna som gjorts är hoppgivande, men det finns tre saker som jag vill lyfta fram. I EU finns 50 miljoner människor med funktionshinder. Frågan berör inte bara dem, eftersom EU-medborgarna även åldras drastiskt. Därför påverkar problemet både människor med funktionshinder och framtiden för äldre och rullstolsbundna, om de till exempel behöver en ramp. Det innebär att frågan gäller hela samhället, och därför måste den prioriteras, eftersom det är den framtid som väntar oss. Frågan om tillgång till tjänster har skjutits upp i tio år. Det är viktigt att den tidsramen kvarstår, eftersom det ligger i allas intresse.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Jag håller definitivt med parlamentsledamoten om att ett sådant direktiv behövs. Det finns fortfarande miljoner människor i EU som inte har tillgång till de mest vardagliga saker. Det begränsar deras frihet och möjlighet att leva ett normalt liv, och det beklagar jag djupt.

Rådets diskussioner tar tid. Det är ett banbrytande förslag som har en bred räckvidd med omfattande praktiska och ekonomiska följder. För att direktivet ska kunna antas krävs enighet mellan medlemsstaterna och sedan måste Europaparlamentet ge sitt samtycke. Vi har förhandlat. Vi har haft många arbetsgrupper i rådet. Vi har gjort framsteg, men jag måste vara ärlig, än har vi tyvärr inte nått det konsensus som krävs. Men vi kommer att fortsätta under hela ordförandeskapet och jag är övertygad om att det spanska ordförandeskapet kommer att göra sitt yttersta för att hitta en lösning.

Talmannen. – Fråga nr 7 från **Vilija Blinkeviute** (H-0445/09)

Angående: Skydd av funktionshindrades rättigheter

Under svåra ekonomiska förhållanden är det ytterst viktigt att det finns tillräckligt socialt skydd för de som har det sämst ställt i samhället. Funktionshindrade utgör en av samhällets mest utsatta grupper. Det är mycket beklagligt att man försöker balansera nationella budgetar genom att minska sociala förmåner och stödprogram för funktionshindrade. Det strider mot principerna solidaritet och social rättvisa, och underminerar integrationen av funktionshindrade i samhället och ökar deras sociala utestängning.

Har rådet föreskrivit ytterligare åtgärder för att hjälpa funktionshindrade i perioder av ekonomisk tillbakagång? Kommer inte den ostabila ekonomiska situationen försena rådets överläggningar om förslaget till rådets direktiv till genomförandet av principen om likabehandling för funktionshindrade?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Vi är alla medvetna om de sociala svårigheter som följer i spåret av den ekonomiska krisen. Det är helt nödvändigt att särskilt skydda grupper eller personer som befinner sig i utsatta situationer och att bekämpa utanförskap. Vi vet att potentialen hos människor med funktionshinder och andra utsatta grupper ofta inte utnyttjas på grund av diskriminering. Mot bakgrund av detta har rådet konsekvent betonat hur viktigt det är att främja tillträde till arbetsmarknaden för personer med funktionshinder.

Detta har gjorts inom ramen för Lissabonstrategin, inbegripet de nuvarande riktlinjerna för sysselsättning. Rådet antog också i mars 2008, tillsammans med medlemsstaternas regeringar, en resolution om situationen för personer med funktionshinder inom EU. Vikten av att grupper eller personer i utsatta situationer ska integreras på arbetsmarknaden bekräftas även av rådet i slutsatserna av den 13 november 2009, som jag refererade till rörande den förra frågan. Att underlätta för dessa grupper att komma in på arbetsmarknaden är också en förutsättning för långvarig tillväxt.

Jag skulle vilja påminna om Europaparlamentets och rådets gemensamma överenskommelse om att utse år 2010 till Europaåret för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Jag tycker att detta beslut också ska omfatta tillgång till utbildning för alla. Dessutom innebär beslutet att verka för lika tillgång för alla till informations- och kommunikationsteknik, särskilt med tanke på funktionshindrade personers behov. En annan prioritering som tas upp är behoven bland funktionshindrade och deras familjer samt bland andra grupper i utsatta situationer. Vi ser fram emot många initiativ som jag är säker på kommer att tas under det kommande året.

När det gäller förslaget till rådets direktiv till genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning inser vi att livet för personer med funktionshinder skulle påverkas mycket positivt om kommissionens förslag blir verklighet. Rådets arbetsgrupp för sociala frågor behandlar fortfarande texten. Som jag sade så hade vi en diskussion den 30 november och utarbetade en lägesrapport, men lyckades inte komma fram till ett beslut.

Vi kan inte föregripa resultatet av de förhandlingar som fortfarande pågår, men det är väsentligt att vi får fram en korrekt text eftersom det gäller rättssäkerhet och avgränsning av tillämpningsområdet. Och medlemsländerna måste som sagt var enas om förslaget. Det är deras sak att bedöma eventuella följder av den ekonomiska recessionen i detta sammanhang. Så fort enhällighet har uppnåtts kommer också Europaparlamentet naturligtvis att uppmanas att ge sitt godkännande i enlighet med artikel 19 i det nya Lissabonfördraget.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Tack fru talman, och tack minister Malmström för svaret. Jag vill även tacka Sverige, eftersom det var under det svenska ordförandeskapet som EU:s ministerråd ratificerade FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Det är ett stort steg, men det är bara ett steg.

I själva verket ser livet för våra funktionshindrade oerhört olika ut från land till land. Det finns döva som inte kan använda teckenspråk, och blinda som inte har tillgång till assistans. Man har inte gjort anpassningar för rörelsehindrade. Dessutom är ett stort antal funktionshindrade arbetslösa. Allt detta trots att funktionshindrade faktiskt utgör närmare 10 procent av EU:s befolkning.

Minister Malmström, jag vet att det finns vissa problem och svårigheter med antidiskrimineringsdirektivet (det är så jag sammanfattar det), men det kanske skulle gå att införa ett separat direktiv om funktionshindrades rättigheter tidigare. Vårt direktiv skulle vara bindande för alla medlemsstater, så att funktionshindrade inte ska diskrimineras.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Jag ber att få understryka att den politiska viljan inte saknas. Vi förstår hur viktigt direktivet är och vi har verkligen ansträngt oss för att göra verklighet av det.

Men som jag sade kan jag inte ändra på det faktum att vi behöver vara eniga, och det är vi inte. Både det svenska ordförandeskapet och tidigare ordförandeskap har arbetat för att försöka föreslå olika kompromisser, olika sätt att gå vidare. Det finns många arbetsgrupper som sammanträder och arbetar hela tiden, och de

sammanträder fortfarande. Vi kommer att arbeta med frågan under hela vårt ordförandeskap. Men tyvärr är vi inte eniga än.

Det skulle vara olyckligt att separera de olika delarna av direktivet eftersom syftet – som parlamentet gav stort stöd – var att ta fram ett omfattande direktiv om diskriminering. Om vi börjar plocka ur vissa delar, tror jag att den idén skulle gå förlorad och det skulle vara synd. Låt oss försöka ytterligare för att få till stånd hela direktivet, eftersom det skulle vara mycket värdefullt i kampen mot diskriminering, både för funktionshindrade och andra diskriminerade i hela Europa.

Christa Kläß (PPE). – (DE) Vi måste förhindra diskriminering, som är ett socialt problem. Det är upp till oss alla att förhindra all sorts diskriminering.

Ett exempel på diskriminering är en situation där en hyresvärd hyr ut en lägenhet och en intressent uppger att han har diskriminerats eftersom han inte fick lägenheten. Delar ni min åsikt att det saknas tydliga normer för att fastställa om diskriminering har förekommit?

Håller ni med om att ett EU-direktiv endast kan innehålla bestämmelser som medlemsstaterna sedan skulle behöva införliva i den nationella lagstiftningen? Det är mycket svårt för EU att tillämpa gemenskapsrätten inom detta område.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Eftersom vi talar om funktionshindrades rättigheter, får jag passa på att nämna att vår kollega Ádám Kósa precis har utsetts till ordförande för Europaparlamentets tvärgrupp för funktionshinder. Vi önskar honom all lycka.

Angående den ekonomiska krisen, som vi diskuterade i går och ni nickade i samförstånd: vi är djupt oroade över den institutionella vården av barn och unga vuxna, och jag är rädd, och det är kanske ni också, att den ekonomiska krisen kommer att fördröja avinstitutionaliseringen, och det är en fråga som vi måste ägna stor uppmärksamhet, både i och utanför EU.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) När ekonomiska kriser inträffar är det alltid de mest utsatta i samhället som drabbas hårdast – barn, ungdomar, äldre, funktionshindrade – och därför måste vi politiker ta vårt ansvar och komma ihåg detta. I slutsatserna av olika rådskonstellationer och rekommendationer har man lagt till att medlemsstater bör uppmuntras att ta särskild hänsyn till att de mest utsatta grupperna alltid drabbas hårdast, så det håller jag med om.

Som svar på frågan, är det svårt att upprätta normer på EU-nivå när det gäller diskriminering av funktionshindrade utan det omfattande direktivet. Vi behöver först det, och sedan kan vi arbeta vidare.

Jag vet att mycket har gjorts och jag är väl medveten om hur vanligt det är att funktionshindrade råkar ut för diskriminering och svårigheter i vardagen, vilket försvårar för dem att leva livet fullt ut och ta tillvara på sina möjligheter. Jag tror att vi måste arbeta med det övergripande direktivet först.

Valet av att ha bekämpning av social utestängning som tema under nästa år innebär att man får möjlighet att lägga fram nya konkreta förslag och anordna gemensamma evenemang för att öka medvetenheten om frågan i medlemsstaterna.

Talmannen. – Jag är övertygad om att parlamentet i anslutning till denna diskussion vill att jag gratulerar Ádám Kósa till utnämningen till ordförande för tvärgruppen.

Frågorna nr 8 och 9 har dragits tillbaka.

Fråga nr 10 tas inte upp eftersom ämnet redan förekommer på föredragningslistan för innevarande sammanträdesperiod.

Eftersom frågeställaren är frånvarande bortfaller fråga nr 11.

Fråga nr 12 från **Charalampos Angourakis** (H-0455/09)

Angående: De hemiska morden på fattiga peruanska bönder i vinstsyfte

I den internationella pressen rapporteras om att dussintals bönder i de peruanska regionerna Huánuco och Pasco de senaste åren har mördats av ett gäng som går under namnet "Los Pishtacos", som säljer deras kroppsfett – enligt uppgifter 17 kilo – till europeiska kosmetikatillverkare för 15 000 dollar per kilo. Peruanska myndigheter anser att många försvinnanden, även av barn, är kopplade till denna hemiska verksamhet. Vi

fördömer dessa europeiska multinationella företag som har dödat människor och plundrat Latinamerika i vinstsyfte i flera decennier.

Hur ser rådet på denna kriminella verksamhet som bedrivs av europeiska multinationella företag, och hur mycket bistånd ger EU till dessa företag som är verksamma i Latinamerika?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Som ledamoten vet är respekt för de mänskliga rättigheterna ett av de värden som Europeiska unionen bygger på. Rådet fäster alltid särskild uppmärksamhet vid att i alla förbindelser med tredjeländer säkerställa respekten för de grundläggande rättigheterna och rättsstatliga principer.

När det gäller de särskilda händelser som parlamentsledamoten redovisar till har de inte kommit till rådets kännedom och de har heller inte diskuterats i rådet. Ordförandeskapet har också läst tidningarna och tagit del av mediareporteringen, men noterar också att det i de senaste uppgifterna talas om att den ursprungliga historien skulle vara en bluff.

På grund av att mediareporteringen är motstridig och eftersom rådet normalt inte kommenterar rapporter i media varken kan eller bör ordförandeskapet spekulera i denna historia eller reagera på frågan i sig.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Jag måste säga att ministrarnas svar inte är det minsta tillfredsställande. Det är ett avskyvärt brott, som saknar motstycke, och i vilket fall tror jag att EU har resurser för att undersöka liknande fall mer ingående, om bara viljan finns.

Eftersom vi har förbindelser med Peru kräver vi att den peruanska regeringen ger officiella upplysningar om dessa händelser och att man vidtar åtgärder. Annars kommer vi att få se att situationen upprepas.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Vi har fått väldigt motstridiga rapporter om detta. Både från olika myndigheters sida och från journalistiska rapporter har det framgått att det inte finns något underlag som talar för att dessa fasansfulla händelser faktiskt skulle ha inträffat.

Eftersom vi inte har några säkra indikationer och mycket tyder på att det faktiskt inte har hänt utan att det rör sig om en bluff så har rådet inte haft möjlighet och inte heller behörighet att agera på området.

Talmannen. – Fråga nr 13 från **Ryszard Czarnecki** (H-0458/09)

Angående: Diskriminering av den polska minoriteten i Litauen

Diskrimineringen av den polska minoriteten i Litauen har en lång historia och tar sig uttryck i tvånget att använda den litauiska stavningen av polska efternamn, diskriminering i skolor, förbud mot tvåspråkiga ortnamn och underlåtenheten att återlämna polackers egendom som tillvaratagits av sovjetiska myndigheter. Har rådet för avsikt att kräva att Litauens regering respekterar nationella minoriteters rättigheter? När avser rådet att agera i frågan?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Rådet upprepar det företräde som de grundläggande och mänskliga rättigheterna har enligt fördragen och stadgan om de grundläggande rättigheterna. Rådet är och kommer att förbli angeläget om att förebygga och få bukt med alla former av förnedrande och diskriminerande behandling.

Jag vill poängtera att Europarådet hanterar frågor om skydd av minoriteters rättigheter i enlighet med dess ramkonvention om skydd för nationella minoriteter. De frågor som Ryszard Czarnecki tar upp undersöks för närvarande av Europarådets behöriga organ. Enligt rådets direktiv 2000/43/EG av den 29 juni 2000 om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras religion eller etniska ursprung är alla människor skyddade mot diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung, oberoende av deras rättsliga ställning. Det rättsliga skyddet i direktivet omfattar områden som arbete, social skydd, utbildning och tillgång till varor och tjänster. Det är Europeiska kommissionens ansvar att övervaka medlemsstaternas genomförande och efterlevande av gemenskapsrätten.

I Stockholmsprogrammet som godkändes av Europarådet den 10 och 11 december i år, bedöms behovet av ytterligare ett förslag för utsatta grupper i ljuset av erfarenheterna av medlemsstaternas tillämpning av 2000 års Haagkonvention om internationellt skydd för vuxna, som de kommer att omfattas av i framtiden.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Tack så mycket Cecilia Malmström för svaret, i synnerhet för att ni poängterade att rådet kommer att motsätta sig alla former av diskriminering av nationella minoriteter i EU, även den polska minoriteten i Litauen. Det är ett mycket viktigt uttalande. Tack för det. Jag vill understryka

att det tyvärr är fråga om Litauens myndigheter och deras verksamhet som berör utbildningssystemet och tvåspråkiga ortnamn, och vid olika instanser av den offentliga förvaltningen. Det är en oerhört viktig fråga, och jag ber rådet att övervaka den.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Jag kan bara upprepa vilka principer och värden som EU står för och som rådet givetvis försvarar.

De specifika problem som Ryszard Czarnecki tar upp undersöks av Europarådets behöriga myndigheter och skulle det förekomma någon form av diskriminering är det kommissionens uppgift att se till att medlemsstaterna följer EU:s fördrag och lagar.

Talmannen. – Fråga nr 14 från **Brian Crowley** (H-0462/09)

Angående: Förföljelser av buddistiska munkar och nunnor i Vietnam

Efter antagandet av Europaparlamentets resolution om situationen i Laos och Vietnam av den 26 november 2009 (P7_TA(2009)0104), vilka konkreta åtgärder har vidtagits för att stoppa förföljelser och trakasserier av buddistiska munkar och nunnor i Vietnam?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Tack för frågan. Rådet är synnerligen medvetet om situationerna för de mänskliga rättigheterna i Vietnam och vi följer noga utvecklingen i landet.

Två gånger om året gör rådet och kommissionen en bedömning av situationen inom ramen för den människorättsdialog vi har med Vietnams myndigheter. Det senaste dialogmötet hölls i Hanoi förra veckan, den 11 december. Många angelägna frågor diskuterades, till exempel yttrandefrihet, reformen av strafflagen, inklusive dödsstraffet, samt religions- och trosfrihet, inklusive situationen för anhängarna av Plum Village. En EU-förteckning över personer och fångar vars situation inger särskild oro lämnades in till den vietnamesiska regeringen. Utöver människorättsdialogen tar EU också regelbundet upp särskilt oroväckande frågor med den vietnamesiska regeringen.

Den 10 november förde rådet och kommissionen en lång diskussion med medlemmarna i samfundet Plum Village. Den 26 november offentliggjordes den resolution från Europaparlamentet som frågan rör. Samma dag sammanträdde kommissionen på hög nivå med myndigheterna i Hanoi och mötet hölls inom ramen för den gemensamma kommitté för förhandling om ett partnerskaps- och samarbetsavtal, som vi hoppas kunna ingå nästa år. Vårt huvudbudskap vid mötet var att ge uttryck för hur angelägen vi anser att situationen är vad gäller mänskliga rättigheter i Vietnam.

Vi nämnde exproprieringen av kyrkans egendom, vi nämnde angreppen mot människorättsförsvarare och bloggare – som tidigare har tagits upp av kolleger här i Europaparlamentet – och vi nämnde också situationen för anhängarna av Plum Village. Vi uppmanade våra motparter att skydda och respektera de mänskliga rättigheterna och uppfylla alla åtaganden enligt den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och de internationella konventioner som Vietnam har skrivit på. Genom parlamentsresolutionen blev det extra kraft i budskapet, och jag vill tacka Europaparlamentet för detta. Vi har också informerat Vietnam om Europaparlamentets nya och viktiga roll, särskilt när det gäller det framtida partnerskaps- och samarbetsavtalet.

En EU-delegation besökte den 8–10 december 2009 Bat Nha-klostret och Phuoc Hue-pagoden, dit nästan 200 återstående medlemmar av Plum Village har tagit sin tillflykt. Vi talade då med de religiösa företrädarna och de lokala myndigheterna för att få mer information om den aktuella situationen. EU kommer fortsättningsvis också att mycket noga följa situationen vid Phuoc Hue-pagoden.

Pat the Cope Gallagher (ALDE) ersättare för frågeställaren. – (EN) Jag vill tacka tjänstgörande ordförande, även å Brian Crowleys vägnar, för hennes utförliga svar, och så vill jag säga att jag glädjer mig åt rådets och kommissionens tillvägagångssätt. Jag hoppas att ni fortsätter att övervaka utvecklingen på ett praktiskt sätt.

Talmannen. – Fråga nr 15 från **Pat the Cope Gallagher** (H-0463/09)

Angående: Islands ansökan om medlemskap i Europeiska unionen

Kan rådet ge en aktuell bedömning av Islands ansökan om medlemskap i Europeiska unionen?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Fru talman! Jag tror att detta är en fråga som ligger även er varmt om hjärtat.

Låt mig börja med att påminna om vad som sades i rådets slutsatser av den 8 december. Där skriver rådet följande: "Island är ett land med gamla och djupa demokratiska traditioner och har potentialen att ge ett viktigt bidrag till EU, både strategiskt och politiskt. Landet är redan nära integrerat med EU på flera områden genom sitt medlemskap i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och Schengenområdet."

Islands ansökan om medlemskap i Europeiska unionen överlämnades officiellt i Stockholm den 16 juli 2009 till det svenska ordförandeskapet. Jag var själv med och tog emot den. Ansökan vidarebefordrades omedelbart till medlemmarna i rådet.

Vid mötet den 27 juli 2009 erinrade rådet om den förnyade konsensus om utvidgning som återges i slutsatserna från Europeiska rådets möte i december 2006, inbegripet principen att varje land ska bedömas efter sina egna meriter, och vi beslutade att inleda det förfarande som anges i artikel 49 i fördraget om Europeiska unionen. Kommissionen uppmanades därför att lägga fram ett yttrande för rådet om denna ansökan.

Ansökan kommer att bedömas enligt principerna i fördraget, de kriterier som fastställdes vid Europeiska rådets möte i Köpenhamn 1993 och slutsatserna från Europeiska rådets möte i december 2006. I enlighet med de slutsatser som allmänna rådet antog förra veckan så kommer det att ta upp frågan igen när kommissionen har lämnat sitt yttrande. Detta bör göra det möjligt för rådet att fatta ett beslut om ett eventuellt inledande av förhandlingar med Island under de första månaderna av det spanska ordförandeskapet.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Jag vill tacka tjänstgörande ordförande för svaret. Som ordförande för delegationen för förbindelserna med Schweiz, Island och Norge och Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) gemensamma parlamentariskommitté, har jag givetvis full förståelse för att varje ansökan måste bedömas efter sina egna meriter, och det görs framsteg. Ett tecken på det är att Island besvarade det stora antalet frågor på relativt kort tid och det var givetvis en fördel att landet ingår i EES. Det är tecken på den isländska regeringens engagemang. Om Island skulle bli medlem i EU ser jag det som ett betydelsefullt steg i unionens utvidgning.

Ni nämnde den gamla demokratins betydelse för Islands befolkning i samband med detta beslut, men jag ser fram emot rådets nästa möte, då man förhoppningsvis tar ett stort kliv framåt, och kan lämna ett meddelande.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Islands ansökan måste behandlas i enlighet med vissa bestämmelser och förfaranden, och kommissionen har inte slutfört sin kontroll eller sammanställt sitt yttrande. Man gör framsteg, precis som Island, och man har redan utsett förhandlingsgrupper och är beredd att arbeta mycket noggrant och effektivt. Jag tror att vi kan räkna med att kommissionen lägger fram ett yttrande i början av nästa år, och förhoppningsvis kan rådet fatta ett beslut om vidare åtgärder.

Talmannen. – Eftersom frågeställaren är frånvarande bortfaller fråga nr 16.

Fråga nr 17 från **Mairead McGuinness (H-0470/09)**

Angående: Biologiskt nedbrytbart avfall

Kan rådet säga något om vilka framsteg medlemsstaterna har gjort när det gäller att få bort biologiskt nedbrytbart avfall från deponierna, i enlighet med deponeringsdirektivet (1999/31/EG⁽⁵⁾)?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Varje dag produceras stora mängder avfall i EU:s medlemsstater. Hur vi hanterar detta får förstås stora konsekvenser för miljön. I kommissionens nyligen offentliggjorda rapport om genomförandet av EU:s avfallsagstiftning drar man slutsatsen att även om en del medlemsstater har gjort framsteg så krävs det enorma genomförandeinsatser i väldigt många länder för att infrastrukturen av avfallshantering ska uppfylla de krav EU som ställer. Särskilt svårt är det att genomföra deponeringsdirektivet.

När det gäller att få bort biologiskt nedbrytbart avfall från deponierna anges i kommissionens rapport att endast nio länder nådde sina minskningsmål 2006, enligt de ganska begränsade uppgifter som är tillgängliga. I sina slutsatser från juni 2009 har rådet redan konstaterat att vi håller med kommissionen. Det är mycket viktigt att EU:s mål för minskning av biologiskt nedbrytbart avfall vid deponering uppfylls. Rådet uppmanade också kommissionen att fortsätta med sin konsekvensbedömning för att utarbeta ett förslag till EU-lagstiftning om biologiskt nedbrytbart avfall om så är lämpligt.

(5) EGT L 182, 16.7.1999, s. 1

Rådet ansåg att behovet av EU-lagstiftning, särskilt om materialåtervinning av biologiskt nedbrytbart avfall genom kompostering och energiåtervinning i biogasanläggningar med efterföljande materialåtervinning av rötresten, bör beaktas. Rådet konstaterade också att en bättre hantering av bioavfall skulle bidra till en mer hållbar hantering av våra resurser, ett ökat markskydd, främja kampen mot klimatförändring och, inte minst, möjligheten att uppnå målen när det gäller att få bort avfall från deponierna, materialåtervinning och förnyelsebar energi.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Jag tror alla här i parlamentet stöder arbetet. Om ni, vilket jag har gjort, ställer er på en deponi och andas in, så luktar det hemskt. Kanske borde de som dumpar avfall prova det.

Kan ni utförligt redogöra för anledningen, om ni känner till den, till att endast nio medlemsstater nått målen? Vi är medvetna om att vi måste göra detta, och jag håller med om att vi behöver biogas. Alla är ense om det, så varför klarar vi inte att nå målen?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Jag måste erkänna att jag inte är någon expert på detta område, men vad jag har förstått av kommissionens förklaringar, saknas det nödvändig infrastruktur och det skulle vara kostsamt att åtgärda det. Det är givetvis fördelaktigt på lång sikt, men medlemsstaterna har inte investerat i nödvändig infrastruktur och därför har det tagit så pass lång tid.

Talmannen. – Nu ska vi behandla kvällens sista fråga, och även ordförandeskapets sista fråga. Den kommer från Hans-Peter Martin och tar upp det svenska rådsordförandeskapets framsteg med öppenheten, där jag måste säga att vi har något att rapportera.

Fråga nr 18 från **Hans-Peter Martin** (H-0472/09)

Angående: Det svenska rådsordförandeskapets framsteg med insyn

I svaret på min fråga H-0295/09⁽⁶⁾ uppgav svenska ordförandeskapet den 16 september 2009 att man "delar ledamotens ståndpunkt om vikten av ökad insyn i unionens arbete". Man fortsatte med att "ordförandeskapet tänker se till att de aktuella bestämmelserna om insyn, vilka fastställs i punkterna 1–4 i artikel 8 i rådets arbetsordning, tillämpas fullt ut. I princip kommer alla överläggningar om rättsakter som ska antas i enlighet med medbeslutandeförfarandet vara öppna för allmänheten i enlighet med vad som fastställs i rådets arbetsordning".

Nu när ordförandeskapet avslutas, vilka specifika framsteg har rådet åstadkommit, och inom vilka områden?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Precis som ledamoten påpekar är det en viktig prioritering för Sverige som medlemsland och som ordförandeland att öka öppenheten i Europeiska unionens arbete. Vi har haft en klar och tydlig ambition om att öka öppenheten i rådets arbete på alla områden.

Jag vill nämna t.ex. ordförandeskapets webbplats, där information om möten, bakgrundsdokument och länkar till webbsändningar har kunnat hittas på tre språk.

Under de föregående månaderna har ordförandeskapet också gjort sitt yttersta för att öppenhetsbestämmelserna i rådets arbetsordning ska tillämpas.

Under juli, september, oktober och november 2009 hölls 20 offentliga debatter på det svenska ordförandeskapets initiativ, i enlighet med artikel 8.3 i arbetsordningen. Dessutom hölls en offentlig debatt om ordförandeskapets arbetsprogram för arbetet i Ekofinrådet. Därmed har 21 offentliga debatter hållits under fyra månader.

När det gäller antalet offentliga överläggningar har 59 rättsakter antagits offentligt som A-punkter inom medbeslutandeförfarandet, och nio lagstiftningsförslag har diskuterats som B-punkter under ett offentligt rådsmöte. Dessutom har en offentlig överläggning hållits på initiativ av ordförandeskapet. Om ledamoten tycker att det här låter lite så måste man komma ihåg att antalet punkter på rådets dagordning där överläggningarna ska vara offentliga varierar lite grann, beroende på hur många punkter som är medbeslutandeförfarande. Dessutom har det nya parlamentet inte haft lika många punkter som det brukar. Den nya kommissionen kommer säkert att öka antalet lagstiftningsförslag som ska behandlas av rådet och Europaparlamentet och då kommer antalet punkter att stiga.

⁽⁶⁾ Skriftligt svar av den 16 september 2009.

Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft är dessutom alla rådsmöten, som rör den del av dagordningen som gäller överläggningar om lagstiftning, offentliga. Från det svenska ordförandeskapets sida välkomnar vi denna förbättring. Den kommer att göra Europeiska unionen mer effektiv och demokratisk.

Som avslutning kan jag nämna att det svenska ordförandeskapet i går tog initiativ till att träffa den interinstitutionella arbetsgruppen för öppenhet med kommissionens vice ordförande Margot Wallström och vice talman Diana Wallis. Vi diskuterade flera mycket konkreta förslag för att göra information i EU-institutionerna mer tillgängliga och mer användarvänliga för Europas medborgare.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Det är ovanligt med sådana känslorvall i plenum. Jag ser det som en ära och ett nöje att vi kan föra det sista samtalet. Cecilia Malmström, ni vet själv att vägen mot ökad öppenhet är tidskrävande och snårig, och vi tar oss tyvärr fram i snigelfart, om jag tänker på var vi befann oss för tio år sedan och var vi befinner oss i dag. Som kritisk men passionerad EU-anhängare, kan jag dock inte nöja mig med det vi har uppnått hittills.

Jag skulle vilja veta vad ni har att säga angående det som era efterträdare faktiskt skulle kunna förbättra. Jag tänker i synnerhet på rådets arbetsgrupper. Jag är nöjd med antalet punkter på dagordningen som hittills har varit tillgängliga för allmänheten, och det sätt på vilket man får tillgång till handlingarna. Ur det perspektiv som era tio års erfarenhet av EU:s politik ger, tror ni att vi någonsin kommer att nå den öppenhet som man haft i Sverige i flera decennier?

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – (EN) Det är en mycket viktig fråga. Jag tycker att både tillgången till handlingar och insynen har ökat avsevärt de senaste tio åren. Det är tack vare förordning (EG) nr 1049/2001, som är en mycket viktig förordning, och jag är stolt över att ha medverkat i dess tillblivelse.

Det handlar även om hur vi tillämpar den och om attityder. De har förbättrats de senaste tio åren. Många som arbetar på EU-institutionerna har insett att insyn och öppenhet inte är farligt. Det är positivt. Det är effektivt. Det är bra för legitimiteten och minskar även risken för oriktigheter och korruption.

Vi har fortfarande mycket kvar att göra. Lissabonfördraget ger oss nya möjligheter. Jag hoppas att alla kommande ordförandeskap tar tillvara på de möjligheterna på bästa sätt. I går sade kommissionen att de med utgångspunkt i Lissabonfördraget ska återkomma med förslag om hur vi kan öka öppenheten.

Mycket återstår att göra, men vi har kommit en bra bit på vägen. Som ledamoten säger är det en ständig kamp, och jag ser fram emot att föra den tillsammans.

Talmannen. – Då återstår det bara för mig att tacka er, fru minister, kära Cecilia, för ett fint samarbete och engagerat deltagande i frågestunderna under det svenska ordförandeskapet. Vi ser fram emot att se er på den sidan, om parlamentet godkänner det. Jag vill tacka både er och era medarbetare så hemskt mycket.

Frågestunden är härmed avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

13. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

14. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 19.10.)